Midnight Sun

Edward'ın Hikayesi

Stephenie Meyer'dan

Çeviri: olimbera

1. İlk Bakış

Bu, günün uyuyabilmeyi dilediğim zamanıydı.

Lise.

Ya da doğru sözcük Araf mıydı? Eğer günahlarımı telafi etmenin bir yolu *olsaydı*, bu bir ölçütte çeteleye yazılmalıydı. Can sıkıntısı alışabildiğim bir şey değildi; her gün inanılmaz derecede, bir öncekinden daha tekdüze geliyordu.

Sanırım benim uyuma biçimim buydu – eğer uyku aktif dönemler arasındaki hareketsiz durum olarak tanımlanırsa.

Kafeteryanın uzak köşesindeki alçıdan geçen çatlaklara, orada olmayan şekiller hayal ederek baktım. Bu, kafamın içinde fışkıran, bir nehir gibi çağıldayan sesleri bastırmanın tek yoluydu.

Bu seslerden birkaç yüz tanesini sıkıntı yüzünden duymazdan geliyordum.

Konu insan zihnine gelince, hepsini daha önceden duymuştum. Bugün bütün düşünceler, buradaki küçük öğrenci grubuna eklenen yeni kişiyle ilgili gülünç bir heyecanla doluydu. Hepsinde ilgi uyandırmak çok kısa zaman almıştı. Yeni yüzü her açıdan düşünce üzerine düşüncede görmüştüm. Sadece sıradan bir insan kızı. Gelişinden doğan coşku bıktırıcı şekilde tahmin edilebilirdi – bir çocuğa parlak bir cisim göstermek gibi. Koyuna benzeyen erkeklerin yarısı şimdiden kendilerini ona aşık olarak hayal ediyorlardı, sırf bakılacak yeni bir şey olduğu için. Onları bastırmak için daha çok uğraştım.

Sadece dört sesi tiksindiğim için değil, nezaketten engelliyordum: yanlarında olduğum zamanlardaki mahremiyet yoksunluğuna alışan ve bununla ilgili artık pek düşünmeyen ailem, iki kız ve iki erkek kardeşim. Onlara verebildiğim kadar gizlilik veriyordum. Eğer yapabilirsem dinlememeye çalışıyordum.

Denediğim halde, yine de… biliyordum.

Rosalie'nin aklında, her zamanki gibi, kendisi vardı. Birilerinin bardaklarında profilinin görüntüsünü yakalamıştı ve mükemmelliği üzerine düşünüyordu. Onun zihni birkaç sürprizi olan sığ bir göletti.

Emmett dün gece Jasper'a karşı kaybettiği güreş maçı yüzünden köpürüyordu. Rövanş ayarlamak için okulun bitimini getirmek, sınırlı olan bütün sabrını alacaktı. Emmett'in düşüncelerini dinlerken kendimi hiçbir zaman davetsiz misafir gibi hissetmezdim, çünkü asla sesli söylemeyeceği ya da eyleme geçirmeyeceği bir şey düşünmezdi. Muhtemelen diğerlerinin aklını okumaktan suçluluk duymamın sebebi, orada benim duymamı istemeyecekleri şeyler olduğunu bilmemdi. Eğer Rosalie'nin zihni sığ bir göletse, Emmett'inki de cam berraklığında, karartısız bir göldü.

Ve Jasper… acı çekiyordu. Bir iç çekişi bastırdım.

Edward. Alice kafasının içinde ismimi söyledi ve dikkatimi anında çekti.

Bu, adımın sesli söylenmesiyle aynı şeydi. İsmimin modasının son zamanlarda geçmiş olmasından memnundum – sinir bozucu oluyordu; herhangi bir zaman, herhangi biri, herhangi bir Edward'ı düşündüğünde, kafam istemsizce dönüyordu…

Şimdi başım dönmemişti. Alice ve ben bu gizli konuşmalarda iyiydik. Birileri bizi çok ender yakalayabiliyordu. Gözlerimi alçının çizgilerinde tuttum.

Nasıl direniyor? diye sordu bana.

Somurttum, ağzımın sabit şeklinde sadece ufak bir değişiklik oldu. Diğerlerini uyaracak hiçbir şey yoktu. Sıkıntıdan da somurtuyor olabilirdim.

Alice'in iç sesi şimdi panik doluydu, zihninde çevresel görüşüyle Jasper'ı izlediğini gördüm. *Bir tehlike var mı?* Yakın geleceği taradı, surat asmamın altındaki sebebi bulmak için tekdüze görüntüleri gözden geçirdi.

Başımı sanki duvarın tuğlalarına bakıyormuş gibi yavaşça sola çevirip iç çektim, sonra sağa, tavandaki çatlaklara bakmaya geri döndüm. Sadece Alice kafamı salladığımı biliyordu.

Rahatladı. *Eğer kötüye giderse bana haber ver.*

Sadece gözlerimi hareket ettirdim, önce tavana sonra tekrar aşağıya.

Bunu yaptığın için teşekkürler.

Sesli cevap veremediğim için hoşnuttum. Ne söylerdim ki? 'Benim için bir zevk'? Hiç değildi. Jasper'ın mücadelelerini dinlemekten keyif almıyordum. Onu böyle sınamak gerçekten gerekli miydi? Belki de susuzlukla hiçbir zaman kalanımız gibi başa çıkamayacağını itiraf etmek, sınırları zorlamamak daha güvenli olmaz mıydı? Niye tehlikeyle flört etmeliydi ki?

Son avlanma seyahatimizin üzerinden iki hafta geçmişti. Bu kalanımız için çok uzun bir zaman değildi. Bazen biraz rahatsız ediyordu – eğer bir insan çok yakından yürürse, eğer rüzgar yanlış yönden eserse… ama insanlar çok ender yakınımızdan yürüyorlardı. İçgüdüleri onlara bilinçlerinin asla anlayamadığı şeyi söylüyordu: biz tehlikeliydik.

Jasper şu anda çok tehlikeliydi.

O anda, küçük bir kız bir arkadaşıyla konuşmak için bizimkine en yakın masanın sonunda durdu. Sarımsı kızıl, kısa saçlarını, parmaklarını içinden geçirerek salladı. Isıtıcı, kokusunu bizim yönümüze doğru üfledi. Bu kokunun bana hissettirdiklerine alışıktım – boğazımda susatıcı bir ağrı, midemde boş bir arzu, kaslarımın istemsizce kasılması, ağzımdaki zehrin aşırı akması…

Bunların hepsi oldukça normaldi, genellikle görmezden gelinmesi kolaydı. Sadece şimdi daha zordu; Jasper'ın tepkisini izlerken hisler daha güçlü, iki misliydi. Sadece benimki yerine çifte susuzluk vardı.

Jasper hayal gücünün kendisinden kurtulmasına izin verdi. Kafasında resmediyordu – kendini Alice'in yanındaki yerinden kalkıp küçük kızın yanına giderken canlandırıyordu. Kulağına fısıldıyormuş gibi eğilip dudaklarını kızın

boğazına değdirmeyi düşünüyordu. İnce teninin altındaki nabzının sıcak atışının ağzının altında nasıl hissedeceğini düşlüyordu…

Sandalyesini tekmeledim.

Bir dakikalığına bakışımla buluştu ve sonra aşağı baktı. Kafasının içindeki utanç ve isyan savaşını duyabiliyordum.

"Özür dilerim." diye mırıldandı.

Omuzlarımı silktim.

"Hiçbir şey yapmayacaktın." dedi Alice üzüntüsünü yatıştırmak için. "Bunu görebiliyordum."

Yalanını ele vermemek için suratımı ekşitmemeye uğraştım. Birbirimize destek olmalıydık, Alice ve ben. Sesler duymak ya da gelecekten görüntüler görmek kolay değildi. Zaten ucube olanların arasında ikimiz de ucubeydik. Birbirimizin sırlarını korurduk.

"Eğer onları insan olarak düşünürsen biraz yardımcı oluyor." diye önerdi Alice, yüksek, müzikal sesi eğer yeterince yakında olan varsa, onların duyabilmesi için çok hızlıydı. "Adı Whitney. Çok sevdiği bir kız kardeşi var. Annesi Esme'yi o bahçe partisine davet etmişti, hatırladın mı?"

"Onun kim olduğunu biliyorum." dedi Jasper tersçe. Uzun odanın etrafındaki saçakların altında yer alan pencerelerin birinden bakmak için döndü.

Bu gece avlanmak zorunda kalacaktı. Böyle riskler alarak, gücünü test etmeye, direncini artırmaya çalışmak saçmaydı. Jasper sınırlarını kabul etmeli ve onlara göre davranmalıydı. Eski alışkanlıklarının, seçilmiş yaşam şeklimize faydası olmuyordu; kendini böyle zorlamamalıydı.

Alice sessizce iç çekti ve yemek tepsisini alıp kalkarak onu yalnız bıraktı. Jasper'ın ne zaman yeterli desteği aldığını bilirdi. Rosalie ve Emmett ilişkileriyle daha çok göze batsalar da, birbirlerinin ruh hallerini kendilerininki kadar iyi bilenler Alice ve Jasper'dı. Sanki onlar da akıl okuyabiliyorlarmış gibi – sadece birbirlerininkini.

Edward Cullen.

Refleks olarak, adımın çağrıldığı sese doğru döndüm; ama seslenilmemişti sadece bir düşünceydi.

Gözlerim saniyenin küçük bir kısmı için kalp şekilli, soluk renkli bir yüzdeki bir çift büyük, çikolata renkli göze kilitlendi. Şimdiye kadar kendim görmüş olmasam da, yüzü tanıyordum. Bugün buradaki her insanın aklında en ön plandaydı. Yeni öğrenci, Isabella Swan. Buraya yeni bir gözetim durumuyla yaşamak için gelmiş, kasaba polis şefinin kızı. Bella. Tam ismini söyleyen herkesi düzeltmişti…

Sıkılıp başka yere baktım. Onun, ismimi düşünen kişi olmadığını anlamam bir saniye sürmüştü.

İlk düşüncenin *Tabii ki, şimdiden Cullen'lara çarpılıyor,* diye devam ettiğini duydum.

Şimdi 'sesi' tanımıştım. Jessica Stanley – iç gevezelikleriyle beni rahatsız edeli bir süre geçmişti. Yanlış kişiye olan hayranlığını sonunda atlatmış olması büyük rahatlıktı. Eskiden, daimi, gülünç hayallerinden kaçmak neredeyse imkansızdı. O zamanlar, eğer dudaklarım ve arkalarındaki dişlerim onun yakınlarına gelirse *tam olarak* ne olacağını ona açıklayabilmeyi dilemiştim. Bu, o rahatsız edici fantezilerini sustururdu. Tepkisinin düşüncesi beni neredeyse gülümsetti.

Ne kadar da faydalanacak bundan, diye devam etti Jessica. *Gerçekten güzel bile değil. Niye Eric'in ona bu kadar çok baktığını bilmiyorum… ya da Mike'ın.*

Son isimde irkildi. Yeni platoniği, popüler Mike Newton ona tamamen kayıtsızdı. Belli ki, yeni kıza o kadar kayıtsız değildi. Yine parlak cisimle çocuk gibi. Kıza ailemle ilgili bilgi verirken dışarıdan samimi görünüyordu. Yeni öğrenci mutlaka bizi sormuş olmalıydı.

Bugün herkes bana da bakıyor, diye düşündü Jessica kendini beğenmiş şekilde. *Bella'nın benimle iki dersi olması büyük şans… Bahse girerim ki Mike bana–*

Dar kafalılığı ve abesliği beni delirtmeden önce bu anlamsız gevezeliği kafamdan atmaya çalıştım.

"Jessica Stanley yeni Swan kızına Cullen'ların bütün kirli çamaşırlarını anlatıyor." diye mırıldandım Emmett'a dikkatimi dağıtmak için.

Alçak sesle kıkırdadı. *Umarım iyi anlatıyordur*, diye düşündü.

"Hiç yaratıcı değil aslında. Sadece ufak skandal dokundurmaları, korku hikayesi değil. Biraz hayal kırıklığına uğradım."

Peki yeni kız? O da dedikodudan hayal kırıklığına uğramış mı?

Yeni kızın, Bella'nın, Jessica'nın hikayesi üzerine ne düşündüğünü duymak için dinledim. Herkesçe görmezden gelinen garip, kireç tenli aileye baktığında ne görmüştü?

Tepkisini bilmek benim bir nevi sorumluluğumdu. Ailem için bir gözcüydüm, bizi korumak için. Eğer birileri şüphelenmeye başlarsa, erken bir uyarı ve kolay geri çekilme şansı verebiliyordum. Bu sık sık oluyordu – aktif hayal gücüne sahip bazı insanlar bizi bir kitap ya da film karakteri olarak görüyorlardı. Genellikle yanlış sonuca varıyorlardı; ama riske girmektense başka bir yere taşınmak daha iyiydi. Çok çok ender, birileri doğru tahmin ediyordu. Onlara hipotezlerini test etme şansı vermiyorduk. Korkutucu bir anıdan başka bir şey olmamak için sadece kayboluyorduk…

Jessica'nın anlamsız iç monologunun devam ettiği yerin yakınını dinlememe rağmen hiçbir şey duymadım. Sanki orada kimse oturmuyor gibiydi. Ne tuhaf. Kız gitmiş miydi? Jessica ona hala gevezelik ettiğine göre, bu pek mümkün değildi. Dengesiz hissederek kontrol etmek için baktım, ekstra 'duyu'mun bana ne söyleyebileceğini kontrol etmek için – bu daha önce yapmak zorunda kaldığım bir şey değildi.

Bakışım yine aynı, büyük ve kahverengi gözlere kilitlendi. Daha önce oturduğu yerde oturuyor ve Jessica ona hala Cullen'larla ilgili yerel dedikoduları anlattığı için, doğal olarak, bize bakıyordu.

Bizi düşünmek de doğal olurdu.

Ama bir fısıltı bile duyamadım.

Bir yabancıya bakarken yakalanmanın utancından kaçmak için aşağıya bakarken, davet edici sıcak bir kırmızı, yanaklarını renklendirdi. Jasper'ın hala pencereden dışarı bakıyor olması iyiydi. Bu serbest kanın, onun kontrolüne ne yapacağını hayal etmek istemiyordum.

Duyguları yüzünde sanki alnında yazılmış gibi açıktı: kendi türü ve benim türüm arasındaki hemen göze çarpmayan farkları bilmeden algıladığında şaşkınlık, Jessica'nın hikayesini dinlediğinde merak ve başka bir şey daha… hayranlık? Bu ilk olmazdı. Avlarımıza göre güzeldik. Ve son olarak, onu bana bakarken yakaladığımda utanç.

Yine de, düşünceleri garip gözlerinde – garip, çünkü çok derinlerdi; kahverengi gözler genelde koyuluklarıyla düz görünürlerdi – çok açık olsa da, oturduğu yerden sessizlikten başka hiçbir şey duyamıyordum. Hiçbir şey.

Bir an huzursuz hissettim.

Bu daha önce karşılaştığım bir şey değildi. Bende bir sorun mu vardı? Her zaman hissettiğim gibi hissediyordum. Endişelenerek daha güçlü dinledim.

…ne tür müzik seviyor acaba… belki ona şu yeni CD'den bahsedebilirim… diye düşünüyordu iki masa ötedeki Mike Newton – Bella Swan'a gözlerini dikerek.

Onu izleyişine bak. Okuldaki kızların yarısının onu beklemesi yetmiyor mu… Eric Yorkie, kızın da etrafında dönen hararetli düşünceler içindeydi.

…çok iğrenç. Ünlü falan olduğunu sanırsın… Edward Cullen *bile ona bakıyor…*Lauren Mallory o kadar kıskançlık içindeydi ki, yüzü koyu yeşil olmalıydı. *Ve Jessica yeni en iyi arkadaşıyla hava atıyor. Ne şaka…*Asit gibi sözler kızın düşüncelerinde dönmeye devam etti.

…Bahse girerim ki herkes ona bunu sormuştur; ama onunla konuşmak isterim. Daha özgün bir soru düşüneyim… düşünceleri içindeydi Ashley Dowling.

…belki İspanyolca sınıfımdadır… diye ümitlendi June Richardson.

…bu akşam yapacak bir sürü şey var! Trigonometri ve İngilizce sınavı. Umarım annem… Düşünceleri alışılmadık şekilde iyi olan, sessiz kız Angela Weber, masada bu Bella'yı takıntı haline getirmemiş tek kişiydi.

Hepsini duyabiliyordum, düşündükleri her önemsiz şeyi akıllarından geçtiği sırada duyabiliyordum; ama aldatıcı şekilde açık görünen gözlere sahip kızdan hiçbir şey yoktu.

Ve tabii ki, kızın Jessica'yla konuşurken ne söylediğini duyabiliyordum. Alçak, duru sesini odanın uzak tarafından duyabilmek için akıl okumam gerekmiyordu.

"Kırmızı-kahverengi saçlı çocuk hangisi?" diye sorduğunu duydum, bana gözünün kenarından gizlice bakıp, hala onu izlediğimi gördüğünde gözlerini kaçırarak.

Eğer sesini duymanın ulaşamadığım bir yerde kaybolmuş düşüncelerinin tonunu saptamama yardım edeceğini ummak için vaktim olsaydı, anında hayal

kırıklığına uğrayacaktım. Genellikle, insanların düşünceleri fiziksel sesleriyle yakın perdede olurdu; ama bu sessiz, utangaç ses yabancıydı, odanın içindeki yüzlerce düşünceden biri değildi, bundan emindim. Tamamen yeniydi.

Ah, iyi şanslar geri zekalı! diye düşündü Jessica, kızın sorusunu cevaplamadan önce. “O Edward. Harika tabii ki; ama zamanını boşa harcama. Kimseyle çıkmaz. Belli ki buradaki kızların hiçbiri onun için yeterince güzel değil.” Burnunu kıvırdı.

Gülüşümü saklamak için kafamı çevirdim. Jessica ve sınıf arkadaşlarının, hiçbiri bana özellikle çekici gelmediği için ne kadar şanslı olduklarından haberleri yoktu.

Geçici neşenin altında, tam olarak anlayamadığım garip bir dürtü hissettim. Kızın farkında olmadığı, Jessica’nın düşüncelerindeki fenalıkla bir ilgisi vardı… Garip şekilde onların arasında girip, bu Bella Swan’ı Jessica’nın aklının karanlık işleyişinden koruma isteği hissettim. Ne kadar sıra dışı bir duygu. Bu dürtünün altındaki sebepleri ortaya çıkarmaya çalışarak yeni kızı bir kere daha inceledim.

Muhtemelen sadece uzun zaman önce gömülmüş zayıfı güçlüye karşı koruma içgüdüsüydü. Kız sınıf arkadaşlarından daha kırılgan görünüyordu. Teni öyle şeffaftı ki, dış dünyadan onu koruduğuna inanmak güçtü. Soluk, berrak zarın altındaki damarlarında kanın ritmik akışını görebiliyordum… ama buna odaklanmamalıydım. Seçtiğim bu hayatta iyiydim; fakat Jasper kadar susamıştım ve bir ayartmayı davet etmenin anlamı yoktu.

Kaşlarının arasında, farkında olmadığı görünen hafif bir kıvrım vardı.

Bu inanılmaz derecede sinir bozucuydu! Orada oturmanın, yabancılarla konuşmanın, ilgi odağı olmanın onun için bir gerilim olduğunu net bir şekilde görebiliyordum. Utangaçlığını, narin görünümlü omuzlarını tutuşundan – sanki her an bir saldırı bekliyormuş gibi hafifçe kambur – hissedebiliyordum. Yine de sadece hissedebiliyor, görebiliyor, hayal edebiliyordum. Bu sıradan insan kızdan sessizlikten başka bir şey gelmiyordu. Hiçbir şey duyamıyordum. Niye?

“Kalkalım mı?” diye mırıldandı Rosalie, konsantrasyonumu bozarak.

Bir ferahlama hissiyle kızdan uzağa baktım. Başarısız olmaya devam etmek istemiyordum, bu beni rahatsız ediyordu. Ayrıca saklanmış düşüncelerine sadece benden gizli oldukları için ilgi duymaya başlamak istemiyordum. Şüphesiz, düşüncelerine ulaştığımda – *ve bunu yapmak için bir yol bulacaktım* – bütün insan düşünceleri gibi boş ve değersiz olacaklardı. Onlara ulaşmak için harcadığım çabaya değmeyeceklerdi.

“Ee, yeni kız henüz birden korkuyor mu?” diye sordu Emmett, hala önceki sorusuna cevabımı bekleyerek.

Omuz silktim. Daha çok bilgi için bastıracak kadar ilgili değildi. Ben de olmamalıydım.

Masadan kalktık ve kafeteryadan dışarı çıktık.

Emmett, Rosalie ve Jasper son sınıf rolü yapıyorlardı; dersleri için ayrıldılar. Ben onlardan daha genç bir rol oynuyordum. Lise ikinci sınıf düzeyindeki Biyoloji sınıfıma doğru ilerledim ve zihnimi sıkıntıya hazırladım. Ortalama bir zekadan

fazlasına sahip olmayan Bay Banner'ın, dersine iki tıp diplomasına sahip birini şaşırtacak bir şey ekleyebileceğinden şüpheliydim.

Sınıfta sırama yerleştim ve kitaplarımı – rol malzemeleri; içlerinde bilmediğim hiçbir şey yoktu – masaya saçtım. Kendine ait bir masası olan tek öğrenci bendim. İnsanlar benden kaçmaları gerektiğini *bilecek* kadar zeki değildi; ama hayatta kalma içgüdüleri uzakta durmaları için yeterliydi.

Oda, öğrenciler yemekten döndükçe yavaşça doldu. Arkama yaslandım ve zamanın geçmesini bekledim. Tekrar, uyuyabilmeyi diledim.

Angela Weber yeni kızla beraber kapıdan içeri girdiğinde, onu düşündüğüm için ismi dikkatimi çekti.

Bella benim kadar utangaç görünüyor. Bugünün onun için zor olduğuna bahse girerim. Keşke bir şey söyleyebilseydim… ama muhtemelen sadece kulağa aptal gelir…

Evet! diye düşündü Mike Newton ve kızın girişini izlemek için sırasında döndü.

Hala, Bella Swan'ın durduğu yerden hiçbir şey yoktu. Düşüncelerinin olması gereken boşluk beni sinirlendirip cesaretimi kırmıştı.

Öğretmen kürsüsüne gidebilmek için yanımdaki yoldan geçerken yaklaştı. Zavallı kız; tek boş sıra yanımdaki sıraydı. Otomatik olarak onun tarafındaki kitaplarımı bir yığın haline getirdim. Burada rahat hissedeceğinden şüpheliydim. Uzun bir dönem için buradaydı – bu sınıfta en azından. Belki, yanında otururken sırlarını ortaya çıkarabilirdim… daha önce bu kadar yakınlığa ihtiyacım olduğundan değil… dinlemeye değecek bir şey bulacağımdan değil…

Bella Swan havalandırmadan bana doğru gelen sıcak havanın içine yürüdü.

Kokusu bana harap edici bir mermi, dövücü bir mancınık gibi çarptı. O zaman bana ne olduğunu açıklayacak yeterince vahşi bir simge yoktu.

O anda, bir zamanlar olduğum insana hiçbir şekilde yakın değildim; kendimi gerisinde tuttuğum insanlık maskesinin parçalarından eser yoktu.

Ben bir avcıydım. O benim avımdı. Dünyada bu gerçekten başka hiçbir şey yoktu.

Görgü tanıklarıyla dolu bir oda yoktu – onlar çoktan kafamdaki paralel hasardılar. Düşüncelerinin gizemi unutulmuştu. Bir anlam ifade etmiyorlardı, çünkü onları düşünmeye uzun süre devam edemeyecekti.

Ben bir vampirdim ve o seksen yıldır kokladığım en tatlı kana sahipti.

Böyle bir kokunun var olabileceğini hiç hayal etmemiştim. Eğer bilseydim, onu yıllar önce aramaya çıkardım. Onun için bütün gezegeni tarardım. Tadını hayal edebiliyordum…

Susuzluk boğazımı bir ateş gibi yaktı. Ağzım kurumuş ve kızarmıştı. Taze zehir akıntısı bu hissi gideremedi. Midem susuzluğun bir yankısı olan açlıkla büküldü. Kaslarım sıçramak üzere gerildi.

Tam bir saniye geçmemişti. Hala onu rüzgar yönüne getiren adımı atıyordu.

Ayağı yere değdiğinde gözleri bana kaydı, gizlice bakmak istediği belliydi. Bakışımla buluştu ve büyük aynalarında kendimi gördüm.

Orada gördüğüm yüzün şoku, hayatını birkaç sıkıntılı an kadar uzattı.

Bunu kolaylaştırmadı. Yüzümdeki ifadeyi gördüğünde, kan yine yanaklarına hücum edip, tenini gördüğüm en nefis renkle boyadı. Koku, beynimde yoğun bir sisti. İçinden zorlukla düşünebiliyordum. Düşüncelerim köpürmüştü, kontrole direniyorlardı, tutarsızlardı.

Kaçması gerektiğini anlamış gibi, şimdi daha hızlı yürüyordu. Acelesi onu sakarlaştırmıştı – ayağı takıldı ve sendeledi, neredeyse önümde oturan kızın üzerine düşüyordu. Savunmasız, zayıf. Bir insana göre normal olandan bile daha fazla.

Gözlerinde gördüğüm yüze odaklanmaya çalıştım, tiksinerek hatırladığım yüze, içimdeki canavarın yüzüne – yıllarca çaba gösterip, katı disiplinle yendiğim yüze. Şimdi ne kadar da kolayca yüzeye sıçramıştı.

Koku yine düşüncelerimi dağıtarak ve beni neredeyse sıramdan iterek etrafımda döndü.

Hayır.

Kendimi sandalyede tutmaya çalışırken elim masanın kenarını kavradı. Tahta yeteri kadar dayanıklı değildi. Elim desteği ezdi ve bir avuç dolusu kıymıkla geri geldi, kalan tahtada parmaklarımın şeklini bıraktı.

Delili yok et. Bu esas kuraldı. Şeklin kenarlarını parmaklarımla çabucak toz haline getirdim, masada düzensiz bir delik ile yerde ayaklarımla dağıttığım bir yığın talaş dışında hiçbir şey bırakmadım.

Delili yok et. Tamamlayıcı hasar…

Şimdi ne olacağını biliyordum. Gelip yanıma oturmak zorunda kalacaktı ve ben onu öldürmek zorunda kalacaktım.

Sınıftaki masum izleyicilerin, on sekiz başka çocuk ve bir adamın, yakında görecekleri şeyi gördükten sonra odadan çıkmalarına izin verilemezdi.

Yapmak zorunda olduğum şeyin düşüncesinden korktum. En kötü zamanımda bile, hiç böyle bir vahşet işlememiştim. Seksen yıl içinde asla masumları öldürmemiştim ve şimdi yirmi tanesini aynı anda katletmeyi planlıyordum.

Aynadaki canavarın yüzü benimle alay etti.

Bir yarım canavardan ürküp kaçarken, diğer yarım plan yapıyordu.

Eğer ilk önce kızı öldürürsem odadaki insanlar tepki vermeden on beş – yirmi saniyem olacaktı. Belki biraz daha uzun, eğer başta ne yaptığımı anlamazlarsa. Çığlık atmaya ya da acı hissetmeye vakti olmayacaktı; onu zalimce öldürmeyecektim. Korkunç derecede çekici kana sahip bu yabancıya verebileceğimin en fazlası buydu.

Ama sonra kalanların kaçmasını engellemem gerekecekti. Pencereler kimsenin kaçamayacağı kadar küçük ve yüksekti. Sadece kapı – onu tut ve hepsi kapana kısılsın.

Panik içinde mücadele eder ve karmaşa içinde hareket ederlerken hepsini birden öldürmek daha yavaş ve zor olacaktı. İmkansız değildi; ama çok fazla ses olacaktı. Bir sürü çığlığa vakit olacaktı. Birileri duyacaktı… ve ben bu kara saatte daha çok masumu öldürmeye zorlanacaktım.

Ayrıca ben diğerlerini öldürürken, onun kanı soğuyacaktı.

Koku, boğazımı susatıcı acıyla keserek beni cezalandırdı.

O zaman görgü tanıklarından başlayacaktım.

Aklımda haritasını yaptım. Odanın ortasında, arkadaki en uzak sıradaydım. Sağ yanımı önce hallederdim. Saniyede dört ya da beş tanesinin boynunu kırabileceğimi tahmin ediyordum. Sesli olmazdı. Sağ kısım şanslı olan taraftı; benim geldiğimi görmezlerdi. Öne doğru hareket edip sol tarafa dönerek, bu odadaki her hayatı sonlandırmam en fazla beş saniyemi alırdı.

Bella Swan'ın onun için neyin geldiğini görmesine yetecek kadar uzundu. Korkmasına yetecek kadar uzundu. Belki, eğer şok onu olduğu yerde dondurmazsa bir çığlık atmasına yetecek kadar uzundu. Bir yumuşak çığlık kimseyi koşturmazdı.

Derin bir nefes aldım. Koku, kuru damarlarımda yarışan bir alevdi. Göğsümü sahip olduğum daha iyi her dürtüyü kül ederek yakıyordu.

Şimdi yeni dönüyordu. Birkaç saniye içinde benden santimler öteye oturacaktı.

Kafamdaki canavar beklentiyle gülümsedi.

Solumda, biri bir dosyayı sertçe kapattı. Ölüme mahkum hangi insan olduğunu görmek için bakmadım; ama bu hareket yüzüme doğru normal, kokusuz hava gelmesini sağladı.

Kısa bir saniye için, net şekilde düşünebilmiştim. Bu değerli saniyede, kafamın içinde yan yana iki yüz gördüm.

Biri benimdi, ya da eskiden benimdi: Çok insan öldüren, öyle ki sayısını saymayı bıraktığım kırmızı gözlü canavar. Mantıklı kılınan, dayanağa sahip cinayetler. Bir katil katili, daha güçsüz canavarların katili. Bir ilah karışımıydı, bunu kabul ediyordum – kimin idam cezası hak ettiğine karar veriyordu. Ödün vererek kendimle yaptığım bir anlaşmaydı bu. İnsan kanıyla beslenmiştim; ama sadece en gevşek tanımla. Kurbanlarım, çeşitli karanlık zevkleriyle, benden daha fazla insan değillerdi.

Diğer yüz Carlisle'ındı.

İki surat arasında hiçbir benzerlik yoktu. Biri parlak gündü ve diğeri en karanlık geceydi.

Bir benzerlik olması için sebep yoktu. Carlisle benim biyolojik olarak babam değildi. Ortak hatlar paylaşmıyorduk.

Rengimizdeki benzerlik, olduğumuz şeyin bir sonucuydu; bütün vampirler aynı buz beyazı tene sahipti. Gözlerimizin rengindeki benzerlik ayrı bir şeydi – ortak seçimin bir yansıması.

Ve yine de bir benzerlik için kaynak olmasa da, seçimini benimsediğim ve adımlarını takip ettiğim son yetmiş yılda, yüzümün onunkini yansıtmaya başladığını düşünmüştüm. Hatlarım değişmemişti; ama bana, bilgeliğinin birazı ifademi işaretlemiş, merhameti ağzımın şeklinde izlenebiliyormuş ve sabrının işaretleri kaşımda belirgin gibi gelmişti.

Bütün bu küçük gelişmeler, canavarın yüzünde kaybolmuştu. Kısa bir süre içinde, yaratıcımla, sayılan her şekilde babam olan akıl hocamla geçirdiğim yılları

yansıtacak hiçbir şey kalmayacaktı. Gözlerim şeytanınki gibi kırmızı parlayacaktı ve bütün benzerlik sonsuza dek kaybolacaktı.

Kafamda, Carlisle'ın gözleri beni yargılamıyordu. Yapacağım bu korkunç davranış için beni affedeceğini biliyordum, çünkü beni seviyordu, çünkü aslında olduğumdan daha iyi olduğumu düşünüyordu ve ona yanıldığını kanıtladığımda bile, beni yine sevecekti.

Bella Swan yanımdaki sandalyeye oturdu, hareketleri tutuk ve sakardı – korkuyla mı? – ve kanının kokusu, etrafımda acımasız bir bulut haline geldi.

Babama benim hakkımda yanıldığını kanıtlayacaktım. Bu durumun ıstırabı neredeyse boğazımdaki ateş kadar acıttı.

Tiksinerek ondan uzaklaştım – onun için sızlanan canavar isyan etti.

Niye buraya gelmek zorundaydı? Niye var olmak zorundaydı? Niye aslında hayat olmayan bu şeyde bulduğum küçücük huzuru bozmak zorundaydı? Bu çileden çıkartıcı insan niye doğmuştu? Beni mahvedecekti.

Ani bir şiddetle, mantıksız nefret beni baştan aşağı sararken yüzümü çevirdim.

Bu yaratık *kimdi*? Niye ben, niye şimdi? Sadece o, ortaya çıkmak için bu ihtimali düşük kasabayı seçti diye niye ben her şeyi kaybetmek zorundaydım?

Niye buraya gelmişti!

Bir canavar olmak istemiyordum! Bir oda dolusu zararsız çocuğu öldürmek istemiyordum! Ömür boyu fedakarlık ve inkarla kazandığım her şeyi kaybetmek istemiyordum!

Yapmayacaktım. Bana bunu yaptıramayacaktı.

Problem kokuydu, kanının korkunç derecede çekici kokusuydu. Eğer karşı koymanın sadece bir yolu olsaydı… keşke başka bir temiz hava dalgası zihnimi berraklaştırabilseydi.

Bella Swan, uzun, gür, kızıl kahverengi saçlarını benim yönüme doğru salladı.

Delirmiş miydi? Canavarı kışkırtıyor gibiydi, onunla alay ediyor gibi.

Kokuyu benden uzağa üfleyecek hiçbir yardımsever esinti yoktu. Hepsi kısa sürede yok olacaktı.

Hayır, hiç yardımcı esinti yoktu; ama nefes almak *zorunda* değildim.

Ciğerlerime dolan havayı durdurdum. Rahatlık aniydi; ama yarımdı. Kokunun anısı hala kafamdaydı ve tadı dilimdeydi. Böyle bile, çok uzun süre karşı koyamayacaktım; ama belki bir saatliğine yapabilirdim. Bir saat. Belki kurban *olmak* zorunda olmayan kurbanlarla dolu bu odadan çıkmaya yetecek kadar zaman.

Nefes almamak rahatsız edici bir histi. Vücudumun oksijene ihtiyacı yoktu; ama bu içgüdülerime ters düşüyordu. Gerginlik anlarında koku alma duyuma diğerlerinden daha çok güvenirdim. Avda yolu gösterirdi, tehlike durumunda ilk uyarıydı. Benim kadar tehlikeli bir şeye sık sık rastlamazdım; ama kendini koruma içgüdüsü, benim türümde sıradan bir insanınki kadar güçlüydü.

Rahatsız edici; ama idare edilebilir. *Onun* kokusunu alıp, dişlerimi ince, saydam ve nefis teninden, sıcak, ıslak, nabzı atan–

Bir saat! Sadece bir saat. O kokuyu, o tadı kesinlikle düşünmemeliydim.

Sessiz kız saçlarını aramıza koydu, dosyasına doğru dökülmesi için öne eğildi. Yüzünü göremiyordum, berrak, derin gözlerindeki duyguları okumaya çalışamıyordum. Buklelerini aramıza yaymasının sebebi bu muydu? O gözleri benden saklamak mı? Korkudan? Utançtan? Sırlarını benden saklamak için?

Sessiz düşüncelerinden doğan eski rahatsızlığım, şimdi beni ele geçiren ihtiyaçtan –ayrıca nefretten – çok daha zayıftı. Yanımdaki narin kadın-çocuktan nefret ediyordum, ondan eski halime sarılışımın, aileme olan sevgimin, olduğumdan daha iyi biri olmaya dair hayallerimin bütün hararetiyle nefret ediyordum. Ondan nefret etmek, bana hissettirdiklerinden nefret etmek – bu biraz yardımcı oldu. Evet, daha önce hissettiğim rahatsızlık zayıftı; ama o da biraz yardım etti. Beni onun *tadını* hayal etmekten alıkoyacak her türlü duyguya sarıldım.

Nefret ve rahatsızlık. Sabırsızlık. Şu saat hiç geçmeyecek miydi?

Ve sonra ders bittiğinde… bu odadan çıkardı… ve ben ne yapardım?

Kendimi tanıtırdım. *Merhaba, benim adım Edward Cullen. Sana bir sonraki sınıfına kadar eşlik edebilir miyim?*

Evet derdi. Yapılacak nazik hareket buydu. Benden şimdiden korkar ve şüphelenirken bile, adete uyarak yanımda yürürdü. Onu yanlış tarafa yönlendirmek kolay olmalıydı. Park yerinin arkasına oraya dokunmak için uzanan bir parmak gibi yakın olan ormana. Ona kitabımı arabamda unuttuğumu söyleyebilirdim…

Birileri son kez birlikte görüldüğü insanın ben olduğumu fark eder miydi? Her zamanki gibi yağmur yağıyordu; yanlış yöne giden yağmurluklu iki kişi çok fazla dikkat çekmez ya da beni ele vermezdi.

Tabii bugün onun farkında olan tek öğrencinin ben olmadığımı saymazsak – kimse benim kadar olmasa da. Özellikle Mike Newton, o sandalyesinde huzursuzca kıpırdanırken –bana yakın olmaktan rahatsızdı, tıpkı herkesin olacağı gibi, tıpkı kokusu bütün merhametli endişemi yok etmeden önce beklediğim gibi – her hareketinin bilincindeydi. Eğer kız sınıftan benimle çıkarsa Mike Newton bunu fark ederdi.

Eğer bir saat dayanabilirsem, iki saat dayanabilir miydim?

Yanmanın acısından korktum.

Boş bir eve gidecekti. Polis Şefi Swan tüm gün çalışıyordu. Evini, bu küçük kasabadaki bütün evler gibi, biliyordum. Ormanın hemen yanındaydı, yakın komşu yoktu. Çığlık atmaya vakti olsa bile, ki olmayacaktı, duyacak kimse olmazdı.

Bu işle ilgilenmenin sorumlu yolu buydu. İnsan kanı olmaksızın yetmiş yıl idare etmiştim. Eğer nefesimi tutarsam, iki saat daha dayanabilirdim. Onu yalnız yakaladığımda, başka kimsenin incinme riski olmayacaktı. *Ve deneyim sırasında acele etmek için de hiçbir sebep yok,* diye katıldı kafamın içindeki canavar.

Bu odadaki on dokuz insanı çaba ve sabırla kurtararak, bu masum kızı öldürdüğümde daha az canavar olacağımı düşünmek saçmaydı.

Ondan nefret etsem de, bunun adaletsiz olduğunu biliyordum. Aslında kendimden nefret ettiğimi biliyordum ve o öldüğünde ikimizden de çok daha fazla nefret edecektim.

Bir saati bu şekilde geçirdim – onu öldürmenin en iyi yollarını hayal ederek. Asıl eylemi düşlememeye çalıştım. Bu bana fazla gelebilirdi; bu savaşı kaybedip görüşümdeki herkesi öldürebilirdim. O yüzden stratejiden başka hiçbir şey planlamadım.

Bir kere, sona doğru, saçlarıyla ördüğü duvardan bana baktı. Bakışıyla buluştuğumda benden yayılan adaletsiz nefreti hissedebiliyordum – onun korkmuş gözlerinde bunun yansımasını görebiliyordum. Kan, o yüzünü tekrar saklayamadan önce yanağını renklendirdi ve ben neredeyse mahvolmuştum.

Ama zil çaldı. Zil kurtardı – ne kadar da klişe. İkimiz de kurtulduk. O ölümden kurtuldu. Ben ise sadece kısa bir süreliğine korktuğum ve nefret ettiğim kabus gibi yaratığa dönüşmekten kurtuldum.

Odadan dışarı fırlarken, gerektiği kadar yavaş yürüyemedim. Eğer biri bana bakıyor olsaydı, hareket edişimde bir yanlışlık olduğundan şüphelenebilirlerdi. Kimse bana dikkat etmiyordu. Bütün insan düşünceleri, bir saatten biraz kısa bir süre içinde ölmeye hükümlü kızın etrafında dönüyordu.

Arabama saklandım.

Kendimi saklanmak zorunda kalmış olarak düşünmekten hoşlanmazdım. Kulağa ne kadar ödlekçe geliyordu… ama şüphesiz, şimdi durum buydu.

Şimdi insanların arasında olmama yetecek kadar disipline sahip değildim. *Birini* öldürmemek için bu kadar odaklanmam, diğerlerine karşı gelmem için bana kaynak bırakmıyordu. Bu ne büyük bir israf olurdu. Eğer canavara boyun eğeceksem, yenilgiye değecek hale getirebilirdim.

Genelde beni sakinleştiren bir CD çaldım; ama çok az işe yaradı. Hayır, en çok yardım eden, açık pencerelerimden hafif yağmurla birlikte giren serin, ıslak ve temiz havaydı. Bella Swan'ın kanını kusursuz netlikle hatırlamama rağmen, temiz havayı içime çekmek, bunun enfeksiyonunu vücudumdan yıkamak gibiydi.

Aklım yine başımdaydı. Tekrar düşünebilirdim ve tekrar savaşabilirdim. Olmak istemediğim şeye karşı savaşabilirdim.

Evine gitmek zorunda değildim. Onu öldürmek zorunda değildim. Açıkça, mantıklı, düşünebilen bir yaratıktım ve seçeneğim vardı. Her zaman bir seçenek vardı.

Sınıftaki gibi hissettirmiyordu… ama şimdi ondan uzaktaydım. Belki, eğer ondan çok çok dikkatle kaçarsam hayatımın değişmesine gerek kalmazdı. İşler istediğim şekilde düzenliydi. Niye böle çileden çıkarıcı ve leziz birinin bunu mahvetmesine izin verecektim ki?

Babamı hayal kırıklığına uğratmak *zorunda* değildim. Annemin gerginlik, endişe… acı çekmesine sebep olmak zorunda değildim. Evet, bu beni evlat edinmiş annemi de incitirdi ve Esme çok nazik, çok duygusal ve yumuşaktı. Onun gibi birine acı çektirmek kesinlikle affedilemezdi.

Bu insan kızını Jessica Stanley'nin art niyetli düşüncelerinin küçük, dişsiz tehdidinden korumak istemem ne kadar ironikti. Isabella Swan için bir koruyucu olabilecek son kişi bendim. Asla herhangi bir şeyden, benden ihtiyacı olduğu kadar korunmaya gereksinimi olmayacaktı.

Aniden Alice'in nerede olduğunu merak ettim. Swan kızını pek çok şekilde öldürdüğümü görmemiş miydi? Niye yardım etmeye gelmemişti – beni durdurmaya ya da kanıtları yok etmeye, hangisi olursa? Jasper'la ilgili sorunları izlemeye dikkatini öyle vermişti ki, bu çok daha korkunç ihtimali kaçırmış mıydı? Düşündüğümden daha mı güçlüydüm? Kıza gerçekten hiçbir şey yapmayacak mıydım?

Hayır. Bunun doğru olmadığını biliyordum. Alice mutlaka Jasper'a çok fazla odaklanıyor olmalıydı.

Olacağını bildiğim yönü, İngilizce sınıfları için kullanılan küçük binayı taradım. Tanıdık 'sesi'ni bulmam uzun sürmedi. Ve haklıydım. Her düşüncesi Jasper'a dönüktü, en ufak kararlarını dakika dakika takip ediyordu.

Ona akıl danışabilmeyi diledim; ama aynı zamanda ne yapabileceğimi bilmediğinden memnundum, son bir saatte düşündüğüm katliamın farkında olmamasından.

Vücudumda yeni bir yanma hissettim – utanç. Hiçbirinin bilmesini istemiyordum.

Eğer Bella Swan'dan kaçabilirsem, eğer onu öldürmemeyi başarabilirsem – bunu düşündüğümde bile, canavar kıvrandı ve dişlerini sinirle gıcırdattı – o zaman kimsenin bilmesine gerek kalmazdı. Eğer onun kokusundan uzak durabilirsem…

En azından niye denemeyeceğime dair hiçbir sebep yoktu. İyi bir seçim yapmayı, Carlisle'ın olduğumu düşündüğüm kişi olmayı.

Okulun son saati neredeyse bitmişti. Yeni planımı hemen harekete geçirmeye karar verdim. Burada, yanımdan geçip beni tekrar mahvedebileceği yerde oturmaktan iyiydi. Yine, kıza haksız bir nefret hissettim. Üzerimde sahip olduğu bu bilinçsiz güçten nefret ettim. Beni hakaret ettiğim bir şeye dönüştürebilmesinden nefret ettim.

Küçük kampüsten ofise doğru hızla yürüdüm – biraz fazla hızla; ama tanık yoktu. Bella Swan'ın yolunun benimle kesişmesi için hiçbir sebep yoktu. Olduğu bela gibi kaçınılacaktı.

Ofis görmek istediğim sekreter dışında boştu.

Sessiz girişimi fark etmedi.

"Bayan Cope?"

Doğal olmayan kırmızı saçlı kadın baktı ve gözleri büyüdü. Anlamadıkları küçük işaretler onları hep hazırlıksız yakalardı, bizi daha önce ne kadar çok görmüş olsalar da.

"Ah." dedi şaşırıp, zorlukla soluyarak. Bluzunu düzeltti. *Aptal*, diye düşündü kendi kendine. *O neredeyse benim çocuğum olacak kadar genç. Böyle düşünmek için çok*

genç… "Merhaba Edward. Senin için ne yapabilirim?" Kalın gözlüklerinin arkasında kirpikleri titredi.

Rahatsız edici. Ama olmak istediğim zaman nasıl çekici olabileceğimi biliyordum. Hangi ses tonuyla konuşacağımı, hangi hareketleri yapacağımı bildiğim için kolaydı.

Öne doğru eğilip, derinliksiz, küçük kahverengi gözlerine derin bakıyormuş gibi bakışıyla buluştum. Düşünceleri şimdiden heyecan içindeydi. Bu basit olmalıydı.

"Bana ders programımla ilgili yardım edip edemeyeceğinizi merak ediyordum." dedim insanları korkutmamak için ayırdığım yumuşak sesle.

Kalbinin temposunun arttığını duydum.

"Tabii ki Edward. Nasıl yardımcı olabilirim?" *Çok genç, çok genç*, diye tekrarladı. Yanılıyordu tabii ki. Ben onun büyükbabasından daha yaşlıydım; ama ehliyet belgeme göre, haklıydı.

"Acaba biyoloji sınıfımdan son sınıf seviyesinde fen dersine geçebilir miyim? Fizik, mesela?"

"Bay Banner'la bir problem mi var Edward?"

"Hayır, sadece ben bu konuları zaten işlemiştim…"

"Alaska'da gittiğiniz hızlandırılmış okulda, doğru." Bunu düşünürken ince dudakları büzüldü. *Hepsi üniversitede olmalılar. Öğretmenlerin şikayet ettiğini hiç duymadım. Muhteşem notlar, cevap verirken tereddüt yok, testlerde hiç yanlış cevap yok – sanki her konuda hile yapmanın bir yolunu bulmuşlar gibi. Bay Varner bir öğrencinin ondan daha zeki olduğunu düşünmektense, hile yapıldığına inanmayı tercih eder… Annelerinin onlara özel ders verdiğine bahse girerim…* "Aslına bakarsan Edward, Fizik şu anda oldukça dolu. Bay Banner bir sınıfta yirmi beşten fazla öğrenci olmasından nefret eder–"

"Ben problem çıkarmam."

Tabii ki hayır. Kusursuz bir Cullen çıkarmaz. "Bunu biliyorum Edward; ama şu anki haliyle sıralar tam yetiyor…"

"O zaman dersi bırakabilir miyim? O saati kendim çalışmak için kullanabilirim."

"Biyolojiyi bırakmak mı?" Ağzı şaşkınlıkla açıldı. *Bu delice. Bildiğin bir konuyu oturup dinlemek ne kadar zor? Mutlaka Bay Banner'la ilgili bir problem olmalı. Acaba Bob'la bu konuda konuşmalı mıyım?* "Mezun olmak için yeterli kredin olmaz."

"Seneye tamamlarım."

"Belki de bunun hakkında ailenle konuşmalısın."

Arkamda kapı açıldı; ama her kimse beni düşünmüyordu, o yüzden görmezden gelip Bayan Cope'a odaklandım. Biraz daha yakına eğildim ve gözlerimi daha büyük tuttum. Bu, eğer siyah yerine altın rengi olsalardı daha iyi işlerdi. Siyahlık, olması gerektiği gibi insanları korkuturdu.

“Lütfen Bayan Cope?” Sesimi olabildiği kadar yumuşak ve zorlayıcı tuttum – ve oldukça zorlayıcı olabildi. “Geçebileceğim başka bir bölüm yok mu? Birinde boş yer olması gerektiğinden eminim? Altıncı saat Biyoloji tek seçenek olamaz…”

Dişlerimi çok geniş gösterip onu korkutmamaya dikkat ederek gülümsedim, ifadenin yüzümü yumuşatmasına izin verdim.

Kalbi daha hızlı atmaya başladı. *Çok genç*, diye hatırlattı kendine. “Peki, belki Bob –yani Bay Banner’la konuşabilirim. Bir bakarım–”

Bir saniye aldı, her şeyin değişmesi: odadaki hava, buradaki görevim, bu kızıl saçlı kadına doğru eğilmiş olma sebebim… Daha önce bir amaç için olanlar, şimdi başka bir amaç içindi.

Samantha Wells’in kapıyı açıp, yandaki sepete imzalı bir geç kağıdını koyarak, okuldan uzaklaşmak için aceleyle çıkması bir saniye aldı. Açık kapıdan gelen rüzgarın bana çarpması bir saniye aldı. Kapıdaki ilk kişinin beni niye düşünceleriyle bölmediğini anlamam bir saniye aldı.

Emin olmak için gerekmemesine rağmen döndüm. Bana karşı isyan eden kaslarımı kontrol etmek için savaşarak, yavaşça döndüm.

Bella Swan sırtı kapının yanındaki duvara yaslı, elinde bir kağıtla orada duruyordu. Benim vahşi, merhametsiz bakışımla karşılaştığında gözleri normalden daha da büyüdü.

Kanının kokusu bu küçük, sıcak odadaki havanın her parçasına işlemişti. Boğazım alevler içinde yarıldı.

Canavar, kızın gözlerindeki aynadan yine bana öfkeyle baktı, kötünün maskesi.

Elim tezgahın üzerindeki havada tereddüt etti. Uzatıp Bayan Cope’un kafasını, masasına onu öldürmeye yetecek kuvvetle çarpmam için geri bakmam gerekmiyordu. İki hayat, yirmi tanesi yerine. Bir takas.

Canavar heyecanla, açlıkla bunu yapmamı bekledi.

Ama her zaman bir seçenek vardı - olmak *zorundaydı*.

Akciğerlerimin hareketini kestim ve gözlerimin önüne Carlisle’ın yüzünü yerleştirdim. Bayan Cope’a döndüm ve yüz ifademin değişimine olan iç şaşkınlığını duydum. Benden geri çekildi; ama korkusu tutarlı kelimelere dökülmedi.

Kendimi inkar ederek öğrendiğim bütün kontrolü kullanarak yüzümü normal ve yumuşak hale getirdim. Akciğerlerimde sadece bir kere daha konuşacak hava kalmıştı, kelimeler aceleyle döküldü.

“Boş verin o zaman. İmkansız olduğunu görebiliyorum. Yardımınız için çok teşekkür ederim.”

Döndüm ve kendimi odadan dışarı attım, santimler ötesinden geçerken kızın sıcak kanlı vücudunun ısısını hissetmemeye çalıştım.

Arabama gidene kadar çok hızlı hareket ettim ve durmadım. İnsanların çoğu çoktan gitmişti, o yüzden pek tanık yoktu. Birinci sınıflardan biri, D.J. Garrett fark etti ve sonra aldırmadı.

Cullen nereden geldi – havadan belirmiş gibi… İşte yine hayal gücüm. Annem her zaman der ki…

Volvo'ma girdiğimde, diğerleri zaten oradaydı. Nefes alıp verişimi kontrol etmeye çalıştım; ama boğulmuş gibi, temiz havada soluk soluğaydım.

"Edward?" dedi Alice, sesinde endişeyle.

Ona sadece kafamı salladım.

"Sana ne oldu böyle?" diye sordu Emmett, o anlığına Jasper'ın rövanş modunda olmadığı gerçeğinden dikkati dağılarak.

Cevap vermek yerine arabayı çalıştırdım. Bella Swan beni buraya kadar da takip etmeden önce bu park yerinden gitmek zorundaydım. Benim kişisel şeytanım, yakamı bırakmayan… Arabayı döndürdüm ve hızlandırdım. Yoldayken kırka çıktım. Köşeyi dönmeden önce yetmişteydim.

Bakmadan Emmett, Rosalie ve Jasper'ın Alice'e döndüğünü biliyordum. Alice omuzlarını silkti. Ne olduğunu göremiyordu, sadece ne geldiğini görebiliyordu.

Bana doğru baktı. İkimiz de kafasında gördüğü şeyi izledik ve ikimiz de şaşırdık.

"Gidiyorsun?" diye fısıldadı.

Diğerleri şimdi bana bakıyordu.

"Öyle mi?" diye tısladım dişlerimin arasından.

Çözümüm bocalar ve başka bir seçim, geleceğimi daha karanlık bir yola yönlendirirken, gördü.

"Ah."

Bella Swan, ölü. Benim gözlerim, taze kanla parlak kırmızı. Takip edecek arama. Bizim için güvenli olmasını bekleyip tekrar başlayacağımız zaman…

"Ah." dedi tekrar. Görüntü daha da ayrıntılı hale geldi. Şef Swan'ın evinin içini ilk defa gördüm, Bella'yı sarı dolaplı küçük mutfakta gördüm, onu gölgelerden takip ederken… kokusunun beni ona çekmesine izin verirken… sırtı bana dönüktü…

"Dur!" dedim, daha fazla katlanamayıp, inleyerek.

"Özür dilerim." diye fısıldadı, gözleri büyümüştü.

Canavar neşelendi.

Ve sonra kafasındaki görüntü tekrar değişti. Gece, boş bir yol, yanındaki ağaçlar karla kaplı, saatte neredeyse iki yüz mille geçerken.

"Seni özleyeceğim." dedi. "Ne kadar kısa zaman için gidiyor olursan ol."

Emmett ve Rosalie birbirlerine endişeyle baktılar.

Bizi eve götüren yola girmek üzereydik.

"Bizi burada bırak." dedi Alice. "Carlisle'a kendin söylemelisin."

Başımı salladım ve araba aniden durdu.

Emmett, Rosalie ve Jasper sessizce çıktılar; ben gittiğimde Alice'e durumu açıklatacaklardı. Alice omzuma dokundu.

"Doğru olanı yapacaksın." diye mırıldandı. Bu sefer bir görüş değildi – bir emirdi. "O Charlie Swan'ın tek ailesi. Bu onu da öldürür."

"Evet." dedim sadece son kısmına katılarak.

Kaşları endişeyle birleşerek diğerlerine katılmak için dışarı çıktı. Ben arabayı döndürene kadar, ağaçların içinde görüşümden kaybolmuşlardı.

Kasabaya doğru hızlandım ve Alice'in kafasındaki görüşlerin, bir karanlık bir parlak olarak değiştiğini biliyordum. Forks'a doksanla hızlanırken, nereye gittiğimden emin değildim. Babama veda etmeye mi? Yoksa içimdeki canavarı kucaklamaya mı? Yol, tekerleklerimin altında hızla kaydı.

2. Açık Kitap

Sırtımı kar yığınının arkasına yasladım ve kuru pudra ağırlığımın etrafında yeniden şekillendi. Tenim etrafımdaki havayla uyum sağlamak için soğumuştu, altımdaki küçük buz parçalarını kadife gibi hissediyordum.

Üstümdeki gökyüzü duruydu, bazı yerlerde mavi, bazı yerlerde sarı olarak ışıyan yıldızlarla parlaktı. Siyah evrende şahane, dönen şekiller yaratmışlardı – mükemmel bir görüntü. Harika güzellikle. Ya da, harika güzellikte olurdu. Olurdu, eğer gerçekten görebiliyor olsaydım.

Hiç iyiye gitmiyordu. Altı gün geçmişti, altı gün bu boş Denali sahrasında saklanmıştım; ama özgürlüğe, onun kokusunu yakaladığım anda olduğumdan daha yakın değildim.

Mücevherlerle dolu gökyüzüne baktığım zaman, sanki güzellikleriyle gözlerim arasında bir engel var gibiydi. Bu engel bir yüzdü, sadece sıradan bir insan yüzü; fakat onu aklımdan çıkaramıyordum.

Yaklaşan düşünceleri, onlara eşlik eden ayak seslerinden önce duydum. Hareketin sesi pudranın üzerinde sadece hafif bir fısıltıydı.

Tanya'nın beni buraya kadar takip etmesine şaşırmamıştım. Son birkaç gündür, şimdi yaklaşan bu konuşma üzerine düşündüğünü ve ne söyleyeceğinden tam olarak emin olana kadar ertelediğini biliyordum.

Yaklaşık altmış yarda ötede, siyah bir kayanın üzerine sıçrayıp, çıplak ayaklarıyla dengesini sağlarken görüş alanıma girdi.

Tanya'nın teni yıldızların ışığı altında gümüştü ve uzun sarı bukleleri soluk bir şekilde parıldıyordu, çilek rengi tonuyla neredeyse pembeydi. Kehribar gözleri, o, kara yarı gömülü halde beni izlerken parıldadı ve dolgun dudakları bir gülümsemeyle uzadı.

Harika. *Eğer* gerçekten görebiliyor olsaydım. İç çektim.

Kayanın tepesinde, parmak uçları taşa dokunarak çömeldi, vücudu gerildi.

Top güllesi, diye düşündü.

Kendini havaya fırlattı; şekli yıldızlarla benim arama girdiği sırada karanlık, dönen bir gölgeye dönüştü. Tam yanımdaki kar yığınına yaklaştığı zaman top halinde kıvrıldı.

Etrafımda bir tipi uçtu. Tüye benzeyen buz kristalleri altına gömüldüğümde yıldızlar karardı.

Tekrar iç çektim; ama kendimi yukarı çıkarmak için hiçbir harekette bulunmadım. Karın altındaki siyahlık ne acıtıyor, ne de görüşümü geliştiriyordu. Hala aynı yüzü görüyordum.

"Edward?"

Tanya beni hızlıca çıkartırken kar yine uçuyordu. Gözlerimle pek buluşmadan, hareketsiz yüzümden kar tanelerini silkeledi.

"Özür dilerim." dedi mırıldanarak. "Şakaydı."

"Biliyorum. Komikti."

Ağzı aşağı doğru kıvrıldı.

"İrina ve Kate seni yalnız bırakmam gerektiğini söylediler. Seni rahatsız ettiğimi düşünüyorlar."

"Hayır, hiç etmiyorsun." diye güvence verdim. "Aksine, kaba olan benim – fena halde kaba. Çok özür dilerim."

Eve gidiyorsun değil mi? diye düşündü.

"Henüz buna… tam olarak… karar vermedim."

Ama burada kalmıyorsun. Düşünceleri şimdi dalgındı, hüzünlü.

"Hayır… yardımcı oluyor gibi gözükmüyor."

Yüzünü buruşturdu. "Bu benim suçum değil mi?"

"Tabii ki hayır." dedim yumuşakça yalan söyleyerek.

Centilmenlik yapma.

Gülümsedim.

Rahatsız olmana neden oluyorum, diye suçladı.

"Hayır."

Kaşını kaldırdı, ifadesi o kadar kuşkuluydu ki, gülmek zorunda kaldım. Başka bir iç çekişin takip ettiği kısa bir kahkaha.

"Pekala." diye itiraf ettim. "Biraz."

O da iç çekti ve çenesini ellerine aldı. Düşünceleri üzüntülüydü.

"Yıldızlardan binlerce kez daha güzelsin Tanya. Tabii, zaten bunun farkındasın. İnadımın kendine olan güvenini yok etmesine izin verme."

"Reddedilmeye alışık değilim." diye homurdandı, dudağını alımlı bir şekilde büktü.

"Kesinlikle." dedim, binlerce başarılı fethi hızla kafasından geçerken düşüncelerini engellemeye çalışarak. Tanya insan erkeklerini tercih ederdi – yumuşak ve sıcak olma avantajı ile beraber, daha çoklardı ve kesinlikle daha isteklilerdi.

"Succubus*." dedim alayla, kafasında belirmeye devam eden görüntüleri bölme umuduyla.

Dişlerini göstererek sırıttı. "Orijinal."

Carlisle'ın aksine, Tanya ve kardeşleri bilinçlerini yavaş yavaş keşfetmişlerdi. Sonunda, onları kan dökmeye karşı getiren etken insan erkeklerine olan düşkünlükleriydi.

"Buraya geldiğinde," dedi yavaşça. "Ben sandım ki…"

Ne düşündüğünü biliyordum ve böyle hissedeceğini tahmin etmem gerekirdi; ama geldiğimde çözümsel düşünmek için en iyi halimde değildim.

---

* Succubus: Geceleyin kadın şeklinde erkeklerin rüyasına girip onlarla cinsel münasebette bulunan dişi şeytan.

"Fikrimi değiştirdiğimi düşündün."

"Evet." Kaşlarını çattı.

"Beklentilerinle oynadığım için kendimi çok kötü hissediyorum Tanya. Böyle yapmak istememiştim – düşünmüyordum. Sadece… çok aceleyle ayrılmıştım."

"Sanırım sebebini söylemezsin…?"

Doğruldum ve kollarımı bacaklarıma dolayıp savunma amaçlı kıvrıldım. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

Tanya, Irina ve Kate kalkıştıkları bu hayatta çok iyilerdi. Çeşitli konularda Carlisle'dan bile. Avları olması gerekenlerle – bir zamanlar olanlarla – kendilerine izin verdikleri delice yakınlığa rağmen; hata yapmıyorlardı. Zayıflığımı Tanya'ya itiraf etmeye çok utanıyordum.

"Kadın problemi mi?" diye tahmin yürüttü isteksizliğimi görmezden gelerek.

Soğukça güldüm. "Kastettiğin şekilde değil."

Sonra sessizleşti. Kelimelerimin anlamını çözmek için değişik tahminler yürütürken düşüncelerini dinledim.

"Yaklaşamadın bile." dedim.

"Bir ipucu?" diye sordu.

"Lütfen bırak Tanya."

Yine sessizleşti, hala tahmin etmeye çalışıyordu. Onu duymazdan gelip boş yere yıldızların güzelliğini görmeye çalıştım.

Bir süre sonra vazgeçti ve düşünceleri başka bir yöne gitti.

Nereye gideceksin Edward, eğer buradan ayrılırsan? Carlisle'a mı döneceksin?

"Sanmıyorum." diye fısıldadım.

Nereye gidecektim? Dünyada ilgimi çeken hiçbir yer yoktu. Görmek ya da yapmak istediğim hiçbir şey yoktu, çünkü nereye gidersem gideyim, bir yere *doğru* gidiyor olmayacaktım – bir yerden *uzağa* kaçıyor olacaktım.

Bundan nefret ediyordum. Ne zaman böyle bir ödleğe dönüşmüştüm?

Tanya ince kolunu omzuma attı. Dikeldim; ama dokunuştan çekilmedim. Arkadaşça bir rahatlatmadan başka bir şey kastetmemişti. Çoğunlukla.

"Bence geri *döneceksin*." dedi, sesinde uzun zaman önce kaybolmuş Rus aksanından ufak bir iz belirerek. "Peşini bırakmayan her ne… ya da her kim olursa olsun, onunla yüzleşeceksin. Sen böyle birisin."

Düşünceleri sözleri kadar emindi. Aklındaki görüntüyü benimsemeye çalıştım. Sorunlarla yüzleşen kişiyi. Kendimi tekrar böyle düşünmek hoştu. Hiçbir zaman cesaretim ve zorluklarla başa çıkma becerimden şüphe duymamıştım, bir lisenin biyoloji dersinde geçirdiğim o korkunç saate kadar.

Yanağından öptüm. Yüzünü bana döndürdüğünde çabucak geri çekildim, dudakları çoktan büzülmüştü. Hızıma acıklı bir ifadeyle gülümsedi.

"Teşekkürler Tanya, bunu duymaya ihtiyacım vardı."

Düşünceleri huysuzlaştı. "Bir şey değil, sanırım. Keşke daha mantıklı olabilsen Edward."

“Üzgünüm Tanya. Benim için fazla iyi olduğunu biliyorsun. Ben sadece… daha aradığımı bulamadım.”

“Pekala, eğer seni tekrar görmeden önce gidersen… hoşçakal Edward.”

“Hoşçakal Tanya.” Kelimeler dudaklarımdan dökülürken, görebiliyordum. Kendimi giderken görebiliyordum, olmak istediğim tek yere giderken… “Tekrar teşekkürler.”

Tek bir çevik harekette ayaktaydı ve o kadar hızlı koşuyordu ki, ayağının kara batacak vakti olmuyordu; arkasında hiç iz bırakmıyordu. Geriye bakmadı. Reddim onu daha önce izin verdiğinden çok rahatsız etmişti, düşüncelerinde bile. Gitmeden önce beni bir daha görmek istemiyordu.

Üzüntüyle suratım asıldı. Hisleri derin ve saf olmamasına ve hiçbir şekilde karşılık veremeyeceğim duygular olmasına rağmen, Tanya’yı incitmekten hiç hoşlanmıyordum. Yine de bir centilmenden aşağı hissetmeme neden oluyordu.

Çenemi dizlerime koydum ve aniden yola çıkmak için heyecanlı olduğum halde yıldızları tekrar izledim. Alice’in eve döneceğimi görüp diğerlerine söyleyeceğini biliyordum. Mutlu olacaklardı – özellikle Carlisle ve Esme. Kafamdaki yüzden ötesini görmeye çalışarak bir süre daha yıldızlara baktım. Gökyüzündeki parlak ışıklarla aramda, bir çift sersemlemiş çikolata renkli göz bu kararın *onun* için ne anlama geldiğini soruyormuşçasına bana baktı. Tabii, bunun gerçekten o meraklı gözlerin aradığı bilgi olup olmadığından emin olamadım. Hayalimde bile, düşüncelerini okuyamıyordum. Bella Swan’ın gözleri sorgulamaya ve yıldızların engelsiz görüntüsü benden kaçmaya devam etti. Kuvvetle iç çekerek pes ettim ve ayağa kalktım. Eğer koşarsam Carlisle’ın arabasına yarım saatten kısa sürede varabilirdim.

Ailemi görmek için acele ederek – ve zorluklarla yüzleşen Edward olmayı çok isteyerek – yıldızlarla aydınlanmış karların üzerinde koştum, ayak izi bırakmadan.

“Bir sorun olmayacak.” diye fısıldadı Alice. Gözleri odağını kaybetmişti ve Jasper, biz birbirimize yakın bir grup halinde yürürken eli Alice’in dirseğinin altında, yürümesinde yardımcı oluyordu. Rosalie ve Emmett önde gidiyorlardı. Emmett gülünç bir şekilde düşman bölgesindeki bir korumaya benziyordu. Rosalie de ihtiyatlı görünüyordu; ama korumacıdan çok sinirliydi.

“Tabii ki olmayacak.” dedim homurdanarak. Davranışları gülünçtü. Eğer altından kalkamayacağımı düşünseydim, evde kalırdım.

Normal eğlenceli sabahımızın – gece kar yağmıştı ve Emmett ile Jasper dikkat dağınıklığımı fırsat bilerek beni kar topu bombardımanına tutmuşlardı; tepkisizliğimden sıkıldıklarında ise birbirlerine dönmüşlerdi – bu aşırı dikkatlilik durumuna olan ani değişimi, eğer bu kadar sinir bozucu olmasaydı komik olurdu.

“Henüz burada değil; ama geleceği yol… rüzgar yönünde olmayacak, eğer her zamanki yerimize oturursak.”

“*Tabii ki* her zamanki yerimizde oturacağız. Kes şunu Alice. Sinirlerimi bozuyorsun. Tamamen iyi olacağım.”

Jasper oturmasına yardım ederken gözleri bi kere kapanıp açıldı ve sonunda benim yüzüme odaklandı.

“Hmm.” dedi şaşırmış bir sesle. “Sanırım haklısın.”

“*Tabii ki* öyleyim.” diye söylendim.

Endişelerinin odağı olmaktan nefret etmiştim. Korumacı halde Jasper’ı çevrelediğimiz zamanları hatırladığımda, ona ani bir sempati hissettim. Kısa bir an bakışımı yakaladı ve sırıttı.

Sinir bozucu değil mi?

Ona yüzümü buruşturdum.

Bu uzun, donuk renkli odanın bana çok ağır gelişi sadece bir hafta önce miydi? Burada olmanın neredeyse uykuya, koma haline benzeyişi?

Bugün sinirlerim uzamıştı – en ufak baskıda ses çıkarmak üzere gerilmiş piyano telleri gibi. Duyularım tetikteydi, her sesi, her görüşü, havanın tenime dokunan her hareketini, her düşünceyi tarıyordum. Özellikle düşünceleri. Kullanmayı reddedip kilitlediğim tek bir duyu vardı. Koku tabii ki. Nefes almıyordum.

Düşünceleri incelerken Cullen’larla ilgili daha çok şey duymayı bekliyordum. Bütün gün, Bella Swan’ın verdiği herhangi bir bilgi aramış, yeni dedikodunun yönünü görmeye çalışmıştım; ama hiçbir şey yoktu. Kimse kafeteryadaki beş vampirin farkında değildi, tıpkı yeni kız gelmeden önceki gibi. Bazı insanların aklında da hala o kız ve geçen haftaki düşüncelerinin aynısı vardı. Bunu anlatılamayacak derecede sıkıcı bulmak yerine, şimdi büyülenmiştim.

Kimseye benim hakkımda bir şey söylememiş miydi?

Benim kara, öfkeli ve ölüm saçan başımı fark etmemesinin imkanı yoktu. Buna verdiği tepkiyi görmüştüm. Şüphesiz, onu çok korkutmuştum. Birine anlatacağından, belki de daha iyi bir hikaye haline getirmek için biraz abartacağından ve bana tehditkar birkaç replik ekleyeceğinden emindim.

Ve sonra beni, birlikte girdiğimiz biyoloji dersini bırakmaya çalışırken duymuştu. Yüz ifademi gördükten sonra sebebin kendisi olup olmadığını mutlaka merak etmiş olmalıydı. Normal bir kız etrafındakilere sorar, deneyimini diğerleriyle karşılaştırır, dışlanmış hissetmemek için davranışımı açıklayacak bir ortak nokta arardı. İnsanlar normal hissetmek ve etrafındaki herkese uyum sağlamak için her şeyi yapardı, bir sürü özelliksiz koyun gibi. Bu ihtiyaç, emniyetsiz gençlik yıllarında özellikle güçlüydü. Kız bu kuralın bir istisnası olmazdı.

Ama kimse bizi burada, normal masamızda otururken, fark etmemişti. Kimseye anlatmadıysa, Bella son derece utangaç olmalıydı. Belki babasıyla konuşmuştu, belki en güçlü ilişkisi onunlaydı… ama bu, onunla ne kadar az zaman geçirdiği düşünülünce pek mümkün görünmüyordu. Annesine daha yakın olmalıydı. Yine de kısa zaman içinde Şef Swan’a uğrayıp düşüncelerini dinlemeliydim.

"Yeni bir şey var mi?" diye sordu Jasper.

"Yok… Hiçbir şey söylememiş olmalı."

Bu haber üzerine hepsi kaşlarını kaldırdı.

"Belki de düşündüğün kadar korkunç değilsin." dedi Emmett kıkır kıkır gülerek. "Bahse girerim ki ben onu *bundan* daha iyi korkuturdum."

Ona doğru gözlerimi devirdim.

"Acaba neden…?" Kızın eşsiz sessizliğiyle ilgili hala şaşkındı.

"Bunu geçtik. *Bilmiyorum*."

"İçeri giriyor." diye mırıldandı Alice. Vücudumun katılaştığını hissettim. "İnsan görünmeye çalışın."

"İnsan, öyle mi?" diye sordu Emmett.

Sağ yumruğunu kaldırıp avucunda sakladığı kar topunun etrafında parmaklarını büktü. Tabii ki, orada erimemişti. Sıkıp bir buz kütlesi haline getirdi. Gözleri Jasper'daydı; ama düşüncelerinin yönünü gördüm. Tabii, Alice de gördü. Emmett'in ona aniden fırlattığı buz topağını, parmaklarının sıradan bir hareketiyle engelledi. Buz, kafeterya boyunca insan gözlerinin takip edemeyeceği bir hızla duvara çarpıp, tuğlaları çatlattı.

Odanın o köşesindeki başlar önce yerdeki kırık buz kütlelerine döndü ve sonra suçluğu bulmak için arandı. Birkaç masadan uzağa bakmadılar. Kimse bize bakmadı.

"Çok insanca Emmett." dedi Rosalie iğneleyici bir sesle. "Elin değmişken niye duvara yumruk atmıyorsun?"

"Onu sen yaparsan daha etkileyici olur bebeğim."

Onlara dikkatimi vermeye çalıştım, sanki şakalarının bir parçasıymışım gibi yüzüme bir sırıtma yerleştirdim. Onun beklediğini bildiğim sıraya bakmak için kendime izin veremedim; ama dinliyordum.

Jessica'nın ilerleyen sırada hareketsiz duran ve dikkati dağılmış görünen yeni kızla olan sabırsızlığını duyabiliyordum. Jessica'nın düşüncelerinde, Bella Swan'ın yanaklarının bir kere daha kanla kırmızı olduğun gördüm.

Kısa, derin olmayan nefesler aldım, kokusunun en ufak bir izi bile yanımdaki havaya değerse nefes almayı bırakmaya hazırdım.

Mike Newton iki kızla beraberdi. Jessica'ya Swan kızının ne problemi olduğunu sorduğunda, hem iç hem de dış sesini duyabiliyordum. Düşüncelerinin onun etrafında sarılış şeklinden ve kız, onun orada olduğunu unutmuş şekilde girdiği dalgınlıktan çıkarken zihnini bulutlandıran çoktan kurulmuş fantezilerin belirişinden hoşlanmamıştım.

"Hiçbir şey." dedi Bella o alçak, duru sesiyle. Kafeteryadaki gürültünün içinde bir zil gibi çınlamıştı; ama bunun çok dikkatli dinlediğim için olduğunu biliyordum.

"Bugün sadece soda alacağım." diye devam etti, sıraya yetişmek için hareket ettiğinde.

Kendimi ona bir bakış atmaktan alıkoyamadım. Yere bakıyordu, kan yüzünden yavaşça çekiliyordu. Çabucak gözlerimi kaçırıp, şimdi acılı gözüken gülümsememe gülen Emmett'a döndüm.

Hasta görünüyorsun kardeşim.

İfademin normal ve doğal görünmesi için yüz hatlarımı tekrar ayarladım.

Jessica kısın iştahsızlığının sebebini merak ediyordu. "Aç değil misin?"

"Aslında, biraz hasta hissediyorum." Sesi çok alçaktı; ama hala duruydu.

Mike Newton'ın düşüncelerinden yayılan korumacı endişe beni niye rahatsız etmişti? Sahiplenen bir tavrı olması niye önemliydi? Mike Newton onun için gereksizce kaygılanıyorsa bu beni ilgilendirmiyordu. Belki de herkesin ona verdiği tepki buydu. İçgüdüsel olarak onu korumayı ben de istememiş miydim? Onu öldürmeden önce, bu…

Ama kız hasta *mıydı*?

Değerlendirmek zordu – şeffaf teninin altında çok narin görünüyordu. Sonra kendim de endişelendiğimi fark ettim, tıpkı o ahmak oğlan gibi. Ve kendimi sağlığı hakkında düşünmemek için zorladım.

Bakmaksızın, onu Mike'ın düşüncelerinden izlemekten hoşlanmamıştım. Üçü hangi masaya oturacaklarını seçerken Jessica'ya geçtim. Şansıma Jessica'nın arkadaşlarıyla oturdular, Alice'in dediği gibi rüzgar yönünde değildi.

Alice bana dirsek attı. *Birazdan bakacak, insan gibi davran.*

Sırıtmamın altında dişlerimi sıktım.

"Rahatla Edward." dedi Emmett. "Hakikaten. Bir insanı öldürürsün. Bu dünyanın sonu olmaz."

"Sen bilirsin." diye mırıldandım.

Güldü. "Böyle şeyleri atlatmayı öğrenmelisin. Benim gibi. Sonsuzluk, suçluluk içinde kıvranmak için uzun bir zaman."

O anda, Alice elinde sakladığı daha küçük bir avuç dolusu buzu Emmett'in kuşkusuz yüzüne fırlattı.

Emmett şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı ve sonra sırıttı.

"Bunu sen istedin." dedi, buz kaplı saçlarını ona doğru sallamak için eğilirken. Sıcak odada eriyen kar, saçından yarı sıvı, yarı katı şekilde sıçradı.

"Iyy!" diye sızlandı Rosalie, Alice'le beraber şiddetli yağıştan kaçarlerken.

Alice güldü ve hepimiz katıldık. Kafasında bu kusursuz anı nasıl ayarladığını ve kızın – onu böyle düşünmeyi kesmeliydim, sanki dünyadaki tek kızmış gibi – o *Bella*'nın bizi insanca gülüp oynarken ve tıpkı bir Norman Rockwell tablosu gibi doğal olmayan derecede ideal halde göreceğini biliyordum.

Alice gülmeye devam etti ve tepsisini bir kalkan gibi kaldırdı. Kız – Bella mutlaka bize bakıyor olmalıydı.

…yine Cullen'lara bakıyor, diye düşündü biri, dikkatimi çekerek.

Kasıtsız çağrıya otomatik şekilde baktım ve gözlerim yönü bulurken sesi tanıdım – onu bugün çok dinlemiştim.

Ama gözlerim Jessica'yı geçti ve kızın içe işleyen bakışlarına odaklandı.

Çabucak aşağı bakıp tekrar gür saçlarının arkasına saklandı.

Ne düşünüyordu? Rahatsızlık, zaman geçtikçe zayıflamak yerine daha da artıyordu. Daha önce hiç denemediğim için ne yaptığımdan emin olamayarak etrafındaki sessizliği zihnimle araştırmaya çalıştım. Ekstra duyum her zaman doğal olarak gelmişti; hiçbir zaman üzerinde çalışmam gerekmemişti; ama şimdi odaklanmıştım, onu çevreleyen kalkanı kırmaya çalışıyordum.

Sessizlikten başka hiçbir şey yoktu.

Onun nesi var*?* diye düşündü Jessica, benim rahatsızlığımı yansıtarak.

"Edward Cullen sana bakıyor." diye fısıldadı Swan kızının kulağına, bir kıkırdama ekleyerek. Ses tonunda kıskanç sinirliliğinin hiç izi yoktu. Arkadaşlık taklidinde yetenekli görünüyordu.

Kızın cevabını, kendimi kaptırmış şekilde ben de dinledim.

"Sinirli görünmüyor değil mi?"

Yani geçen haftaki vahşi tepkimi fark *etmişti*. Tabii ki.

Soru Jessica'nın kafasını karıştırdı. O, ifademi kontrol ederken düşüncelerinde kendi yüzümü gördüm; ama bakışıyla buluşmadım. Hala *bir şey* duymaya çalışarak kıza odaklanıyordum. Dikkatli konsantrasyonum hiç yardımcı olmuyor gibi görünüyordu.

"Hayır." dedi Jess ona ve evet diyebilmeyi dilediğini biliyordum – bakışım içine dert olmuştu – ama sesinde bunun izi yoktu. "Görünmeli mi?"

"Benden pek hoşlandığını sanmıyorum." diye fısıldadı kız, aniden yorulmuş gibi başını koluna yaslayarak. Hareketini anlamaya çalışıyordum; ama sadece tahmin yürütebilirdim. Belki de yorulmuştu.

"Cullen'lar kimseyi sevmezler." diye güvence verdi Jess. "Kimseyi hoşlanmak için kendilerine layık görmezler." *Eskiden görmezlerdi*. Düşüncesi sızlanan bir homurtuydu. "Ama hala sana bakıyor."

"Ona bakmayı kes." dedi kız endişeyle ve Jessica'nın emre uyup uymadığından emin olmak için başını biraz kaldırdı.

Jessica kıkırdadı; ama istediğini yaptı.

Kız saatin kalanında masasından başka yere bakmadı. Bunun kasıtlı olduğunu düşündüm – ama tabii ki, emin olamadım. Bana bakmak istiyormuş gibi görünüyordu. Vücudu hafifçe benim yönüme doğru yöneliyordu, çenesi dönmeye başlıyordu; ama sonra kendini yakalayıp derin bir nefes alarak, kim konuşuyorsa ona bakıyordu.

Kızın etrafındaki düşünceleri, arada onunla ilgili olmadıkları sürece duymazdan geldim. Mike Newton okuldan sonra park yerinde bir kar savaşı planlıyordu, karın çoktan yağmura dönüştüğünün farkında görünmüyordu. Kar tanelerinin çatıdaki hafif sesi, yağmur damlalarının pıtırtısına dönüşmüştü. Değişimi gerçekten duyamıyor muydu? Bana sesli geliyordu.

Öğle teneffüsü bittiğinde yerimde kaldım. İnsanlar dışarı çıktı ve ben kendimi diğerlerinin arasından onun ayak seslerini ayırt etmeye çalışırken yakaladım, sanki önemli ve alışılmadık bir özellikleri varmış gibi. Ne kadar aptalca.

Ailem de hareket etmedi. Ne yapacağımı görmek için beklediler.

Onun delice kuvvetli kokusunu alabileceğim ve nabzının sıcaklığını tenimde hissedebileceğim sınıfa gidip, yanına oturur muydum? Bunun için yeterince güçlü müydüm? Yoksa bir gün için yeterince çekmiş miydim?

"*Sanırım* sorun yok." dedi Alice tereddütle. "Kararlısın. *Sanırım* saati atlatacaksın."

Ama Alice bir kararın ne kadar çabuk değişebileceğini çok iyi biliyordu.

"Niye zorlayasın ki Edward?" diye sordu Jasper. Şimdi zayıf olan ben olduğum için kendini beğenmiş hissetmemek istemesine rağmen, bunu duyabiliyordum, sadece biraz. "Eve git. Ağırdan al."

"Ne fark eder ki?" dedi Emmett katılmayarak. "Onu öldürürsün ya da öldürmezsin. İki şekilde de atlatırsın."

"Henüz taşınmak istemiyorum." diye sızlandı Rosalie. "Baştan başlamak istemiyorum. Liseyi neredeyse bitirdik Emmett. *Sonunda*."

Kararda iki eşit parçaya bölünmüştüm. Bununla yüzleşmek istiyordum, çok istiyordum; ama kendimi zorlamak da istemiyordum. Geçen hafta Jasper'ın avlanmadan uzun süre durması bir hata olmuştu, bu da aynı şekilde anlamsız bir hata mıydı?

Ailemi yerinden etmek istemiyordum. Hiçbiri bana bunun için teşekkür etmezdi.

Ama Biyoloji sınıfına gitmek istiyordum. Onun yüzünü bir daha görmek istediğimi fark ettim.

Benim için kararı veren buydu. O merak. Böyle hissettiğim için kendime kızgındım. Kendime, kızın sessiz zihninin beni uygunsuzca ilgilendirmeyeceğine dair söz vermemiş miydim? Yine de, işte en uygunsuz şekilde ilgiliydim.

Ne düşündüğünü bilmek istiyordum. Zihni kapalıydı; ama gözleri çok açıktı. Belki aklı yerine onları okuyabilirdim.

"Hayır Rose. Sanırım gerçekten sorun olmayacak." dedi Alice. "Sabitleşiyor. Eğer sınıfa giderse kötü bir şey olmayacağından yüzde doksan üç eminim." Bana, düşüncelerimde onun gelecek görüşünü daha güvenli hale getiren ne değişiklik olduğunu merak ederek baktı.

Merak, Bella Swan'ı hayatta tutmaya yetecek miydi?

Emmett haklıydı gerçi – niye her iki şekilde de üstesinden gelmiyordum? Ayartıyla yüzleşecektim.

"Sınıflarınıza gidin." dedim kendimi masadan iterek. Arkamı döndüm ve uzun adımlarla ilerledim. Arkamda Alice'in endişesini, Jasper'ın tenkidini, Emmett'in onayını ve Rosalie'nin sinirini duyabiliyordum.

Sınıfın kapısında son bir derin nefes aldım ve küçük, sıcak odaya girerken ciğerlerimde tuttum.

Geç kalmamıştım. Bay Banner hala bugünün deneyini ayarlıyordu. Kız benim – *bizim* masamızda, başı eğik, karalama yaptığı deftere bakıyordu. Yaklaşırken, zihninin yarattığı bu önemsiz taslakla bile ilgilenerek onu inceledim; ama

anlamsızdı. Sadece iç içe ilmeklerden oluşan rastgele bir karalamaydı. Belki de desene odaklanmıyor, başka bir şey düşünüyordu.

Sandalyeyi gereksiz bir sertlikle çekip, döşemeyi çizmesine izin verdim; insanlar birinin gelişi sesle duyurulduğunda her zaman daha rahat ederlerdi.

Sesi duyduğunu biliyordum. Bakmadı; ama eli çizdiği desende bir ilmeği kaçırıp dengeyi bozdu.

Niye yukarı bakmamıştı? Muhtemelen korkmuştu. Bu sefer, farklı bir izlenim bıraktığımdan ve önceden olanların hayalinin bir ürünü olduğunu düşünmesini sağladığımdan emin olmalıydım.

"Merhaba." dedim insanları rahatlatmak istediğim zaman kullandığım alçak sesimi kullanıp, dişlerimi göstermeden gülümseyerek.

O zaman baktı, büyük kahverengi gözleri ürkekti – neredeyse sersemlemiş – ve sessiz sorularla doluydu. Bu, geçen hafta görüşümü engelleyen ifadeydi.

Garip şekilde derin kahverengi gözlere bakarken, nefretin – kızın sadece varolduğu için hak ettiğini hayal ettiğim nefretin – kaybolduğunu fark ettim. Nefes almıyor ve kokusunu tatmıyorken böyle savunmasız birinin nefreti hak edebileceğine inanmak zordu.

Yanakları kızarmaya başladı ve hiçbir şey söylemedi.

Gözlerimi onunkilerde tutup sadece sorgulayan derinliklerine odaklandım ve teninin iştah kabartıcı rengini görmezden gelmeye çalıştım. Bir süre nefes almadan konuşmaya yetecek kadar soluğum vardı.

"Adım Edward Cullen." dedim, ismimi bildiğini bilmeme rağmen. Bu başlamanın nazik yoluydu. "Geçen hafta kendimi tanıtma şansı bulamadım. Sen Bella Swan olmalısın."

Kafası karışmış göründü – kaşlarının arasındaki o küçük kıvrım tekrar oradaydı. Cevap vermesi olması gerekenden yarım saniye fazla süre aldı.

"Adımı nereden biliyorsun?" diye sordu sesi biraz titreyerek.

Onu gerçekten çok korkutmuş olmalıydım. Bu kendimi suçlu hissetmeme neden oldu; o kadar savunmasızdı ki. Nazikçe güldüm – bu insanların huzursuzluğunu azaltan bir sesti. Yine, dişlerimle ilgili dikkatliydim.

"Ah, sanırım ismini herkes biliyor." Şüphesiz, bu tekdüze yerde ilgi odağı haline geldiğinin farkındaydı. "Bütün kasaba senin gelmeni bekliyordu."

Bu bilgi ona göre hoş değilmiş gibi suratını astı. Sanırım, utangaç göründüğü kadar ilgiden de hoşlanmıyordu. Çoğu insan tersini hissederdi. Sürüden ayrı kalmak istememelerine rağmen spot ışıklarını arzularlardı.

"Hayır." dedi. "Yani, niye bana Bella dedin?"

"Isabella'yı mı tercih edersin?" diye sordum, sorunun nereye gittiğini anlayamayarak. İlk gününde tercihini pek çok kez net şekilde belirtmişti. Bütün insanlar düşünceleri rehber olmadığı zaman böyle anlaşılmaz mıydı?

"Hayır. Bella ismini seviyorum." diye cevapladı kafasını hafifçe yana eğerek. İfadesi – eğer doğru okuyorsam – utanç ve kafa karışıklığı arasındaydı. "Ama

Charlie – yani babamın benden Isabella diye bahsettiğini sanıyorum. Burada herkes beni öyle tanıyor gibi görünüyor." Teninin pembesi bir ton daha koyulaştı.

"Hmm." dedim sıradan bir sesle ve gözlerimi yüzünden kaçırdım.

Sorularının ne anlama geldiğini yeni anlamıştım. Hata yapmıştım. Eğer ilk gün diğerlerini dinliyor olmasaydım, ona başta tam ismiyle hitap ederdim, diğer herkes gibi. Fark dikkatini çekmişti.

Şiddetli bir huzursuzluk hissettim. Hatamı yakalamak onun için çok kolay olmuştu. Oldukça zekice, özelikle yakınlığımdan korkması gereken birine göre.

Ama aklında benimle ilgili kilitli tuttuğu şüphelerinden daha büyük sorunlarım vardı.

Soluğum kalmamıştı. Eğer onunla tekrar konuşacaksam nefes almam gerekiyordu.

Konuşmamak zor olurdu. Şanssızlığına, bu masayı paylaşmamız onu benim deney partnerim yapıyordu ve bugün birlikte çalışmak zorundaydık. Deneyi kaparken onu görmezden gelmek garip – ve anlaşılmaz şekilde kaba – olurdu. Bu onu daha çok korkutur ve şüphelendirirdi.

Sıramı hareket ettirmeden ondan uzaklaşabileceğim kadar uzaklaşıp kafamı sıraların arasındaki boşluğa döndürdüm. Kaslarımı kilitleyerek kendimi olduğum yere bağladım. Sonra sadece ağzımdan, hızlıca ciğerlerimi dolduran bir nefes aldım.

Ahh!

Bu gerçekten acı vericiydi. Onu koklamadan bile, dilimde tadını alabiliyordum. Boğazım aniden tekrar alevler içindeydi, arzu aynı geçen hafta kokusunu yakaladığım andaki kadar güçlüydü.

Dişlerimi gıcırdattım ve kendimi toparlamaya çalıştım.

"Başlayın." diye komut verdi Bay Banner.

Masaya bakan kıza dönüp gülümsemek için yetmiş yıllık çabayla kazandığım öz kontrolü en ufak zerresine kadar kullanmışım gibi hissettim.

"Önce bayanlar, partner?"

Yüzüme baktı ve ifadesi boşaldı, gözleri büyüdü. Yüz ifademde yanlış bir şey mi vardı? Yine korkmuş muydu? Konuşmadı.

"Ya da, istersen ben başlayabilirim." dedim sessizce.

"Hayır." dedi ve yüzü yine beyazdan kırmızıya döndü. "Ben başlarım."

Duru teninin altında kanın akışını izlemek yerine masadaki malzemelere, slayt kutusuna ve hırpalanmış mikroskoba baktım. Dişlerimin arasından hızlıca bir nefes daha aldım ve boğazımı acıttığında irkildim.

"Profaz." dedi hızlı bir incelemenin ardından. Slaydı çıkarmaya başladı.

"Bakmamın bir sakıncası var mı?" İçgüdüsel olarak – aptalca, sanki onun türündenmişim gibi – elini durdurmak için uzandım. Bir saniyeliğine, teninin ısısı benimkini yaktı. Elektrik çarpması gibiydi. Sıcaklık elimi ve sonra kolumu vurdu. Bella elini benimkinin altından anında çekti.

"Özür dilerim." diye mırıldandım kenetlenmiş dişlerimin arasından. Bir yere bakma ihtiyacıyla mikroskobu kavradım ve kısa bir süre baktım. Doğruydu.

“Profaz.” diye katıldım.

Ona bakmak için hala çok huzursuzdum. Dişlerimin arasından mümkün olduğunca sessizce nefes alıp yakıcı susuzluğu görmezden gelmeye çalışarak basit göreve odaklandım, kelimeyi kağıttaki yerine yazdım ve ilk slaydı ikincisiyle değiştirdim.

Şimdi ne düşünüyordu? Eline dokunduğumda bu ona nasıl hissettirmişti? Tenim mutlaka buz soğukluğunda olmalıydı – itici. Bu kadar sessiz olmasına şaşırmamalıydı.

Slayda bir bakış attım.

“Anafaz.” dedim kendi kendime, kelimeyi ikinci satıra yazarken.

“Bakabilir miyim?” diye sordu.

Döndüm ve onu beklentiyle, bir eli mikroskoba doğru uzanmış şekilde görünce şaşırdım. Korkmuş *görünmüyordu*. Gerçekten cevabı yanlış verdiğimi mi düşünmüştü?

Mikroskobu ona doğru kaydırdığımda yüzündeki umutlu ifadeye gülümsemekten kendimi alıkoyamadım.

Merceğe çabucak solan bir istekle baktı. Ağzının kenarları aşağı doğru indi.

“Üçüncü slayt?” diye sordu mikroskoptan gözlerini ayırmadan; ama elini uzatarak. Slaydı, tenimin onunkine yaklaşmasına izin vermeyerek eline bıraktım. Yanında oturmak bir ısıtıcının yanında oturmak gibiydi. Daha yüksek bir sıcaklığa doğru hafifçe ısındığımı hissedebiliyordum.

Slayda çok uzun süre bakmadı. “İnterfaz.” dedi kayıtsızca – muhtemelen sesinin kulağa böyle gelmesi için çok uğraşarak – ve mikroskobu bana itti. Kağıda dokunmayıp benim cevabı yazmamı bekledi. Kontrol ettim – yine doğruydu.

Böyle bitirdik, birkaç kelime konuşup birbirimizin gözleriyle buluşmadan. Bitiren tek çifttik – diğerleri deneyle ilgili zorluk çekiyordu. Mike Newton ise odaklanma konusunda problem yaşıyor gibi görünüyordu – beni ve Bella’yı izlemeye çalışıyordu.

Keşke gittiği yerde kalsaydı, diye düşündü beni gözetleyerek. Hmm, ilginç. Oğlanın bana karşı kötü hisler beslediğinin farkına varmamıştım. Bu yeni bir gelişmeydi, yaklaşık olarak kızın gelişi kadar. Daha da ilginci, şaşırarak, bu hissin karşılıklı olduğunu fark etmiştim.

Tekrar kıza baktım, sıradan, tehditsiz ortaya çıkışına karşın, hayatıma darbe vuruyor olması beni sersemletti.

Mike’ın ne hakkında konuşup durduğunu anlamadığımdan değildi. Aslında oldukça güzeldi… alışılmadık bir şekilde. Güzel olmaktan da iyisi, yüzü *ilginçti*. Pek simetrik değildi – dar çenesi geniş elmacık kemikleriyle dengeli değildi; rengi ölçüsüzdü – teni ve saçı, açık-koyu tezatı oluşturuyordu; ve sonra gözleri vardı, sessiz sırlarla dolu gözler…

Aniden benimkileri delmeye başlayan gözler.

O sırlardan birini tahmin etmeye çalışarak ben de ona baktım.

“Lens mi taktın?” diye sordu aniden.

Ne kadar garip bir soru. “Hayır.” *Görüşümü* geliştirme fikrine neredeyse gülümsedim.

“Ah,” diye mırıldandı. “Gözlerinle ilgili bir değişiklik olduğunu düşünmüştüm.”

Bugün sırları açığa çıkarmaya çalışan tek kişi olmadığımı anladığımda aniden tekrar soğuk hissettim.

Omuz silktim ve öğretmenin dolaştığı yere doğru baktım.

Tabii ki son baktığından beri gözlerimde bir değişiklik vardı. Kendimi bugünün işkencesine, ayartısına hazırlamak için, bütün hafta sonumu avlanarak geçirmiştim, susuzluğumu mümkün olduğunca gidermiş, gerçekten abartmıştım. Kendimi hayvanların kanıyla doldurmuştum; ama etrafındaki havada yüzen aşırı lezzetle yüzleşmekte pek bir değişiklik yaratmamıştı. Ona en son baktığımda, gözlerim susuzlukla simsiyahtı. Şimdi, vücudum kan içinde yüzerken, sıcak bir altın rengindeydiler. Susuzluğumu söndürmede aşırıya kaçtığım girişimim sayesinde açık kehribardılar.

Başka bir hata. Eğer sorusunda ne kastettiğini görmüş olsaydım, ona sadece evet diyebilirdim.

İki yıldır, bu okulda insanların yanında oturmuştum ve o, beni göz rengimdeki değişimi fark edecek kadar dikkatle inceleyen ilk kişiydi. Diğerleri, ailemin güzelliğine hayran kalırken, bakışlarına karşılık verdiğimizde çabucak gözlerini kaçırırlardı. Anlamamak için, görünüşümüzün detaylarını içgüdüsel bir çabayla bloke ederlerdi. Görmezden gelmek insan zihni için mutluluktu.

Niye çok fazla şey gören, bu kız olmak zorundaydı?

Bay Banner masamıza yaklaştı. Getirdiği temiz hava dalgasını, Bella’nın kokusuyla karışmadan önce minnettarlıkla içime çektim.

“Yani Edward,” dedi cevaplarımıza bakarak, “Isabella’nın mikroskoba bakmak için bir şansı olması gerektiğini düşünmedin mi?”

“Bella.” diye düzelttim onu refleks olarak. “Aslında, beş taneden üçünü o tanımladı.”

Bay Banner’ın düşünceleri, kıza dönerken şüpheliydi. “Bu deneyi daha önce yaptın mı?”

Kendimi kaptırmış halde, gülümser ve hafifçe utanmış gözükürken onu izledim.

“Soğan köküyle değil.”

“Balık embriyosuyla mı?”

“Evet.”

Bu onu şaşırttı. Bugünün deneyi ileri bir programdan aldığı bir şeydi. Kıza düşünceli şekilde başını salladı. “Phoenix’de ileri bir programda mıydın?”

“Evet.”

İleriydi o zaman, bir insana göre zekiydi. Bu beni şaşırtmadı.

“Pekala,” dedi Bay Banner dudaklarını büzerek. “Sanırım ikinizin laboratuar partneri olmanız iyi.” Döndü ve söylenerek uzaklaştı. “Bu sayede diğer çocukların

kendileri için bir şey öğrenme şansı olabilir." Kızın bunu duyabildiğinden şüpheliydim. Dosyasına tekrar spiraller karalamaya başladı.

Bir saatte iki hata çok fazlaydı. Benim tarafımda çok zayıf bir gösteriydi. Kızın benim hakkımda ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim olmasa da – ne kadar korkuyor, ne kadar şüpheleniyor? – onu yeni bir izlenimle bırakmak için daha çok çabalamam gerektiğini biliyordum. Son vahşi karşılaşmamızla ilgili anıları daha iyi bastırmalıydım.

"Karın durması çok kötü oldu, değil mi?" dedim bir düzine öğrencinin konuştuğunu çoktan duyduğum küçük diyalogu tekrarlayarak. Sıkıcı, standart bir konu. Hava – her zaman güvenli.

Bana gözlerinde açık bir şüpheyle baktı – çok normal sözlerime anormal bir tepki. "Pek değil." dedi beni tekrar şaşırtarak.

Konuşmayı bayat yollara sürdüm. Çok daha güneşli, sıcak bir yerden geliyordu – teni beyazlığına rağmen bunu bir şekilde yansıtıyordu – ve soğuk onu mutlaka rahatsız ediyor olmalıydı. Benim buz gibi dokunuşum kesinlikle etmişti.

"Soğuğu sevmiyorsun." diye tahmin yürüttüm.

"Ya da ıslaklığı."

"Forks senin için yaşaması zor bir yer olmalı." *Belki de buraya gelmemeliydin*, diye eklemek istedim. *Belki de ait olduğun yere geri gitmelisin*.

Bunu istediğimden emin değildim gerçi. Kanının kokusunu her zaman hatırlayacaktım – onu er ya da geç takip etmeyeceğimin bir garantisi var mıydı? Ayrıca, eğer giderse zihni her zaman bir gizem olarak kalacaktı. Değişmez, daima rahatsız edici bir muamma.

"Hem de nasıl." dedi alçak bir sesle.

Cevapları hiçbir zaman benim beklediklerim değildi. Daha çok soru sormak istememe neden oluyorlardı.

"Niye buraya geldin o zaman?" diye sordum ve sesimin birdenbire çok suçlayıcı olduğunun, diyalog için yeterince sıradan olmadığının farkına vardım. Sesim kaba ve meraklı çıkmıştı.

"Bu… karışık."

Büyük gözlerini kırpıştırdı, konuyu orada bıraktı ve ben neredeyse meraktan patlayacaktım – boğazımdaki susuzluk kadar sıcak bir şekilde beni yakıyordu. Aslında, nefes almanın biraz daha kolaylaştığını; ıstırabın onu tanıdıkça daha katlanılır hale geldiğini fark ettim.

"Sanırım anlayabilirim." diye ısrar ettim. Belki genel nezaket, ben sormak için yeterince kaba oldukça, onun sorularımı cevaplamaya devam etmesini sağlayabilirdi.

Sessizce ellerine baktı. Bu beni sabırsızlandırdı; elimi çenesinin altına koyup başını kaldırmak istedim, gözlerini okuyabilmek için; ama onun tenine tekrar dokunmak aptalca – tehlikeli – olurdu.

Aniden yukarı baktı. Gözlerindeki duyguları görebilmek bir rahatlıktı. Aceleyle konuştu.

"Annem tekrar evlendi."

Ah, bu yeterince insancaydı, anlaması kolaydı. Duru gözlerinden üzüntü geçti.

"Bu o kadar karmaşık gözükmüyor." dedim. Sesim çaba sarf etmeden nazik çıkmıştı. Üzüntüsü beni garip bir şekilde aciz bırakmıştı, ona daha iyi hissettirmek için yapabileceğim bir şey olmasını diliyordum. Garip bir dürtü. "Ne zaman oldu?"

"Geçen eylül." Derin bir nefes aldı. Sıcak soluğu yüzümü okşarken nefesimi tuttum.

"Ve sen onu sevmiyorsun." diye tahmin ettim, daha çok bilgi alabilmek için uğraşarak.

"Hayır, Phil iyidir." dedi sanımı düzelterek. Dudaklarının kenarında bir gülümseme izi vardı. "Çok genç belki; ama yeterince iyi."

Bu, kafamda kurduğum senaryoya uymuyordu.

"Niye onlarla kalmadın o zaman?" dedim, sesim biraz fazla meraklı çıkmıştı. İşine burnumu sokuyorum gibi gözüküyordu, ki öyle yapıyordum itiraf etmek gerekirse.

"Phil sık sık seyahat eder. Geçimini futboldan sağlıyor." Küçük gülümsemesi büyüdü; bu kariyer seçimi onu eğlendirmişti.

Elimde olmadan ben de gülümsedim. Onu rahat ettirmeye çalışmıyordum. Gülümsemesi sadece benim de gülmemi sağlamıştı.

"İsmini duydum mu?"

"Muhtemelen hayır. Pek *iyi* oynamaz." Başka bir gülümseme. "İkinci ligde oynuyor. Çok seyahat etmesi gerekiyor."

O anda, yeni bir senaryo hayal ediyordum.

"Ve annen onunla seyahat edebilmek için seni buraya yolladı." dedim. Tahminler, ondan soruların aldığından daha çok bilgi alıyordu. Tekrar işe yaradı. Yüz ifadesi birdenbire inatçılaştı.

"Hayır, beni o göndermedi." dedi. Sesi sertti. Tahminim onu üzmüştü; ama nasıl olduğunu pek göremiyordum. "Ben kendimi gönderdim."

Neyi kastettiğini ya da gücenmesinin sebebini tahmin edemedim. Tamamen geri kalmıştım.

O yüzden pes ettim. O diğer insanlar gibi değildi. Belki de düşüncelerinin sessizliği ve kokusu onunla ilgili tek alışılmadık şeyler değildi.

"Anlamadım." diye itiraf ettim, kabul etmek zorunda kalmaktan nefret ederek.

İçini çekti ve gözlerime normal insanların katlanabileceğinden uzun bir süre baktı.

"İlk başta benimle kaldı; ama onu özlüyordu." dedi yavaşça, sesi her kelimeyle gittikçe daha ümitsizleşiyordu. "Bu onu mutsuz etti… o yüzden ben de Charlie'yle biraz zaman geçirmenin vaktinin geldiğine karar verdim."

Kaşlarının arasındaki buruşukluk derinleşti.

"Ama şimdi sen mutsuzsun." diye mırıldandım. Tepkilerini öğrenebilme umuduyla, hipotezlerimi sesli söylemekten kendimi alamıyordum. Bu seferki gerçekten pek uzak değildi.

"Ve?" dedi, sanki bu üzerinde düşünülmeyecek bir şeymiş gibi.

Ruhunda bir anlığına, ilk defa bir şey gördüğümü hissederek gözlerine bakmaya devam ettim. İnsanların çoğunluğunun aksine, kendi ihtiyaçları listenin çok altlarındaydı.

Fedakardı.

Bunu gördüğümde, bu sessiz zihnin içinde saklanan kişinin gizemi biraz zayıflamaya başladı.

"Adil gözükmüyor." dedim. Sıradan gözükmeye, merakımın yoğunluğunu saklamaya çalışarak omuzlarımı silktim.

Güldü; ama sesinde eğlence yoktu. "Kimse sana söylemedi mi? Hayat adil değildir."

Sözlerine gülmek istedim; ama ben de gerçekten eğlenmemiştim. Hayatın adaletsizliğiyle ilgili biraz bilgim vardı. "Sanırım bunu daha önce bir yerlerde *duymuştum*."

Kafası karışmış görünerek bana baktı. Gözleri hızla uzağa gitti ve sonra tekrar benim gözlerimle buluştu.

"İşte bu kadar." dedi bana.

Ama ben bu konuşmayı bitirmeye hazır değildim. Kaşlarının arasındaki, kederinin kalıntısı olan o küçük V, beni rahatsız ediyordu. Parmaklarımın ucuyla onu düzleştirmek istedim; ama tabii ki, ona dokunamazdım. Pek çok yönden tehlikeliydi.

"İyi bir oyun çıkardın." dedim yavaşça, hala bir sonraki tezimi düşünerek. "Ama bahse girerim ki, insanların görmesine izin verdiğinden çok daha fazla acı çekiyorsun."

Gözlerini kısıp, dudaklarını bükerek yüzünü buruşturdu ve sınıfın önüne baktı. Doğru tahmin ettiğimde sevinmiyordu. Sıradan bir mağdur değildi – acısına izleyici istemiyordu.

"Haksız mıyım?"

Hafifçe irkildi; ama beni duymamış gibi yaptı.

Bu gülümsememe neden oldu. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Seni niye ilgilendiriyor ki?" diye sordu hala uzağa bakarak.

"Bu çok güzel bir soru." diye itiraf ettim, daha çok kendime cevap vererek.

Sezgileri benimkinden iyiydi – ben kenarlarda bocalar, ipuçlarını körü körüne incelerken, o direkt özü görüyordu. Onun son derece insanca olan hayatının ayrıntıları beni *ilgilendirmemeliydi*. Onun ne düşündüğünü umursamak yanlıştı. Ailemi şüphelerden korumanın ötesinde, insan düşünceleri önemli değildi.

Kız iç çekti ve sınıfın önüne doğru ters ters baktı. Sinirlenmiş ifadesiyle ilgili bir şey gülünçtü. Bütün bu durum, bütün konuşma gülünçtü. Kimse benden dolayı bu kızın olduğu kadar büyük bir tehlike içinde olmamıştı – her an, diyalogla gülünç

bir şekilde meşgul olduğum için dikkatim dağılabilir, burnumdan nefes alabilir ve kendimi durduramadan ona saldırabilirdim – ve *o* ben sorusuna cevap vermediğim için sinirlenmişti.

"Seni rahatsız mı ediyorum?" diye sordum bunun saçmalığına gülümseyerek.

Bana hızlıca baktı ve gözleri bakışımla kapana kısılmış biri göründü.

"Tam olarak değil," dedi. "Daha çok kendimden rahatsız oluyorum. Yüzümü okumak çok kolay – annem bana her zaman 'açık kitabım' der."

Canı sıkılarak kaşlarını çattı.

Ona hayretle baktım. Üzülmesinin sebebi onun içini *çok kolayca* gördüğümü düşünmesiydi. Ne garip. Birini anlamak için hiç bu kadar çok çaba sarf etmemiştim hayatım boyunca – ya da varlığım boyunca, zira *hayat* pek de doğru kelime değildi. Benim hakikaten bir *hayat*ım yoktu.

"Aksine," dedim garip bir şekilde… ihtiyatla, sanki göremediğim gizli bir tehlike varmış gibi. Birdenbire sınırdaydım, önsezi beni endişelendiriyordu. "Bence sen okunması çok zor birisin."

"O zaman sen iyi bir okuyucu olmalısın," dedi, tahminiyle yine tam hedeften vurmuştu.

"Genellikle." diye katıldım.

Sonra dudaklarımı, arkasındaki keskin dişleri göstermelerine izin verip geriye doğru çekerek ona genişçe gülümsedim.

Bu aptalcaydı; ama aniden, beklenmedik bir şekilde ona bir uyarı vermek için çaresizdim. Vücudu öncekinden daha yakındı, konuşma boyunca bilinçsizce bana doğru yönelmişti. İnsanlığın kalanını korkutmaya yeterli olan küçük işaretler onun üzerine çalışıyor gibi görünmüyordu. Niye dehşetle benden geri kaçmıyordu? Şüphesiz karanlık yanımı tehlikeyi anlayacak kadar görmüştü.

Uyarımın istediğim etkiyi yapıp yapmadığını göremedim. Bay Banner sınıfın dikkatini istedi ve o da hemen benden uzağa döndü. Kesintiden dolayı biraz rahatlamış görünüyordu, o zaman belki de bilinçsizce anlamıştı.

Anlamış olduğunu umdum.

Engellemek istesem bile içimde büyüyen büyük merakı tanıdım. Bella Swan'ı ilginç bulacak durumda değildim, ya da daha doğrusu, *o* bu durumda değildi. Şimdiden, başka bir konuşma şansı için heyecanlıydım. Annesiyle, buraya gelmeden önceki hayatıyla, babası ile olan ilişkisiyle ilgili daha çok şey öğrenmek istiyordum. Karakterini daha çok ortaya çıkaracak her anlamsız ayrıntıyı… ama onunla geçirdiğim her saniye bir hataydı, almaması gereken bir risk.

Dalgınlıkla, gür saçını tam da ben kendime başka bir soluk için izin verdiğim sırada arkaya attı. Kokusunun özellikle yoğun bir dalgası boğazımın arkasına darbe indirdi.

İlk günkü gibiydi – harap edici mermi gibi. Yakıcı susuzluğun acısı başımı döndürdü. Kendimi sırada tutabilmek için yine masayı kavramam gerekti. Bu sefer biraz daha kontrollüydüm, en azından hiçbir şey kırmadım. İçimdeki canavar homurdandı; ama acımdan memnun kalmadı. Çok sıkı bağlıydı. Şu anda.

Nefes almayı tamamen bıraktım ve kızdan uzaklaşabildiğim kadar uzaklaştım.

Hayır, onu büyüleyici bulmayı göze alamazdım. Onu ne kadar ilginç bulursam, öldürme ihtimalim de o kadar artardı. Bugün, çoktan iki küçük hata yapmıştım. Üçüncü bir tane daha yapar mıydım, küçük *olmayan* hatayı?

Zil çalar çalmaz, sınıftan dışarı fırladım – muhtemelen ders boyunca ancak yarım olarak verdiğim kibar izlenimi yok ederek. Tekrar, dışarıdaki iyileştirici, temiz ve ıslak havayı içime çektim. Kız ile arama mümkün olduğunca daha çok mesafe koymak için acele ettim.

Emmett beni İspanyolca sınıfının kapısında beklemişti. Vahşi ifademi bir an inceledi.

Nasıl gitti? diye merak etti ihtiyatla.

"Kimse ölmedi." dedim mırıldanarak.

Sanırım bu da bir şey. Alice'in sonlarda dersi astığını gördüğümde düşündüm ki…

Sınıfa yürürken kafasındaki kısa zaman öncesine ait, son sınıfının açık kapısından gördüğü anıyı izledim: Alice hızla ve boş bir yüzle fen binasına doğru hızla yürüyordu. Hatırladığı, kalkıp ona katılma isteğini hissettim ve sonra kalma kararını. Eğer Alice onun yardımını isteseydi, söylerdi…

Sırama çökerken gözlerimi dehşet ve tiksinmeyle kapattım. "Bu kadar yakın olduğunu anlamamıştım. Yapacağımı düşünmemiştim… Bu kadar kötü olduğunu görmemiştim." dedim fısıldayarak.

Değildi, diye güvence verdi bana. *Kimse ölmedi değil mi?*

"Doğru." dedim dişlerimin arasından. "Bu sefer değil."

Belki gittikçe kolaylaşır.

"Tabii."

Ya da belki onu öldürürsün. Omuz silkti. *İşleri eline yüzüne bulaştıran ilk kişi olmazsın. Kimse seni çok sertçe yargılamaz. Bazen bir insan sadece çok güzel kokar. Bu kadar uzun dayanabilmenden bile etkilendim.*

"Yardımcı olmuyorsun Emmett."

Kızı öldüreceğimi, bunun bir şekilde kaçınılmaz olduğunu kabul edişinden dehşete düştüm. Çok güzel kokması onun suçu muydu?

Bana olduğunu biliyorum…, anılarına döndü, beni kendiyle beraber yarım yüzyıl geriye, orta yaşlı bir kadının elma ağaçları arasına gerili ipten kuru çamaşırlarını topladığı loş bir taşra sokağına götürdü. Elmaların kokusu havada yoğundu – hasat zamanı geçmişti ve atılmış meyveler yere yayılmıştı, çürükleri kokularını yoğun bulutlar halinde salıyordu. Taze biçilen kuru ot kokusu, bu kokunun arka planındaydı, bir karışım. Yolu yürüdü, kadının hiçbir şekilde farkında olmayarak, Rosalie için bir iş yaparken. Gökyüzü yukarıda mor, batı ağaçlarının üstünde turuncuydu. Kıvrımlı yolda yürümeye devam etti ve bu akşamı hatırlamak için hiçbir sebep yok gibi göründü, ani bir akşam esintisinin beyaz çarşafları yelken gibi uçurup, kadının kokusunu Emmett'in yüzüne göndermesi dışında.

"Ah." diye inledim sessizce. Sanki kendi hatırladığım susuzluk yeterli değilmiş gibi.

Biliyorum. Yarım saniye sürmedi. Karşı koymayı düşünmedim bile.

Anısı katlanabileceğimden çok daha açıktı.

Ayaklarımın üzerine zıpladım, dişlerim çeliği kesecek kadar sert kilitlenmişti.

"Esta bien, Edward?" diye sordu Senora Goff, ani hareketimden şaşkınlığa uğrayarak. İfademi onun zihninde görebiliyordum ve yüzümün iyi olmaktan çok uzak olduğunu biliyordum.

"Me perdona." diye mırıldandım kapıdan dışarı fırlarken.

"Emmett – por favor, puedas tu ayuda a tu hermano?" diye sordu.

"Tabii," dediğini duydum Emmett'in, sonrasında tam arkamdaydı.

Binanın uzak tarafına kadar beni takip etti ve yakalayıp elini omzuma koydu.

Elini gereksiz kuvvetle ittim. Bu, bir insan elindeki kemikleri kırardı ve onlara bağlı kol kemiklerini.

"Özür dilerim Edward."

"Biliyorum." Havayı derin derin içime çektim, kafamı ve ciğerlerimi temizlemeye çalıştım.

"O kadar kötü mü?" diye sordu anısındaki kokuyu düşünmemeye çalışıp, pek başarılı olamayarak.

"Daha kötü Emmett, daha kötü."

Bir anlığına sessizdi.

Belki…

"Hayır, daha iyi olmaz. Sınıfa dön Emmett. Yalnız kalmak istiyorum."

Başka bir söz söylemeden ya da düşünmeden döndü ve hızlıca uzaklaştı. İspanyolca öğretmenine hasta olduğumu ya da dersi astığımı ya da tehlikeli şekilde kontrolden çıkmış bir vampir olduğumu söyleyecekti. Mazereti gerçekten fark eder miydi? Belki geri dönmeyecektim, belki gitmek zorunda kalacaktım.

Tekrar arabama girdim, okulun bitmesini beklemek için. Saklanmak için. Yine.

Zamanı kararlar vermekle ya da çözümümü desteklemekle harcamalıydım; ama tıpkı bir bağımlı gibi, kendimi okul binalarından gelen düşünceleri dinlerken buldum. Aşina sesler ileri çıktı; ama o anda Alice'in gelecek görüşlerini ya da Rosalie'nin şikayetlerini dinlemek istemiyordum. Jessica'yı kolayca buldum; fakat kız onunla değildi, o yüzden aramaya devam ettim. Mike Newton'ın düşünceleri dikkatimi çekti ve sonunda onunla bağlantı kurabildim. Mike mutsuzdu, çünkü bugün Biyoloji'de Bella'yla konuşmuştum. Konuyu açtığında kızın verdiği cevabı kafasından tekrar geçiriyordu.

Onun burada kimseyle bir kelimeden fazla konuştuğunu görmemiştim. Tabii ki, Bella'yı ilginç bulmaya karar verdi. Ona bakışını hiç beğenmiyorum; ama Bella onun hakkında pek heyecanlı gözükmüyordu. Ne söylemişti? "Geçen pazartesi nesi olduğunu merak ettim." Onun gibi bir şey. Umurundaymış gibi gözükmemişti. Pek konuşma olmuş olamaz…

Kendini karamsarlığından o şekilde kurtardı, Bella'nın benimle olan diyaloguyla ilgilenmediği fikriyle neşelendi. Bu beni kabul edilebilir düzeyin bayağı üzerinde rahatsız etti, o yüzden onu dinlemeyi bıraktım.

Müzik setine sert bir müzik CD'si taktım ve diğer sesleri boğana kadar sesini açtım. Kendimi Mike Newton'ın düşüncelerine geri dönmekten, kızı gözetlemekten alıkoymak için çok fazla odaklanmam gerekti.

Saat bitmek üzereyken birkaç kere hile yaptım. Gözetlemek değil, diye ikna etmeye çalıştım kendimi. Ne zaman beden dersinden çıkacağını, ne zaman park yerinde olacağını bilmem gerekiyordu. Beni hazırlıksız yakalamasını istemiyordum.

Öğrenciler spor salonunun kapılarından çıkmaya başladığında, neden yaptığımdan emin olmayarak arabadan dışarı çıktım. Yağmur hafifti – saçımı yavaşça ıslatmaya başladığında görmezden geldim.

Onun beni burada görmesini mi istiyordum? Gelip benimle konuşmasını mı umuyordum? Ben ne yapıyordum?

Davranışımın yanlış olduğunu bilerek kendimi arabaya geri girmek için ikna etmeye çalışmama rağmen, hareket etmedim. Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve onun, dudakları kenarlarından aşağıya kıvrılmış bir halde bana doğru yavaşça yürümesini izlerken hafifçe nefes aldım. Bana bakmadı. Birkaç kere yüzünü buruşturarak bulutları, sanki onu gücendirmişler gibi izledi.

Yanımdan geçmek zorunda kalmadan arabasına ulaştığında hayal kırıklığına uğradım. Benimle konuşur muydu? Ben onunla konuşur muydum?

Soluk kırmızı bir Chevy kamyonete bindi, paslanmış, babasından daha yaşlı dev bir canavar. Motoru çalıştırmasını izledim – eski motor park yerindeki diğer araçlardan daha yüksek sesle kükredi – sonra ellerini ısıtıcının önüne uzattı. Soğuk onun için rahatsız ediciydi – sevmiyordu. Parmaklarıyla saçlarını ayırdı, buklelerini, sanki onları kurutmak istiyormuş gibi sıcak hava dalgasına doğru getirdi. Kamyonetin içinin nasıl kokacağını hayal ettim ve sonra hızlıca bu düşünceyi bastırdım.

Geri gitmeye hazırlanırken etrafına göz gezdirdi ve sonunda yönüme doğru döndü. Bana sadece yarım saniye boyunca baktı, gözlerini kaçırıp kamyoneti geriye doğru sürmeden önce gözlerinde okuyabildiğim tek şey şaşkınlıktı. Ve sonra yine durdu, kamyonetin arkası Eric Teague'ı santimlerle sıyırdı.

Ağzı üzüntüyle açılarak dikiz aynasından baktı. Diğer araba arkasından geçtiğinde, bütün kör noktaları iki kere kontrol etti ve park yerinden o kadar dikkatle çıktı ki sırıtmama neden oldu. Sanki eski kamyonetinin içinde *tehlikeli* olduğunu düşünüyormuş gibiydi.

Bella Swan'ın ne sürüyor olursa olsun, herhangi birine tehlikeli olması düşüncesi, kız önüne bakarak önümden geçtiğinde beni kahkahalarla güldürdü.

3. Olağanüstü Olay

Aslında susamamıştım; ama o gece tekrar avlanmaya karar verdim. Küçük bir önlem, yetersiz olacağını bilmeme rağmen.

Carlisle benimle geldi; Denali'den döndüğümden beri hiç yalnız kalmamıştık. Kara ormanda beraber koşarken, onun geçen haftaki acele vedayı düşündüğünü duydum.

Anısında, yüz hatlarımın çaresizlikle kıvrandığını gördüm. Şaşkınlığını ve ani endişesini hissettim.

"Edward?"

"Gitmeliyim Carlise. Gitmek zorundayım, şimdi."

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Henüz. Ama olacak, eğer kalırsam."

Koluma uzanmıştı. Elinden çekindiğimde onu nasıl incittiğimi hissettim.

"Anlamıyorum."

"Sen hiç… hiçbir zaman…"

Kendimi derin bir nefes alırken izledim, derin endişesinden doğru gözlerimdeki vahşi ışığı gördüm.

"Hiç sana diğerlerinden daha güzel kokan biri oldu mu? Çok *daha güzel?*

"Ah."

Anladığını gördüğümde, yüzüm utançla düşmüştü. Bana dokunmak için uzanmış, tekrar geri çekilmemi görmezden gelerek sol elini omzuma koymuştu.

"Direnmek için yapman gerekeni yap oğlum. Seni özleyeceğim. İşte, benim arabamı al. O daha hızlı."

Şimdi, o zaman beni göndererek doğru şeyi yapıp yapmadığını merak ediyordu. Güvensizliğiyle beni incitip incitmediğini.

"Hayır." diye fısıldadım koşarken. "İhtiyacım olan şey oydu. Eğer kalmamı söyleseydin, güvenine kolaylıkla ihanet edebilirdim."

"Acı çektiğin için üzgünüm Edward; ama Swan kızını hayatta tutabilmek için yapman gerekeni yapmalısın. Tekrar gitmemiz gerekse bile."

"Biliyorum, biliyorum."

"Niye geri geldin? Burada olmandan mutlu olduğumu biliyorsun; ama eğer çok zorsa…"

"Ödlek gibi hissetmeyi sevmiyorum." diye itiraf ettim.

Yavaşladık – şimdi karanlığın içinde tempolu koşuyorduk.

"Onu tehlikeye atmaktan daha iyidir. Bir ya da iki sene sonra gitmiş olacak."

"Haklısın, bunu biliyorum." Aksine, kelimeleri beni sadece kalmaya daha istekli hale getirdi. Kız bir ya da iki sene içinde gidecekti…

Carlisle koşmayı bıraktı ve ben de onunla birlikte durdum; ifademi incelemek için döndü.

Ama kaçmayacaksın değil mi?

Başımı eğdim.

Gurur mu Edward? Bunda utanılacak hiçbir şey–

"Hayır, beni burada tutan gurur değil. Şimdi değil."

Gidecek yerin olmaması mı?

Kısaca güldüm. "Hayır. Bu beni durdurmazdı, eğer kendimi gönderebilseydim."

"Seninle geliriz tabii ki, eğer ihtiyacın olan buysa. Sadece sorman gerekli. Sen kalanı için şikayet etmeden taşındın. Sana bunu çok görmezler."

Kaşımı kaldırdım.

Güldü. "Evet, Rosalie görebilir; ama sana borcu var. Zaten şimdi ayrılmamız bir hayat sonlandıktan sonra gitmemizden daha iyi, hiç hasar vermeden." Sona doğru bütün mizah silinmişt.

Kelimelerinden irkildim.

"Evet." diye katıldım. Sesim boğuk çıktı.

Ama gitmiyorsun?

İç çektim. "Gitmeliyim."

"Seni burada tutan ne Edward? Anlayamıyorum…"

"Açıklayıp açıklayamayacağımı bilmiyorum." Kendime bile. Hiçbir mana çıkartamıyordum.

Uzun bir süre yüz ifademi ölçtü.

Hayır, anlayamıyorum; ama eğer istersen mahremiyetine saygı duyarım.

"Teşekkürler. Bu çok cömertçe, benim kimseye mahremiyet vermediğimi düşünürsek." Bir istisna dışında… ve onu bu özellikten mahrum bırakabilmek için elimden geleni yapıyordum değil mi?

Hepimizin acayiplikleri var. Tekrar güldü. *Başlayalım mı?*

Küçük bir geyik sürüsünün kokusunu yakalamıştı. Çok fazla istek duymak zordu, en iyi şartlar altında bile, ağız sulandırıcı bir aroma değildi. Şu anda, kızın kanının anısı zihnimdeyken, koku aslında midemi bulandırıyordu.

İç çektim. "Başlayalım." deyip kabul ettim, boğazımdan daha fazla kan geçmesinin çok az yardım edeceğini bilmeme rağmen.

İkimiz de avlanmak üzere çömeldik ve çekici olmayan kokunun bizi sessizce ileri götürmesine izin verdik.

Eve döndüğümüzde daha soğuktu. Eriyen kar donmuştu; sanki ince bir tabaka cam her şeyi kaplamış gibiydi – her çam iğnesini, her eğreltiotu yaprağını, her çimi buz tutmuştu.

Carlisle hastanedeki erken mesaisi için giyinmeye gittiğinde, nehrin kıyısında kalıp güneşin doğmasını bekledim. Tükettiğim kan miktarı nedeniyle neredeyse

şişmiş hissediyordum; ama kızın yanına tekrar oturduğumda bunun çok az şey ifade edeceğini biliyordum.

Üzerine oturduğum taş kadar soğuk ve hareketsiz halde buzlu kıyının yanında akan karanlık suyu izledim.

Carlisle haklıydı. Forks'tan ayrılmalıydım. Yokluğumu açıklamak için bir öykü yayabilirlerdi. Avrupa'da yatılı okul. Uzak akrabaları ziyaret. Ergen kaçak. Hikayenin bir önemi yoktu. Kimse çok derin sorgulamazdı.

Sadece bir ya da iki yıl, ve sonra kız kaybolacaktı. Hayatına devam edecekti – devam edeceği bir hayatı *olacaktı*. Bir yerlerde üniversiteye gidecek, yaşlanacak, bir kariyere başlayacak, belki de biriyle evlenecekti. Bunu resmedebiliyordum – kızı, beyazlar içinde, kolu babasınınkinde, ölçülü adımlarla yürürken görebiliyordum.

Garipti, bu görüntünün bana verdiği acı. Anlayamıyordum. Benim asla sahip olamayacağım bir geleceği olduğu için onu kıskanıyor muydum? Bu mantıklı gelmiyordu. Etrafımdaki insanların her birinin önünde aynı potansiyel vardı – bir hayat – ve ben onlara imrenmeyi nadiren bırakıyordum.

Onu geleceğine bırakmalıydım, hayatını riske atmayı kesmeliydim. Doğru olan buydu. Carlisle her zaman doğru yolu seçerdi. Şimdi onu dinlemeliydim.

Güneş bulutların arkasında doğdu ve zayıf ışık donmuş bütün camı parıldattı.

Bir gün daha, diye karar verdim. Onu bir kere daha görecektim. Bunun üstesinden gelebilirdim. Belki kararlaştırılmış gidişimden bahseder, hikayeyi yaratırdım.

Bu zor olacaktı; şimdiden bana kalmak için mazeretler düşündüren kuvvetli isteksizliği hissedebiliyordum – mühleti uzatmak için, iki gün, üç, dört… ama doğru olanı yapacaktım. Carlisle'ın öğüdüne güvenebileceğimi biliyordum, kendi başıma doğru kararı verebilmek için fazla çekişme içinde olduğumu da.

Çok fazla çekişme içinde. Bu isteksizliğin ne kadarı saplantı haline gelmiş merakımdan, ne kadarı tatmin olmamış susuzluğumdan geliyordu?

Okula gitmeden üzerimi değiştirmek için eve girdim.

Alice üçüncü katın kenarında, en üst basamakta oturmuş beni bekliyordu.

Yine gidiyorsun, diye suçladı.

İç çektim ve başımı salladım.

Bu sefer nereye gittiğini göremiyorum.

"Henüz nereye gideceğimi bilmiyorum." dedim fısıldayarak.

Kalmanı istiyorum.

Kafamı iki yana salladım.

Belki Jazz ile ben seninle geliriz?

"Eğer onları gözetmek için burada olmazsam sana daha çok ihtiyaçları olacak. Ayrıca Esme'yi düşün, ailesinin yarısını ondan bir hamlede alır mısın?"

Onu çok üzeceksin.

"Biliyorum. İşte bu yüzden sizin kalmanız gerekli."

Senin burada olmanla aynı değil, bunu sen de biliyorsun.

"Evet; ama doğru olanı yapmak zorundayım."

Pek çok doğru ve pek çok yanlış yol var gerçi, değil mi?

Kısa bir anlığına garip görüşlerinden birine sürüklenmişti; belirsiz görüntüler gelip geçer ve dönerken onunla birlikte izledim. Kendimi anlam veremediğim garip gölgelerin arasında gördüm – sisli, kesin olmayan şekiller. Sonra, aniden tenim küçük, açık bir çayırlıkta, parlak gün ışığında parıldıyordu. Burası bildiğim bir yerdi.Çayırlıkta benimle birlikte bir figür vardı; ama yine, belirsizdi, tanınacak kadar *orada* değildi. Görüntüler, milyonlarca küçük seçim geleceği tekrar düzenlerken titredi ve kayboldu.

"Pek bir şey yakalayamadım." dedim Alice'e, görüşleri karardığında.

Ben de. Geleceğin o kadar çok değişiyor ki, hiçbirine yetişemiyorum; ama sanırım…

Durakladı ve benimle ilgili yakın zamanlı başka görüşlerini kafasından geçirdi. Hepsi aynıydı – bulanık ve belirsiz.

"*Sanırım* bir şey değişiyor gerçi" dedi sesli olarak. "Hayatın bir dönüm noktasında gibi görünüyor."

Vahşice güldüm. "Karnavallardaki sahte çingeneler gibi konuştuğunun farkındasın değil mi?"

Bana dil çıkardı.

"Bugün sorun yok ama, değil mi?" dedim, sesim aniden kaygılıydı.

"Kimseyi öldürdüğünü görmüyorum." diye temin etti beni.

"Teşekkürler Alice."

"Git giyin. Ben hiçbir şey söylemeyeceğim – sen hazır olduğun zaman diğerlerine söylersin."

Ayağa kalktı ve merdivenlerden aşağı ok gibi fırladı, omuzları biraz kamburlaşmıştı. *Seni özleyeceğim. Gerçekten.*

Evet, ben de onu gerçekten özleyecektim.

Okula sessizlik içinde gittik. Jasper, Alice'in bir şeye üzüldüğünü söyleyebilirdi; ama eğer konuşmak isteseydi çoktan anlatmış olacağını biliyordu. Emmett ile Rosalie hiçbir şeyin farkında değillerdi, anlarından birini yaşıyor, birbirlerinin gözlerine hayranlıkla bakıyorlardı – dışarıdan izlendiğinde oldukça tiksinçti. Hepimiz birbirlerine nasıl çılgınca aşık olduklarının farkındaydık. Ya da belki sadece ben, yalnız olan tek kişi olduğum için sert davranıyordum. Bazı günler, üç çift kusursuz eşleşmiş aşıkla yaşamak diğerlerinden daha zordu. Bugün, onlardan biriydi.

Belki de, ben şimdiye kadar olmam gereken yaşlı adam gibi ters, sinirli ve kavgacı halde ortalarda dolanmayınca daha mutlu olurlardı.

Tabii ki, okula ulaşır ulaşmaz yaptığım ilk şey kızı aramak oldu, sadece kendimi tekrar hazırlamak.

Doğru.

Dünyamın aniden onun dışında bomboş gözükmesi utandırıcıydı – bütün varlığımın merkezi artık kendim yerine o kızdı.

Bunu anlamak kolaydı gerçi, gerçekten; seksen yıl her gün ve gece aynı şeyleri yaşadıktan sonra herhangi bir değişiklik soğurma noktası haline geliyordu.

Daha okula varmamıştı; ama uzaktaki kamyonetinin motorunun gök gürültüsüne benzeyen sesini duyabiliyordum. Beklemek için arabaya yaslandım. Diğerleri direkt sınıflarına giderken Alice benimle kaldı. Aşırı düşkünlüğümden sıkılmışlardı – bir insanın, ne kadar nefis kokuyor olursa olsun, ilgimi bu kadar uzun süre çekiyor olması onlara anlaşılmaz geliyordu.

Kız yavaşça görüşüme girdi, gözleri dikkatle yoldaydı, elleri direksiyonu sımsıkı kavramıştı. Bir şeyden dolayı gergin görünüyordu. Bunun ne olduğunu anlamam, her insanın ifadesinin benzer olduğunu fark etmem bir saniyemi aldı. Ah, yol buz yüzünden kaygandı ve hepsi daha dikkatli sürmeye çalışıyordu. Riski ciddiye aldığını görebiliyordum.

Bu, karakteriyle ilgili öğrendiklerimle uyuşuyordu. Küçük listeme ekledim: Ciddi biriydi, sorumluluk sahibi biri.

Benden çok uzağa park etmedi; ama burada durup ona baktığımı henüz fark etmemişti. Ettiğinde ne yapacağını merak ettim. Kızarıp uzaklaşır mıydı? Bu ilk tahminimdi; ama belki bakmaya devam ederdi. Belki gelip benimle konuşurdu.

Derin bir nefes alarak umutla ciğerlerimi doldurdum, her ihtimale karşı.

Kamyonetinden dikkatle çıkıp, ağırlığını vermeden önce kaygan zemini kontrol etti. Yukarı bakmadı. Bu beni rahatsız etti. Belki ben gidip onunla konuşurdum…

Hayır, bu yanlış olurdu.

Okula doğru dönmek yerine kamyonetinin yanına yapışıp adımlarına güvenemeyerek aracın arkasına yöneldi. Bu beni gülümsetti ve Alice'in gözlerini yüzümde hissettim. Düşündüğü her neyse onu dinlemedim – kızın kar zincirlerini kontrol edişini izlerken çok eğleniyordum. Ayağının yerde kayış şekline bakılırsa gerçekten düşme tehlikesi var gibi görünüyordu. Başka kimse sorun yaşamıyordu – en kaygan yere mi park etmişti?

Yüzünde garip bir ifadeyle orada durakladı. Bu… dokunaklı mıydı? Sanki tekerleklerle ilgili bir şey onu… duygulandırmış gibi?

Merak yine susuzluk gibi acıttı. Sanki onun ne düşündüğünü bilmek *zorundaymışım* gibiydi – sanki başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi.

Gidip onunla konuşacaktım. Zaten bir ele ihtiyacı varmış gibi görünüyordu, en azından kaygan asfalttan kurtulana kadar. Tabii, ona bunu teklif edemezdim değil mi? Kararsız kalarak durakladım. Kara karşı olan düşüncelerine bakılırsa, soğuk, beyaz elimin dokunuşunu hoş karşılamazdı. Eldiven giymeliydim–

"HAYIR!" diye soludu Alice.

Anında, zayıf bir seçim yaptığımı ve beni affedilmez bir şey yaparken gördüğünü tahmin ederek düşüncelerini taradım; ama bunun benimle hiçbir ilgisi yoktu.

Tyler Crowley, park yerine tedbirsiz bir hızla girmeyi seçmişti. Bu seçim onun buz üzerinde savrulmasına yol açacaktı.

Görüş, gerçeklikten sadece yarım saniye önce gelmişti. Tyler'ın minibüsü köşeyi dönerken ben hala Alice'in dudaklarından o dehşet dolu soluğu çıkaran sonucu izliyordum.

Hayır, bu görüşün benimle hiç ilgisi yoktu; ama yine de beni tamamen ilgilendiriyordu, çünkü Tyler'ın minibüsü – tekerlekler şu anda buza olabilecek en kötü açıyla çarpıyordu – park yeri boyunca dönecek ve dünyamın davetsiz odak noktası olan kıza çarpacaktı.

Alice'in gelecek görüşü olmadan bile, Tyler'ın kontrolünden çıkan aracın yörüngesini görmek yeterince kolay olurdu.

Kamyonetinin en yanlış yerinde duran kız, kayan tekerleklerin sesinin şaşkınlığıyla başını kaldırdı. Direkt olarak dehşet dolu gözlerime baktı ve sonra yaklaşan ölümünü izlemek üzere döndü.

O değil! Kelimeler kafamın içine başkasına aitlermiş gibi çınladı.

Hala Alice'in düşüncelerine kilitli halde, geleceğin aniden değiştiğini gördüm; ama sonucun ne olacağını görecek vaktim yoktu.

Kendimi kayan minibüs ile kızın arasına attım. O kadar hızlı hareket ediyordum ki, odak noktam dışında her şey hızla geçen bir bulanıklıktan ibaretti. Beni görmedi – hiçbir insan gözü uçuşumu takip edemezdi – hala vücudunu kamyonetinin metal çerçevesine yapıştırıp ezecek kocaman şekli izliyordu.

Olmama ihtiyacı olacağı kadar yumuşak davranmak için çok fazla aceleyle, onu belinden yakaladım. İnce şeklini yoldan çektiğim, saniyenin yüzde biri sürede ve kollarımda onunla yere çarptığım anda, narin, kırılgan vücudunun canlı şekilde farkındaydım.

Başının buza çarptığını duyduğumda, ben de buz kesmişim gibi hissettim.

Ama durumuna bakmak için tam bir saniyem olmadı. Arkamızda, minibüsün kızın kamyonetinin demir gövdesinin etrafında bükülürken gıcırdadığını duydum. Rotasını değiştiriyordu, kavis çizerek tekrar onun için geliyordu – sanki kız onu bize doğru çeken bir mıknatısmış gibi.

Bayanların yanında asla söylemediğim bir kelime kenetlenmiş dişlerimin arasından kaydı.

Şimdiden sınırı geçmiştim. Onu yoldan çekmek için havada neredeyse uçarken, yapmakta olduğum hatanın tamamen farkındaydım. Beni durdurmayacak bir hata olduğunu biliyordum; ama aldığım riskten – sadece kendim için değil, ailem için de aldığım riskten – habersiz değildim.

Teşhir.

Ve *bu* kesinlikle yardımcı olmayacaktı; ama minibüsün, kızın hayatını almak için yaptığı ikinci denemede başarılı olmasına izin vermemin imkanı yoktu.

Onu bıraktım ve aracı kıza dokunmadan yakaladım. Kuvveti beni kamyonetin yanında park eden arabaya itti ve çerçevesinin omuzlarımın arkasında büküldüğünü

hissettim. Minibüs teslim olmayan ellerimin engeline karşı titredi ve iki tekerleğin üzerinde dengesizce durdu.

Eğer ellerimi hareket ettirirsem, minibüsün arka tekerlekleri onun bacaklarının üzerine düşecekti.

Ah, *kutsal* olan *her şeyin aşkına*, felaketler hiç bitmez miydi? Kötü gidebilecek başka bir şey var mıydı? Burada minibüsü havada tutarak, oturup kurtarılmayı bekleyemezdim. Aracı atamazdım da, söz konusu bir sürücü vardı, düşünceleri panik yüzünden tutarsızdı.

İçimden inleyerek minibüsü ittim, bu sayede bir anlığına bizden uzağa doğru sallandı. Tekrar bana doğru düşerken sağ elimle altından yakaladım ve sol kolumu tekrar kızın beline dolayarak onu aracın altından çektim. Bacaklarının açıkta kalmaması için onu çekerken vücudu gevşekçe hareket etti – bilinci yerinde miydi? Hazırlıksız kurtarma girişimimde ona ne kadar zarar vermiştim?

Şimdi onu incitemeyeceği için minibüsü bıraktım. Asfalta çarptı, bütün camlar titredi.

Bir krizin ortasında olduğumu biliyordum. Ne kadarını görmüştü? Kızın yanında aniden belirdiğimi ve sonra onu ezmesini engellemeye çalışırken minibüsü havada tuttuğumu gören olmuş muydu? En büyük endişem bu sorular *olmalıydı*.

Ama teşhir tehdidine gerektiği kadar ihtimam göstermek için fazla endişeliydim. Kızı koruma çabam sırasında onu kendim incitmiş olabileceğim için çok fazla panik içindeydim. Kendime nefes alma izni verirsem ne kokusu alacağımı bilerek onu bu kadar yakınımda tuttuğum için çok korkuyordum. Benimkine bastırdığım yumuşak vücudunun sıcaklığının çok farkındaydım – ceketlerimizin çifte engeline rağmen, o sıcaklığı hissedebiliyordum…

İlki en büyük korkuydu. Görgü tanıklarının çığlıkları etrafımızı sardığında, yüzünü incelemek, bilincinin yerinde olup olmadığına bakmak için – şiddetle hiçbir yerinden kanamadığını umarak – ona doğru eğildim.

Gözleri açıktı, şok içinde bakıyorlardı.

"Bella?" diye sordum aceleyle. "İyi misin?"

"İyiyim." Kelimeleri istemsizce, şaşkın bir sesle söyledi.

Rahatlık, o kadar harika ki neredeyse sızı, onun sesiyle beni sardı. Dişlerimin arasından bir nefes aldım ve boğazımdaki yanmayı sorun etmedim. Neredeyse hoş karşıladım.

Oturmak için çabaladı; ama ben onu bırakmak için hazır değildim. Bir şekilde… daha güvenli hissettiriyordu? En azından daha iyi.

"Dikkatli ol." diye uyardım. "Sanırım başını oldukça sert çarptın."

Taze kan kokusu yoktu – bir lütuf – ama bu iç hasar olmayacağı anlamına gelmiyordu. Aniden onu Carlisle'a ve tam bir radyoloji donanımına götürmek için istekliydim.

"Ah." dedi, sesi haklı olduğumu anlarken komik bir şekilde şaşkındı.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Rahatlık bunu bana göre komik hale getirmişti, neredeyse başımı döndürmüştü.

"Nasıl…" Sesi kesildi, göz kapakları titredi. "Buraya nasıl o kadar çabuk gelebildin?"

Ferahlık ekşidi, neşe silindi. Çok şey fark *etmişti*.

Kızın durumunun iyi olduğu anlaşılınca, ailem için olan endişem artmıştı.

"Yanında duruyordum Bella." Deneyimlerimden biliyordum ki, eğer yalan söylerken kendime çok güvenirsem, sorgulayan kişi gerçekten daha az emin olurdu.

Hareket etmek için tekrar çabaladı ve bu sefer izin verdim. Rolümü doğru oynayabilmek için nefes almam gerekiyordu. Kokusuyla karışıp beni alt etmesini engellemek için onun sıcakkanlı ısısından uzaklaşmalıydım. Harap olmuş araçların arasındaki küçük yerde ondan uzaklaşabileceğim kadar uzaklaştım.

Bana baktı ve ben de ona baktım. Gözlerini kaçırmak sadece beceriksiz bir yalancının düşeceği bir hataydı ve ben beceriksiz bir yalancı değildim. Yüz ifadem düz, yumuşaktı… Bu kafasını karıştırmış gibiydi. İyi.

Kaza yeri şimdi, görünen ezilmiş cesetler olup olmadığını görmek için çatlaklardan doğru bakıp iten çoğunluğu çocuk insanlarla sarılmıştı. Bir bağırış çağıltısı ile şoka girmiş bir düşünce seli vardı. Henüz şüphe olmadığından emin olmak için düşünceleri taradım ve sonra bastırıp kıza odaklandım.

Karışıklıkta dikkati dağılmıştı. İfadesi hala sersemlemiş haldeyken etrafına baktı ve ayağa kalkmaya çalıştı.

Olduğu gibi kalması için elimi yavaşça omzuna koydum.

"Şimdilik böyle kal." İyi *görünüyordu*; ama gerçekten boynunu oynatmalı mıydı? Yine Carlisle'ı diledim. Benim kuramsal tıp eğitimim, onun asırlar boyunca uyguladığı tıp deneyimine kesinlikle eş değildi.

"Ama soğuk." diye karşı çıktı.

İki kere neredeyse ezilerek ölüyordu, bir kere de sakatlanmanın eşiğinden dönmüştü; ama onu endişelendiren şey soğuktu. Durumun komik olduğunu hatırlamadan önce dişlerimin arasından güldüm.

Bella gözlerini kırpıştırdı ve sonra yüzüme odaklandı. "Oradaydın."

Bu beni yine ciddileştirdi.

Minibüsün çökmüş yanından başka görülecek hiçbir şey olmadığı halde güneye doğru baktı. "Arabanın yanındaydın."

"Hayır değildim."

"Seni gördüm." diye ısrar etti. İnatçılaştığı zaman sesi çocuk gibi oluyordu.

"Bella, seninle duruyordum ve seni yoldan çektim."

Benim versiyonumu – ortadaki tek mantıklı versiyonu – kabul etmesini sağlamaya çalışarak büyük gözlerine derince baktım.

Çenesi kasıldı. "Hayır."

Panik yapmamaya, sakin kalmaya çalıştım. Eğer kızı sadece bir süre sessiz tutabilirsem, bana kanıtı yok etme şansı vermesi için… ve hikayesini başından yaralanmasını göstererek sarsabilmek için.

Bu suskun, sırlarla dolu kızı sessiz tutmak kolay olmamalı mıydı? Keşke bana güvenseydi, sadece bir süre…

"Lütfen Bella." dedim ve sesim çok içtendi, çünkü aniden onun bana güvenmesini *istemiştim*. Çok istemiştim ve sadece bu kazanın hesapları için değildi. Aptal bir arzu. *Bana* güvenmek ona nasıl mantıklı gelebilirdi?

"Niye?" dedi hala savunmacı halde.

"Bana güven." diye rica ettim.

"Daha sonra bana her şeyi açıklayacağına söz verir misin?"

Bir şekilde güvenini hak etmeyi bu kadar çok isterken ona tekrar yalan söylemek zorunda kalmak beni sinirlendirdi. O yüzden, ona sert bir şekilde cevap verdim.

"İyi."

"İyi." dedi aynı tonu yansıtarak.

Etrafımızda kurtarma çalışmaları başlarken – yetişkinler gelir, yetkililer aranır, uzaktan siren sesleri gelirken – kızı görmezden gelip önceliklerimi doğru sıraya sokmaya çalıştım. Park yerindeki bütün düşünceleri taradım, hem görgü tanıklarının hem de sonradan gelenlerin; ama tehlikeli hiçbir şey bulamadım. Çoğu beni burada Bella'nın yanında gördüklerine şaşırmışlardı; ama hepsi – başka bir olası sonuç olmadığı için – kazadan önce beni kızın yanında dururken fark etmediklerini düşünmüşlerdi.

Basit açıklamamamı kabul etmeyen tek kişi oydu; ama o da en az güvenilecek görgü tanığı olarak düşünülürdü. Korkmuştu, sarsıntı geçirmişti, kafasına aldığı darbeden bahsetmeye gerek bile yoktu. Muhtemelen şoktaydı. Hikayesinin karışık olması kabul edilebilirdi, değil mi? O kadar izleyicinin düşündükleri üzerine kimse buna pek itimat göstermezdi.

Olay yerine yeni varan Rosalie, Jasper ve Emmett'ın düşüncelerini yakaladığımda ürktüm. Bu gece bunu ödemem cehennem olacaktı.

Omuzlarımın bronz arabada çıkardığı izi ortadan kaldırmak istiyordum; ama kız çok yakındaydı. Dikkati dağılana kadar beklemek zorundaydım.

İnsanlar minibüsle boğuşup üzerimizden kaldırmaya çalışırken – üzerimde bir çok çift gözle – beklemek sinir bozucuydu. İşlemi hızlandırmak için onlara yardım ederdim; ama kız ve keskin gözleriyle başım yeterince belaya girmişti. Sonunda, aracı sağlık görevlilerinin sedyelerle bize ulaşmasına yetecek kadar uzağa çekebildiler.

Tanıdık bir ses beni fark etti.

"Hey, Edward." dedi Brett Warner. Aynı zamanda bir hastabakıcıydı ve onu hastaneden tanıyordum. Bize ulaşan ilk kişinin o olması çok büyük bir şanstı – bugünkü tek şans. Düşüncelerinde sakin ve uyanık olduğuma dikkat ediyordu. "İyi misin çocuk?"

"Mükemmel Brett. Bana hiçbir şey dokunmadı; ama Bella sarsıntı geçirmiş olabilir. Onu yoldan çektiğimde başını yere çarptı…"

Brett, bana ihanete uğramış sert bir bakış atan kıza döndü. Ah, doğru. **Sessiz** bir mağdurdu – sessizce acı çekmeyi tercih ederdi.

Benim hikayemi anında yalanlamadı ama, ve bu biraz rahatlamamı sağladı.

Sonraki sağlık görevlisi muayene edilmeme izin vermem için ısrar etti; ama onu vazgeçirmek zor olmadı. Babamın bana bakacağına söz verdim ve o da ısrarı bıraktı. Pek çok insanda, sakin bir güvenle konuşmak ihtiyacım olan tek şeydi. Pek çok insanda, sadece kızda işe yaraamıyordu tabii ki. O *hiçbir* normal kalıba uyuyor muydu?

Boyunluk taktıklarında – ve yüzü utançla kızardığında – bu dikkat dağınıklığını ayağımın arkasıyla bronz arabadaki şekli tekrar düzenlemek için kullandım. Sadece kardeşlerim ne yaptığımı fark ettiler ve Emmett'in içinden, bir şey kaçırırsam düzelteceğine söz verişini duydum.

Yardımına şükranla dolu olarak – ve en azından Emmett'in çoktan bu tehlikeli seçimimi affettiğine daha da minnettar kalarak – ambulansta Brett'in yanına oturduğumda daha rahattım.

Polis şefi, Bella ambulansın arkasına yerleştirilmeden olay yerine vardı.

Bella'nın babasının düşünceleri kelimeleri geçmiş olsa da, panik ve endişe adamın zihninden etraftaki diğer bütün düşünceleri bastırarak yayılıyordu. Tek kızını sedyede gördüğünde sözsüz kaygı ve suçluluk kabararak onu sardı.

Onu sardı ve bana doğru geldi, gittikçe güçlenerek. Alice Charlie Swan'ın kızını öldürmenin onu da öldürmek olacağını söylediğinde abartmıyordu.

Paniklemiş sesini dinlediğimde başım suçlulukla aşağı eğildi.

"Bella!" diye bağırdı.

"Ben iyiyim Char – baba." İç çekti. "Hiçbir sorunum yok."

Güvencesi babasının dehşetini tamamen silemedi. En yakın sağlık görevlisine döndü ve daha çok bilgi istedi.

Onu konuşurken, paniğine rağmen tamamen tutarlı cümleler kurarken duyduğumda, endişesinin sözsüz *olmadığını* anladım. Sadece… tam olarak kelimeleri duyamıyordum.

Hmm. Charlie Swan kızı kadar sessiz değildi; ama Bella'nın bunu nereden aldığını görebiliyordum. İlginç.

Kasabanın polis şefinin çevresinde hiçbir zaman çok fazla vakit geçirmemiştim. Onu her zaman yavaş düşünen bir adam olarak almıştım – şimdi ise yavaş olanın *ben* olduğumu anlamıştım. Düşünceleri kısmen gizliydi, yok değildi. Sadece anlamlarını, tonlarını ayırt edebiliyordum…

Daha dikkatli dinlemek, bu daha az yeni karmaşık bulmacada kızın sırlarının anahtarını bulup bulamayacağımı görmek istedim; ama o sırada Bella arkaya yerleştirilmişti ve ambulans yola çıkmıştı.

Saplantı haline getirdiğim bu gizemi aydınlatabilecek bu çözümden kendimi ayırmak zor oldu; fakat şimdi düşünmeliydim – bugün olanlara her açıdan bakmalıydım. Anında gitmemizi gerektirecek kadar tehlike olup olmadığından emin olmak için dinlemek zorundaydım. Odaklanmak zorundaydım.

Sağlık görevlisinin düşüncelerinde beni endişelendirecek hiçbir şey yoktu. Söyleyebilecekleri kadarıyla kızın ciddi bir problemi yoktu. Bella da şimdiye kadar benim anlattığım hikayeye uymuştu.

Hastaneye ulaştığımızda ilk öncelik Carlisle'ı görmekti. Aceleyle otomatik kapılara gittim; ama Bella'yı izlemeyi tamamen bırakamadım; bir yandan görevlilerin düşüncelerini dinledim.

Babamın tanıdık zihnini bulmak kolaydı. Küçük ofisinde, tamamen yalnızdı – bu şanssız günde, ikinci şans.

"Carlisle."

Gelişimi duymuştu ve yüzümü gördüğü anda paniğe kapılmıştı. Ayağının üzerine zıpladı, yüzü kemik kadar beyazlaştı. Temiz şekilde düzenlenmiş ceviz ağacı masasından doğru eğildi.

Edward – yapmadın –

"Hayır, hayır, sorun o değil."

Derin bir nefes aldı. Tabii ki hayır. Düşündüğüm için özür dilerim. Gözlerin, tabii ki, bilmeliydim… Rahatlayarak hala altın rengi olan gözlerime baktı.

"Ama yaralandı Carlisle, muhtemelen ciddi değil; fakat–"

"Ne oldu?"

"Aptal bir araba kazası. Yanlış zamanda yanlış yerdeydi; ama orada duramazdım – ona çarpmasına izin veremezdim–"

Baştan başla, anlamadım. Sen nasıl karıştın?

"Bir minibüs buzda savruldu." diye fısıldadım. Konuşurken arkasındaki duvara baktım. Çerçevelenmiş diploma kalabalığı yerine, sadece basit bir yağlı boya tablosu vardı – en sevdiği, keşfedilmemiş bir Hassam. "Yoldaydı. Alice olacakları gördü; ama gerçekten *koşup* onu yoldan çekmekten başka bir şey yapmaya vakit yoktu. Kimse fark etmedi… onun dışında. Minibüsü durdurmak zorunda da kaldım; ama yine kimse görmedi… ondan başka. Ben… ben özür dilerim Carlisle. Bizi tehlikeye atmak istememiştim."

Masayı dolaştı ve elini omzuma koydu.

Doğru olanı yaptın ve bu senin için kolay olmuş olmamalı. Seninle gurur duyuyorum Edward.

O zaman gözlerine baktım. "Benimle ilgili… bir yanlışlık olduğunu biliyor."

"Önemli değil. Eğer gitmek zorunda kalırsak, gideriz. Ne söyledi?"

Biraz rahatsız olarak kafamı salladım. "Henüz hiçbir şey."

Henüz?

"Benim versiyonuma katıldı – ama bir açıklama bekliyor."

Düşünerek kaşlarını çattı.

"Kafasını çarptı – pekala bunu ben yaptım." diye devam ettim hızlıca. "Onu yere oldukça sert vurdum. İyi görünüyor; ama… dosyasını değiştirmek çok zor olmaz sanırım."

Sadece söylerken bile kendimi ahlaksız biri gibi hissettim.

Carlisle sesimdeki tiksinmeyi duydu. *Belki bu gerekli olmaz. Ne olacağını görelim olur mu? Görünüşe göre kontrol etmem gereken bir hastam var.*

"Lütfen." dedim. "Onu incittiğim için çok endişeliyim."

Carlisle'ın ifadesi aydınlandı. Altın rengi gözlerinden sadece birkaç ton açık sarı saçlarını düzeltti ve güldü.

Senin için ilginç bir gündü değil mi? Zihninde, ironiyi görebiliyordum ve bu komikti, en azından ona göre. Rollerin tersine dönüşü. Buz tutmuş park yerinde koştuğum o kısa saniyede bir yerlerde, katilden koruyucuya dönüşmüştüm.

Bella'nın benden başka hiçbir şeyden daha fazla korunmaya ihtiyacı olmayacağından ne kadar emin olduğumu hatırlayarak onunla birlikte güldüm. Gülüşümde bir keskinlik vardı, çünkü bu hala tamamen doğruydu.

Bir hastane doluşu düşünceleri dinlerken Carlisle'ın ofisinde tek başıma bekledim – yaşadığım en uzun saatlerden biriydi.

Minibüsün sürücüsü Tyler Crowley, Bella'dan daha kötü yaralanmış gibi görünüyordu ve Bella röntgeninin çekilmesi için beklerken dikkatler ona yöneldi. Carlisle görevlinin kızın hafif yaralandığına dair tanısına güvenerek arka planda kaldı. Bu beni endişelendirdi; ama doğru yaptığını biliyordum. Yüzüne bir bakışla kız anında beni, ailemle ilgili yanlış bir şeyler olduğunu hatırlardı ve bu onu konuşturabilirdi.

Konuşmak için kesinlikle yeterince istekli bir partneri vardı. Tyler, onu neredeyse öldürdüğü için büyük suçluluk içindeydi ve bu konuda susacakmış gibi görünmüyordu. Onun gözlerinden Bella'nın yüz ifadesini görebiliyordum ve durmasını dilediği açıktı. Bunu nasıl göremiyordu?

Tyler ona yoldan nasıl çekildiğini sorduğunda gergin bir an yaşadım.

Durakladığında nefes almadan bekledim.

"Iı…" dediğini duydum. Sonra o kadar uzun süre durakladı ki Tyler sorusunun kafasını karıştırıp karıştırmadığını merak etti. Sonunda devam etti. *"Edward beni yoldan çekti."*

Tuttuğum nefesimi verdim ve sonra soluk alıp verişim hızlandı. Daha önce ismimi söylediğini hiç duymamıştım. Kulağa geliş şeklinden hoşlandım – sadece Tyler'ın düşüncelerinden duyduğumda bile. Kendim dinlemek istedim…

"Edward Cullen." dedi, Tyler kimi kastettiğini anlamadığında. Kendimi kapıda, elim tokmakta buldum. Onu görme arzusu gittikçe güçleniyordu. Dikkat etmem gerektiğini kendime hatırlatmak zorunda kaldım.

"Yanımda duruyordu."

"Cullen?" Hah. Garip. "Onu görmedim." Yemin edebilirdim… "Vay, her şey çok hızlı oldu sanırım. O iyi mi?"

"Öyle sanıyorum. Buralarda bir yerlerde; ama onu sedyeye yerleştiremediler."

Yüzündeki düşünceli ifadeyi, gözlerinin şüpheyle kısılışını gördüm; ama ifadesindeki bu küçük değişiklikleri Tyler fark etmedi.

Güzel biri, diye düşünüyordu neredeyse şaşkınlıkla*. Bu haliyle bile. Alışılmış tipim değil, yine de… Onu dışarı çıkarmalıyım… Bugünü telafi etmek için…*

Sonra koridordaydım, ne yaptığımı bir saniye bile düşünmeden acil servis odasına giden yolu yarılamıştım. Şansıma, ben giremeden odaya hemşire girdi – röntgen için sıra Bella'daydı. Duvarın karanlık bir köşesine yaslandım ve o götürülürken sakinleşmeye çalıştım.

Tyler'ın onun güzel olduğunu düşünmesi önemli değildi. Bunu herkes fark ederdi. Böyle hissetmem için hiçbir sebep yoktu… nasıl *hissetmiştim*? Rahatsız? Yoksa *öfkeli* gerçeğe daha mı yakındı? Bu hiçbir şekilde mantıklı gelmiyordu.

Olduğum yerde kalabildiğim kadar kaldım; ama sabırsızlık beni yendi ve radyoloji odasına doğru gittim. Acil servise çoktan geri götürülmüştü; ama hemşirenin arkası dönükken röntgen filmlerine bakma şansım oldu.

Rahatladım. Başı iyiydi. Onu incitmemiştim, gerçekten değil.

Carlisle beni orada yakaladı.

Daha iyi görünüyorsun.

Sadece önüme baktım. Yalnız değildik, koridor doluydu.

Ah, evet. Filmleri ışık tahtasına astı; ama ikinci kere bakmaya gerek duymadım. *Görüyorum. Tamamen iyi. Aferin Edward.*

Babamın tasvip edici sesi bende karışık bir tepki yarattı. Hoşnut kalırdım, eğer şimdi yapacağım şeyi onaylamayacağını bilmiyor olsaydım. En azından, beni harekete geçiren gerçek etkenleri bilseydi onaylamazdı…

"Sanırım gidip onunla konuşacağım – seni görmeden önce." diye mırıldandım. "Doğal davranacağım, sanki hiçbir şey olmamış gibi. Yumuşatacağım." Bütün kabul edilebilir sebepler.

Carlisle hala filmlere bakarken dalgınlıkla başını salladı. "İyi fikir. Hmm."

İlgisini neyin çektiğini görmek için baktım.

Bütün bu iyileşmiş yaralara bak! Annesi onu kaç kere düşürmüş? Carlisle kendi kendine güldü.

"Kızın gerçekten kötü şansı olduğunu düşünmeye başlıyorum. Hep yanlış zamanda, yanlış yerde."

Forks senin burada olmanla onun için kesinlikle yanlış yer.

İrkildim.

Haydi git. Onu yumuşat. Sana katılacağım.

Suçlu hissederek hızla uzaklaştım. Muhtemelen çok iyi bir yalancıydım, eğer Carlisle'ı kandırabildiysem.

Acil servise gittiğimde, Tyler mırıldanıyor, hala özür diliyordu. Kız onun pişmanlığından, uyuyor numarası yaparak kaçmaya çalışıyordu. Gözleri kapalıydı; ama soluk alıp verişi düzenli değildi ve şimdi parmaklarını sabırsızlıkla büküyordu.

Yüzüne uzun bir süre baktım. Bu onu son görüşümdü. Bu gerçek göğsümde keskin bir acıyı tetikledi. Bir gizemi çözülmeden bırakmaktan nefret ettiğim için miydi? Yeterli bir açıklama gibi görünmüyordu.

Sonunda derin bir nefes aldım ve görüşe girdim.

Tyler beni gördüğünde konuşmaya başladı; ama parmağımı dudaklarıma koydum.

“Uyuyor mu?” diye mırıldandım.

Bella’nın gözleri açıldı ve yüzüme odaklandı. Bir anlığına büyüdüler ve sonra öfke ya da şüpheyle kısıldılar. Oynamam gereken bir rol olduğunu hatırladım, o yüzden bu sabah anormal hiçbir şey olmamış gibi gülümsedim – başına aldığı bir darbe ve hayal gücünün biraz kontrolden çıkması dışında.

“Selam Edward.” dedi Tyler. “Gerçekten çok özür di–”

Özrünü kesmek için bir elimi kaldırdım. “Kan yok, yara yok.” dedim alayla. Düşünmeden, gizli şakama çok genişçe güldüm.

Benden az ileride taze kanla kaplı halde yatan Tyler’ı görmezden gelmek inanılmaz derecede kolaydı. Hiçbir zaman Carlisle’ın bunu nasıl yapabildiğini anlayamamıştım – onları tedavi etmek için hastalarının kanını görmezden gelişini. Sürekli ayartı çok dikkat dağıtıcı, çok tehlikeli olmaz mıydı…? Ama şimdi… nasıl olduğunu anlayabiliyordum, eğer başka bir şeye yeterince *çok* odaklanılırsa, bu ayartı hiçbir şeydi.

Taze ve ortada bile olsa, Tyler’ın kanı Bella’nınkinin yanında hiçbir şeydi.

Onunla mesafemi koruyarak Tyler’ın yatağının ucuna oturdum.

“Ee, karar ne?” diye sordum.

Alt dudağı biraz açıldı. “Hiçbir sorunum yok; ama gitmeme izin vermiyorlar. Nasıl oldu da sen kalanımız gibi zorla bir sedyeye yüklenmedin?”

Sabırsızlığı beni tekrar gülümsetti.

Şimdi Carlisle’ı koridorda duyabiliyordum.

“Tamamen kimi tanıdığınla ilgili.” dedim kayıtsızca. “Ama merak etme, seni çıkarmaya geldim.”

Babam odaya girdiğinde tepkisini dikkatle izledim. Gözleri büyüdü ve ağzı şaşkınlıkla açıldı. İçimden inledim. Evet, kesinlikle benzerliği fark etmişti.

“Evet Bayan Swan, nasıl hissediyorsunuz?” diye sordu Carlisle. Hastaların çoğunluğunu saniyeler içinde mükemmel şekilde rahatlatan davranışlara sahipti. Bunun Bella’yı nasıl etkilediğini söyleyemedim.

“İyiyim.” dedi sessizce.

Carlisle röntgen filmlerini yatağın yanındaki ışık tahtasına taktı. “Filmlerin iyi görünüyor. Başın acıyor mu? Edward oldukça sert çarptığını söyledi.”

İç çekti ve tekrar “İyiyim.” dedi; ama bu sefer sabırsızlığı sesine sızmıştı. Sonra bana öfkeyle baktı.

Carlisle ona doğru bir adım attı ve parmaklarını şişkinliği bulana kadar kafa derisinde gezdirdi.

Bana çarpan duygu dalgasına hazırlıksız yakalandım.

Carlisle’ın insanlarla çalışmasını binlerce kez izlemiştim. Yıllar önce, ona gayrı resmi olarak asistanlık bile yapmıştım – ama sadece kanın karışmadığı durumlarda. O yüzden onun kıza sanki kendisi de onun kadar insanmış gibi davranması benim için yeni bir şey değildi. Ona pek çok kez imrenmiştim; ama bu aynı duygu değildi. Kontrolünden çok ona imrenmiştim. Carlisle ile aramdaki farklılık acıttı – ona böyle nazikçe, zarar vermeyeceğini bilerek korkusuzca dokunabilmesi…

Yüzünü buruşturdu ve yerimde birden irkildim. Rahat pozumu koruyabilmek için bir süre odaklanmam gerekti.

"Acıyor mu?"

Çenesi kasıldı. "Pek değil." dedi.

Karakterinin başka bir küçük parçası daha yerine oturdu: cesurdu. Zayıflık göstermekten hoşlanmıyordu.

Muhtemelen gördüğüm en savunmasız yaratıktı ve zayıf görünmek istemiyordu. Dudaklarımdan bir gülüş çıktı.

Bana başka bir öfkeli bakış attı.

"Pekala." dedi Carlisle. "Baban bekleme odasında – şimdi onunla eve gidebilirsin; ama başın dönerse ya da görüş problemi yaşarsan tekrar gel."

Babası burada mıydı? Kalabalık bekleme odasındaki düşünceleri taradım; ama Bella yüzü endişeli, tekrar konuşmaya başlamadan önce onun hemen duyulmayan iç sesini grupta bulamadım.

"Okula geri dönemez miyim?"

"Belki de bugün ağırdan almalısın." diye önerdi Carlisle.

Gözleri bana kaydı. "*O* okula gidecek mi?"

Normal davran, yumuşat… gözlerime baktığında nasıl hissettirdiğini önemseme…

"Birilerinin iyi haberleri yayması gerekli." dedim.

"Aslında," diye düzeltti Carlisle, "okulun çoğunluğu bekleme odasında gibi görünüyor."

Bu sefer tepkisini tahmin ettim – ilgiden hoşlanmayacağını. Beni hayal kırıklığına uğratmadı.

"Ah, hayır." diye inledi ve yüzünü elleriyle kapattı.

Sonunda doğru tahmin etmekten hoşlandım. Onu anlamaya başlıyordum…

"Kalmak mı istersin?" dedi Carlisle.

"Hayır, hayır!" dedi hızlıca, bacaklarını yatakta döndürüp ayakları yere değene kadar kayarak. Dengesini kaybedip öne, Carlisle'ın kollarına doğru sendeledi. Carlisle onu yakaladı ve dengesini sağlamasına yardım etti.

Yine, imrenme duygusu beni sardı.

"İyiyim." dedi, kızararak, o yorum yapamadan önce.

Tabii ki bu Carlisle'ı rahatsız etmezdi. Dengede olduğundan emin olduktan sonra kollarını indirdi.

"Ağrı için biraz Tylenol al." dedi.

"O kadar acımıyor."

Carlisle çizelgesini imzalarken gülümsedi. "Çok şanslıymışsın gibi görünüyor."

Bana sertçe bakmak için başını hafifçe döndürdü. "Edward'ın yanımda duruyor olması büyük şanstı."

"Ah, tabii, evet." diye katıldı Carlisle çabucak, sesinde benim duyduğumu duyarak. Şüphelerini hayal gücüne yormamıştı. Henüz değil.

Tamamen senin, diye düşündü Carlisle. *En iyi olduğunu düşündüğün şekilde hallet.*

"Çok teşekkürler." diye fısıldadım hızlıca ve sessizce. İki insan da duymadı. Carlisle'ın dudakları Tyler'a dönerken alayım üzerine hafifçe yukarı doğru kıvrıldı. "Korkarım *sen* bizimle biraz daha uzun süre kalmak zorundasın." dedi kırılmış ön cam çiziklerini incelerken.

Pekala, bütün bunlara ben sebep olmuştum, o yüzden ben çözecektim.

Bella kasıtlı olarak bana doğru yürüdü, rahatsız edici derecede yakına gelene kadar durmadı. Bütün o kargaşadan önce, bana yaklaşmasını ne kadar çok umduğumu hatırladım… Bu sanki o dileğe bir alay gibiydi.

"Seninle bir dakika konuşabilir miyim?" dedi tıslayarak.

Sıcak soluğu yüzüme dokundu ve sendeleyerek bir adım geri gitmek zorunda kaldım. Çekiciliği biraz bile azalmamıştı. Yakınımda olduğu her an, en kötü, en ısrarcı içgüdülerimi tetikliyordu. Zehir ağzımı doldurdu ve vücudum uzanmayı arzuladı – onu kollarıma alıp dişlerimi boğazına geçirmem için…

Aklım vücudumdan daha güçlüydü; ama sadece biraz.

"Baban seni bekliyor." diye hatırlattım ona, çenem kenetli halde.

Carlisle ve Tyler'a baktı. Tyler bize hiç dikkat etmiyordu; ama Carlisle her nefesimi izliyordu.

Dikkatle, Edward.

"Bir sakıncası yoksa seninle yalnız konuşmak istiyorum." diye ısrar etti alçak bir sesle.

Ona çok sakıncası olacağını söylemek istedim; ama bunu önünde sonunda yapmam gerekeceğini biliyordum. Atlatmak en iyisiydi.

Odadan çıkar, arkamda bana yetişmeye çalışıp sendeleyen ayak seslerini dinlerken çok fazla çelişen duyguyla doluydum.

Şimdi oynamam gereken bir gösteri vardı. Rolümü biliyordum – kötü karakter ben olacaktım. Yalan söyleyecektim, alay edecektim ve zalim olacaktım.

Bu tüm iyi hislerime karşıydı – bütün bu yıllar boyunca sarıldığım insan hislerine. Hiçbir zaman bu andan, bütün ihtimali yok etmek zorundayken, daha fazla güven hak etmek istememiştim.

Benimle ilgili son anısı olacağını bilmek durumu daha kötü hale getiriyordu. Bu, benim veda sahnemdi.

Ona döndüm.

"Ne istiyorsun?" diye sordum soğukça.

Düşmanlığımdan hafifçe geri çekildi. Gözleri sersemledi, yüzünde aklımdan çıkmayan o ifade belirdi…

"Bana bir açıklama borçlusun." dedi alçak sesle; fildişi rengi teni soluklaştı.

Sesimi kaba tutmak çok zordu. "Hayatını kurtardım – sana hiçbir şey borçlu değilim."

Ürktü – sözlerimin onu incittiğini izlemek asit gibi yaktı.

"Söz verdin." diye fısıldadı.

"Bella, başını çarptın, ne hakkında konuştuğunu bilmiyorsun."

Çenesini kaldırdı. "Başımda hiçbir sorun yok."

Şimdi sinirliydi, bu durumu benim için kolaylaştırdı. Öfkeli bakışıyla buluştum, yüzümü daha da düşmanca hale getirdim.

"Benden ne istiyorsun Bella?"

"Gerçeği öğrenmek istiyorum. Senin için niye yalan söylediğimi bilmek istiyorum."

İstediği şey tamamen adildi – inkar etmek zorunda olmak beni sinirlendirdi.

"Sen ne olduğunu *sanıyorsun*?" Ona neredeyse homurdandım.

Kelimeler hızla çıktı. "Bütün bildiğim benim yakınlarımda bir yerlerde olmadığın – Tyler da seni görmemiş, o yüzden bana başımı çok sert çarptığımı söyleme. O minibüs ikimizi de ezecekti – ama ezmedi ve ellerin yanında göçükler bıraktı – ve diğer arabada da göçük bıraktın; ama hiçbir şekilde incinmedin – ayrıca minibüs bacaklarımı ezecekti; ama sen onu kaldırdın…" Aniden dişlerini birbirine kenetledi, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu.

Yüz ifadem alaycı şekilde ona baktım; ama asıl hissettiğim korkuydu; her şeyi görmüştü.

"Senin üzerinden bir minibüs kaldırdığımı mı düşünüyorsun?" diye sordum alayla.

Başını bir kez sallayarak cevap verdi.

Sesim daha da eğlenir hale geldi. "Buna kimse inanmaz biliyorsun."

Öfkesini kontrol edebilmek için çabaladı. Cevap verdiğinde, her kelimeyi yavaşça ve vurgulayarak söyledi. "Kimseye söylemeyeceğim."

Bunu kastetmişti – gözlerinde görebiliyordum. Öfkeli ve ihanete uğramış olsa da, sırrımı tutacaktı.

Niye?

Şok dikkatle tasarlanmış ifademi yarım saniyeliğine mahvetti, sonra kendimi tekrar toparladım.

"O zaman ne önemi var?" diye sordum sesimi sert tutmaya çalışarak.

"Benim için önemli." dedi sertçe. "Yalan söylemekten hoşlanmam – o yüzden bunu yapmam için iyi bir neden olması gerekli."

Ona güvenmemi istiyordu. Tıpkı benim onun bana güvenmesini istediğim gibi; ama bu aşamayacağım bir çizgiydi.

Sesim duygusuz kaldı. "Sadece teşekkür edip burada bırakamaz mısın?"

"Teşekkürler." dedi ve sonra sessizce burnundan soluyup bekledi.

"Peşini bırakmayacaksın değil mi?"

"Hayır."

"O zaman…" İstesem de ona gerçeği söyleyemezdim… ve *istemiyordum*. Ne olduğumu bilmesi yerine kendi hikayesini yaratmasını tercih ederdim, çünkü hiçbir şey gerçekten daha kötü olmazdı – ben direkt olarak bir korku romanının sayfalarından gelen, yaşayan bir kabustum. "Umarım hayal kırıklığına uğramaktan keyif alıyorsundur."

Birbirimize sinirle baktık. Öfkesinin bu kadar sevimli olması garipti. Tıpkı sinirli bir yavru kedi gibi, yumuşak ve zararsız, ve kendi savunmasızlığından habersiz.

Kızardı ve tekrar dişlerini gıcırdattı. "Niye zahmet ettin ki?"

Sorusu beklediğim ya da cevaplamaya hazır olduğum soru değildi. Oynadığım rolde hakimiyetimi kaybettim. Maskenin yüzümden kaydığını hissettim ve ona – bu sefer – doğruyu söyledim.

"Bilmiyorum."

Yüzünü son bir kez belledim – hala öfkeliydi, kan yanaklarından çekilmemişti – ve dönüp ondan uzaklaştım.

4. Gelecek Görüşleri

Okula geri döndüm. Yapılması doğru olan şey buydu, en az göze çarpacak davranış.

Günün sonuna doğru, neredeyse diğer bütün öğrenciler de sınıflarına dönmüşlerdi. Sadece Tyler, Bella ve – muhtemelen kazayı okulu asmak için bir bahane olarak kullanan – birkaç kişi daha yoktu.

Doğru olanı yapmak benim için bu kadar zor olmamalıydı; ama bütün öğleden sonra boyunca – gidip tekrar kızı bulmak için – okulu asma dürtüsüne karşı dişlerimi gıcırdatmıştım.

Bir takipçi gibi. Saplantılı bir takipçi gibi. Saplantılı, vampir bir takipçi gibi.

Bugün okul – bir şekilde, inanılmaz halde – geçen haftakinden daha da sıkıcı geliyordu. Koma gibi. Sanki tuğlalardan, ağaçlardan, gökyüzünden, etrafımdaki yüzlerden renk çekilmiş gibiydi… Duvarlardaki çatlakları izledim.

Yapmam gereken başka bir doğru şey daha vardı… yapmadığım. Tabii ki, aynı zamanda yanlış bir şeydi. Tamamen hangi bakış açısından bakıldığına bağlıydı.

Bir Cullen'ın perspektifinden – sadece bir vampir değil, bir *Cullen*'ın, bizim dünyamızda çok ender bir durum olarak bir aileye ait olan birinin – doğru olan bunun gibi bir şey yapmaktı:

"Seni sınıfta gördüğüme şaşırdım Edward. Bu sabahki feci kazaya karıştığını duymuştum."

"Evet Bay Banner; ama ben şanslı olandım." Arkadaşça bir gülümseme. "Hiçbir zarar görmedim… Keşke aynısını Tyler ve Bella için de söyleyebilsem."

"Durumları nasıl?"

"Sanırım Tyler iyi… sadece araba camları yüzünden olan önemsiz çizikler. Bella'dan emin değilim ama." Endişeli bir bakış. "Sarsıntı geçirmiş olabilir. Bir süre oldukça tutarsız olduğunu duydum – hatta bazı şeyler gördüğünü. Doktorların endişelendiğini biliyorum…"

Olması gereken buydu. Aileme borçlu olduğum buydu.

"Seni sınıfta gördüğüme şaşırdım Edward. Bu sabahki feci kazaya karıştığını duymuştum."

"Yaralanmadım." Gülümseme yok.

Bay Banner rahatsız olarak ağırlığını diğer ayağına verdi.

"Tyler Crowley ve Bella Swan'ın nasıl olduğunu biliyor musun? Yaraları olduğunu duydum…"

Omuz silktim. "Bilmiyorum."

Bay Banner boğazını temizledi. "Ee, doğru…" dedi, soğuk bakışım sesinin kulağa zoraki gelmesine neden oldu.

Hızla sınıfın önüne yürüdü ve derse başladı.

Bu yapılması yanlış olan şeydi. Eğer buna daha anlaşılmaz bir bakış açısından bakılmazsa.

Sadece kıza arkasından iftira atmak çok… çok adice gelmişti, özellikle o bana hayal edebileceğimden daha güvenilir biri olduğunu kanıtlarken. İyi bir sebebi olmasına rağmen bana ihanet edecek hiçbir şey söylememişti. O sırrımı korumaktan başka hiçbir şey yapmamışken ben ona ihanet edebilir miydim?

Neredeyse aynı diyalogu Bayan Goff'la da yaşadım – sadece İngilizce yerine İspanyolca olarak – ve Emmett bana bir bakış attı.

Umarım bugün olanlar için iyi bir açıklaman vardır. Rose kavgaya hazır.

Ona bakmadan gözlerimi devirdim.

Aslında kulağa kusursuz gelen bir açıklama bulmuştum. Minibüsün kıza çarpmasını engellemek için hiçbir şey *yapmadığımı* düşünerek… Bu düşünceden irkildim; ama eğer araç ona çarpsaydı, eğer ezilseydi ve kanamaya başlasaydı, kırmızı sıvı dökülseydi, asfalta doğru boşa aksaydı, taze kan kokusu havada yayılsaydı…

Tekrar titredim ama sadece dehşetle değil. Bir parçam arzuyla titredi. Hayır, onun kanamasını hepimizi çok daha şok edici ve göze batacak halde teşhir etmeden izleyemezdim.

Bu kulağa kusursuz gelen bir mazeretti… ama kullanmayacaktım. Çok utanç vericiydi.

Ve ne olursa olsun, olaydan uzun süre sonrasına kadar da aklıma gelmemişti.

Jasper'a dikkat et, diye devam etti Emmett, dalgınlığımın farkında olmadan. *O kadar sinirli değil… ama daha kararlı.*

Neyi kastettiğini gördüm ve oda bir süre etrafımda döndü. Öfkem o kadar yakıcıydı ki, kırmızı bir sis görüşümü bulutlandırdı. Boğulacağımı sandım.

TANRI AŞKINA EDWARD! SAKİN OL! diye bağırdı Emmett kafasının içinde. Elini omuzlarımın üzerine koyup ayaklarımın üzerine zıplamadan önce beni orada tuttu. Tüm gücünü çok ender kullanırdı – nadiren gerek olurdu, çünkü karşılaştığımız bütün vampirlerden daha güçlüydü – ama şimdi kullanıyordu. Beni aşağı itmek yerine kolumu kavradı. Eğer itiyor olsaydı, altımdaki sandalye çökerdi.

SAKİN! diye emretti.

Kendimi sakinleştirmeye çalıştım; ama zordu. Öfke kafamın içinde yanıyordu.

Jasper biz konuşana kadar hiçbir şey yapmayacak. Sadece yöneldiği yolu bilmen gerektiğini düşündüm.

Rahatlamaya odaklandım ve Emmett'in elinin gevşediğini hissettim.

Daha fazla *acayip davranmamaya çalış. Şu anki durumda başın yeterince belada.*

Derin bir nefes aldım ve Emmett beni bıraktı.

Odayı rutin olarak taradım; ama tartışmamız o kadar kısa ve sessiz olmuştu ki sadece Emmett'in arkasında oturan birkaç kişi fark etmişti. Hiçbiri ne anlam çıkaracağını bilemedi ve boş verdiler. Cullen'lar ucubeydi – bunu herkes zaten biliyordu.

Kahretsin çocuk, feci durumdasın. diye ekledi Emmett, tonunda anlayışla.

"**Isır beni**," diye mırıldandım fısıltıyla ve alçak sesli kıkırdamasını duydum.

Emmett kin tutmazdı ve muhtemelen onun basit doğasına daha çok minnettarlık duymalıydım; ama Jasper'ın planlarının Emmett'a mantıklı geldiğini, bunun yapılacak en iyi şey olabileceğini düşündüğünü biliyordum.

Öfke patlamak üzereydi, zorlukla kontrol altında tutabiliyordum. Evet, Emmett benden güçlüydü; ama beni bilek güreşinde yenememişti. Bunun hile yaptığım için olduğunu öne sürmüştü; ama düşüncelerini duymak benim bir parçamdı, müthiş gücü nasıl onun bir parçasıysa. Bir kavgada eşittik.

Bir kavga? Yöneldiğim yer bu muydu? Zar zor tanıdığım bir insan için *ailemle* savaşacak mıydım?

Bir an düşündüm, kızın vücudunun kollarımdaki kırılgan hissiyle, Jasper, Rose ve Emmett'i – olağanüstü derecede güçlü ve hızlı, doğal ölüm makineleri – yan yana koydum…

Evet, onun için savaşırdım. Aileme karşı. Titredim.

Ama onu tehlikeye sokan benken, savunmasız bırakmak adil değildi.

Tek başıma kazanamazdım gerçi, üçüne karşı değil. Müttefiklerimin kimler olacağını merak ettim.

Carlisle, kesinlikle. Kimseyle kavga etmezdi; ama Rose ile Jasper'ın planlarına tamamen karşı olurdu. Bütün ihtiyacım olan bu olabilirdi. Görecektim…

Esme, şüpheli. Bana karşı olmazdı ve Carlisle'a katılmamaktan nefret ederdi; ama ailesini tam tutacak her plana katılırdı. Eğer Carlisle ailemizin ruhuysa, Esme de kalbiydi. Carlisle bize takip edilmeyi hak eden bir lider vermişti; Esme bu takibi bir sevgi hareketi haline getirmişti. Hepimiz birbirimizi seviyorduk – şu anda Jasper ve Rose'a hissettiğim öfke altında bile, kızı kurtarmak için onlarla kavga etmeyi planlarken bile, onları sevdiğimi biliyordum.

Alice… Hiçbir fikrim yoktu. Muhtemelen neyin geldiğini gördüğüne göre değişirdi. Kazanan tarafın yanında yer alırdı, diye hayal ettim.

O zaman bunu yardım olmadan yapmak zorunda kalacaktım. Tek başıma onların eşi değildim; ama kızın benim yüzümden incinmesine izin vermeyecektim. Bu kaçma anlamına gelebilirdi…

Öfkem, ani kara mizahla biraz söndü. Kızın onu kaçırmama nasıl tepki verebileceğini hayal edebiliyordum. Tabii, tepkilerini çok ender doğru tahmin ediyordum – ama dehşet dışında başka ne hissedebilirdi?

Bunu nasıl yapabileceğimden emin değildim gerçi – onu kaçırmayı. Yanında uzun süre kalamazdım. Muhtemelen onu sadece annesine geri götürürdüm. Bu kadarı bile tehlike doluydu. Onun için.

Ve aynı zamanda benim için de olduğunu anladım, aniden. Eğer onu kazayla öldürürsem… bunun bana tam olarak ne kadar acı vereceğinden emin değildim; ama yoğun ve şiddetli olacağını biliyordum.

Önümdeki karışıklıklar hakkında düşünürken zaman çabuk geçti. Evde beni bekleyen tartışma, ailemle olan çatışma, daha sonra gitmek zorunda kalabileceğim uzaklıklar…

Eh, artık bu okulun *dışındaki* hayatın monoton olduğundan şikayet edemezdim. Kız bu kadarını değiştirmişti.

Emmett ve ben zil çaldığında sessizce arabaya yürüdük. Benim için endişeleniyordu ve Rosalie için. Bir kavgada kimin yanında olmak zorunda olduğunu biliyordu ve bu onu rahatsız ediyordu.

Diğerleri de bizi arabada sessiz bir şekilde bekliyordu. Çok sessiz bir gruptuk. Sadece bağırışı duyabiliyordum.

Geri zekalı! Deli! Aptal! Budala! Bencil, sorumsuz salak! Rosalie iç sesinin avazı çıktığı kadar bağırarak durmaksızın hakaret etti. Bu diğerlerini duymayı zorlaştırıyordu; ama onu mümkün olduğunca duymazdan geldim.

Emmett, Jasper konusunda haklıydı. Kararından emindi.

Alice sıkıntılıydı, Jasper için endişeleniyor, gelecekle ilgili görüntüleri gözden geçiriyordu. Jasper kıza hangi yönden gelirse gelsin, Alice beni her zaman orada, onu engellerken görüyordu. İlginç… Rosalie de, Emmett de o görüşlerde onunla değildi. O zaman Jasper yalnız çalışmayı planlıyordu. Bu işleri eşitlerdi.

Jasper en iyiydi, kesinlikle aramızdaki en deneyimli savaşçıydı. Benim tek avantajım hamlelerini onları yapmadan duyabiliyor olmamdı.

Emmett'la ya da Jasper'la hiçbir zaman şaka dışında kavga etmemiştim – sadece vakit öldürmek için. Gerçekten Jasper'ı incitmeye çalışma fikri üzerine hasta hissettim.

Hayır böyle olmayacaktı. Sadece onu engelleyecektim. O kadar.

Alice'e odaklanıp Jasper'ın değişik saldırı yollarını ezberlemeye başladım.

Bunu yaptığım sırada görüşleri değişti, Swan'ların evinden çok uzağa gitti. Onu daha erken engelliyordum…

Kes şunu Edward! Böyle olamaz. İzin vermem.

Ona cevap vermedim, sadece izlemeye devam ettim.

Daha ilerisini araştırıyordu, sisli, kesin olmayan uzak ihtimalleri. Her şey belirsiz ve anlaşılmazdı.

Eve gidiş yolu boyunca tartışmalı sessizlik kalkmadı. Evden uzakta olan büyük garaja park ettik; Carlisle'ın Mercedes'i oradaydı, Emmett'in büyük cipi, Rose'un M3'ü ve benim Vanquish'imin yanındaydı. Carlisle'ın evde olmasına sevinmiştim – sessizlik patlamayla bitecekti ve bu gerçekleştiğinde onun orada olmasını istiyordum.

Direkt olarak yemek odasına gittik.

Bu oda, tabii ki, hiçbir zaman tasarlandığı amaca hizmet etmezdi; ama sandalyelerle çevrilmiş maun renkli uzun bir masayla döşenmişti – bütün sahne malzemelerini doğru yerleştirmek konusunda titizdik. Carlisle burayı konferans odası olarak kullanmayı seviyordu. Böyle güçlü ve bambaşka kişiliklerden oluşan bir grupta, bazen işleri sakin, oturmuş davranışlarla tartışmak gerekiyordu.

İçimde yerin çok yardımcı olmayacağına dair bir his vardı.

Carlisle odanın doğu tarafındaki alışılmış yerinde oturdu. Esme de onun yanına – masanın üzerine el ele tutuştular.

Esme'nin gözleri benim üzerimdeydi, altın rengi derinlikleri endişeyle doluydu.

Kal. Tek düşüncesi buydu.

Benim için gerçekten bir anne olan kadına gülümseyebilmeyi dilerdim; ama şu anda ona verebileceğim hiçbir güvence yoktu.

Carlisle'ın diğer yanına oturdum. Esme onun etrafından uzandı ve serbest elini omzuma koydu. Neyin başlamak üzere olduğuna dair hiçbir fikri yoktu; sadece benim için endişeleniyordu.

Carlisle'ın bununla ilgili daha iyi bir sezisi vardı. Dudakları sıkıca birbirine bastırılmıştı ve alnı kırışmıştı. İfadesi genç yüzüne göre çok yaşlı görünüyordu.

Herkes otururken, çizgilerin çekildiğini görebiliyordum.

Rosalie uzun masanın diğer ucuna, Carlisle'ın karşısına oturdu. Gözlerini hiç kaçırmadan bana öfkeyle baktı.

Emmett onun yanına oturdu, hem yüzü hem de düşünceleri endişeliydi.

Jasper durakladı ve sonra Rosalie'nin arkasındaki duvarın önünde durdu. Kararlıydı, bu tartışmanın sonucuna aldırışsızdı. Dişlerim birbirine kenetlendi.

Alice içeri giren son kişiydi ve gözleri uzaktaki bir şeye odaklıydı – hala bir anlam çıkarabilmesi için çok bulanık olan geleceğe. Hakkında düşünmüş gibi görünmeden Esme'nin yanına oturdu. Sanki baş ağrısı çekiyormuş gibi alnını ovuşturdu. Jasper zorla kıpırdandı ve ona katılmayı düşündü; ama yerinde kaldı.

Derin bir nefes aldım. Bunu ben başlatmıştım – ilk ben konuşmalıydım.

"Özür dilerim." dedim önce Rose'a, ardından Jasper'a ve sonra Emmett'e bakarak. "Hiçbirinizi riske atmak istememiştim. Bu düşüncesizdi ve acele davranışımın sorumluluğunu tamamen üstleniyorum."

Rosalie bana meşum bir şekilde öfkeyle baktı. "Ne demek istiyorsun 'sorumluluğu tamamen üstleniyorum' derken? Düzeltecek misin?"

"Senin kastettiğin şekilde değil." dedim sesimi normal ve alçak tutmaya çalışarak. "Eğer işleri daha iyi hale getirecekse şimdi gitmek istiyorum." *Eğer kızın güvende olacağına, hiçbirinizin ona dokunmayacağına inanırsam*, diye düzelttim kafamın içinde.

"Hayır." diye mırıldandı Esme. "Hayır Edward."

Elini okşadım. "Sadece birkaç yıl."

"Esme haklı ama." dedi Emmett. "Şimdi hiçbir yere gidemezsin. Bu *kesinlikl*e yardımcı olmaz. İnsanların ne düşündüğünü her zamankinden fazla bilmemiz gerekiyor."

"Alice büyük herhangi bir şeyi yakalar." diye karşı çıktım.

Carlisle kafasını salladı. "Sanırım Emmett haklı Edward. Eğer sen ortadan kaybolursan kızın konuşma ihtimali artar. Ya hepimiz gitmeliyiz, ya da hiçbirimiz."

"Hiçbir şey söylemeyecek." diye ısrar ettim çabucak. Rosalie patlamak üzereydi ve öncelikle bu gerçeğin ortada olmasını istedim.

"Onun zihnini bilmiyorsun." dedi Carlisle.

"Bu kadarını biliyorum. Alice, bana arka çık."

Alice bana bezgin bir ifadeyle baktı. "Bunu görmezden gelirsek ne olacağını göremem." Rose ile Jasper'a baktı.

Hayır, o geleceği göremiyordu – Rose ve Jasper bu olayı görmezden gelmemeye bu kadar kararlıyken değil.

Rosalie'nin avucu masaya gürültüyle indi. "O insana bir şey söyleme şansı veremeyiz. Carlisle bunu görmek *zorundasın*. Hepimiz kaybolmaya karar versek bile arkamızda hikayeler bırakmak güvenli değil. Türümüzün kalanından çok farklı yaşıyoruz – bizi suçlamaya bayılacak olanları biliyorsun. Herkesten daha dikkatli olmalıyız."

"Arkamızda daha önce de söylentiler bıraktık." diye hatırlattım ona.

"Sadece söylentiler ve şüpheler Edward. Görgü tanıkları ve deliller değil!"

"Delil!" dedim küçümseyerek.

Ama Jasper başını sallıyordu, gözleri sertti.

"Rose–" diye başladı Carlisle.

"Bitirmeme izin ver Carlisle. Büyük bir şey olmasına gerek yok. Kız bugün kafasını vurdu. O zaman, belki de o yaralanmanın göründüğünden daha ciddi olduğu ortaya çıkar." Rosalie omuz silkti. "Her ölümlü uyanmama ihtimaliyle yatar. Diğerleri bizim arkamızı toplamamızı bekleyecektir. Teknik olarak bu Edward'ın işi; ama belli ki bu onun ötesinde. Kontrol sahibi olduğumu biliyorsun. Arkamda hiç kanıt bırakmam."

"Evet Rosalie, hepimiz ne kadar usta bir katil olduğunu biliyoruz." diye söylendim.

Sinirle bana tısladı.

"Edward, lütfen." dedi Carlisle. Sonra Rosalie'ye döndü. "Rosalie, Rochester'daki olaya başka türlü baktım çünkü adaletini sağlamanın hakkın olduğunu düşündüm. Öldürdüğün adamlar sana canavarca davranmışlardı. Bu aynı durum değil. Swan kızı masum biri."

"Bu kişisel değil Carlisle." dedi Rosalie dişlerinin arasından. "Bizi korumak için"

Carlisle cevabını düşünürken kısa bir sessizlik oldu. Başını salladığında Rosalie'nin gözleri aydınlandı. Daha iyi bilmeliydi. Düşüncelerini okuyabiliyor olmasaydım bile, sonraki sözlerini beklerdim. Carlisle hiçbir zaman ödün vermezdi.

"İyilik kastettiğini biliyorum Rosalie; ama… ailemizin korunmaya *değer* olmasını tercih ederim. Ara sıra meydana gelen… kazalar ya da kontrol hataları olduğumuz şeyin üzücü bir kısmı." O hiçbir zaman hata yapmadığı halde kendini de eklemişti. "Suçsuz bir çocuğu soğukkanlılıkla öldürmek tamamen başka bir şey. Konuşsun ya da konuşmasın sunduğu riske inanıyorum; fakat bu, en büyük riskin yanında hiçbir şey. Eğer kendimizi korumak için istisnalar yaparsak, çok daha önemli bir şeyi tehlikeye atarız. Özümüzü kaybetme riskine gireriz."

Yüz ifademi çok dikkatle kontrol ettim. Sırıtmamak ya da alkışlamamak için, ki bunu yapabilmeyi dilerdim.

Rosalie suratını astı. "Bu sadece sorumlu olmak."

“Bu duygusuz olmak.” diye düzeltti Carlisle nazikçe. “Her hayat değerlidir.”

Rosalie iç çekti de alt dudağını büzdü. Emmett onun omzunu okşadı. “İyi olacak Rosalie.” diye destekledi alçak bir sesle.

“Soru,” diye devam etti Carlisle “taşınmalı mıyız, taşınmamalı mıyız?”

“Hayır.” diye inledi Rosalie. “Daha yeni yerleştik. Liseye tekrar baştan başlamak istemiyorum!”

“Şu anki yaşını koruyabilirsin.” dedi Carlisle.

“Ve sonra çok daha erken taşınmak zorunda mı kalalım?”

Carlisle omuz silkti.

“Burayı *seviyorum*. Çok az güneş var, neredeyse *normal* olabiliyoruz.”

“Pekala, buna kesin olarak şimdi karar vermemiz gerekmiyor. Bekleyebilir ve gerekli olup olmadığını görebiliriz. Edward Swan kızının sessizliğinden emin görünüyor.”

Rosalie homurdandı.

Ama artık Rose hakkında endişeli değildim. Bana ne kadar sinirli olursa olsun Carlisle’ın kararına uyacağını biliyordum. Konuşmaları önemsiz detaylara geçmişti.

Jasper hareketsiz kaldı.

Sebebini anlıyordum. Alice ve o tanışmadan önce, bir çarpışma alanında yaşamıştı, insafsız bir savaş alanında. Kuralları küçümsemenin sonuçlarını biliyordu – korkunç akıbeti kendi gözleriyle görmüştü.

Rosalie’yi ekstra yetenekleriyle sakinleştirmeye çalışmamıştı ya da şimdi onu coşturmayı denemiyordu. Kendini bu tartışmanın dışında tutuyordu.

“Jasper,” dedim.

Bakışlarını bana çevirdi, yüzü ifadesizdi.

“Benim hatamı o ödemeyecek. Buna izin vermeyeceğim.”

“Bundan kar mı sağlayacak o zaman? Bugün ölmeliydi Edward. Ben sadece işleri doğru hale sokacağım.”

Her kelimeyi vurgulayarak tekrarlardım. “Buna izin vermeyeceğim.”

Kaşları kalktı. Bunu beklemiyordu – onu durdurmaya çalışacağımı hiç düşünmemişti.

Kafasını salladı. “Alice’in tehlike içinde yaşamasına izin vermem, en ufak bir tehlike içinde bile. Ona hissettiğim şeyleri kimseye hissetmedin Edward ve anılarımda görsen de yaşadıklarımı yaşamadın. Anlamıyorsun.”

“Bunu tartışmıyorum Jasper; ama sana şimdi söylüyorum, Isabella Swan’ı incitmene izin vermeyeceğim.”

Birbirimize baktık – öfkeyle değil; ama karşıtlığı tartarak. Kararlığımı test etmek için ruh halimi ölçtüğünü hissettim.

“Jazz,” dedi Alice bizi bölerek.

Bana bir an daha baktı ve sonra ona döndü. “Kendini koruyabileceğini söylemeye zahmet etme Alice. Bunu zaten biliyorum. Yine de–”

“Söyleyeceğim şey bu değil.” diyerek lafını kesti Alice. “Senden bir iyilik isteyecektim.”

Aklında ne olduğunu gördüm ve ağzım duyulabilir bir solukla açıldı. Şok içinde ona baktım, Alice ve Jasper dışında herkesin ihtiyatla bana baktığının hayal meyal farkındaydım.

"Beni sevdiğini biliyorum. Teşekkürler; ama eğer Bella'yı öldürmeyi denemezsen sana gerçekten minnettar kalacağım. Öncelikle Edward ciddi ve ikinizin kavga etmesini istemiyorum. İkincisi, o benim arkadaşım. En azından, *olacak*."

Bu kafasında cam gibi netti: Alice, buz gibi ve beyaz kolunu kızın sıcak, narin omuzlarına atmış, gülümsüyor ve Bella da kolunu Alice'in beline dolamış, gülümsüyordu.

Görüntü somuttu; sadece zaman kesin değildi.

"Ama… Alice…" dedi Jasper zorlukla nefes alarak. İfadesini görmek için kafamı çeviremedim. Alice'in kafasındaki görüntüden kendimi alamıyordum.

"Onu bir gün seveceğim Jazz. Eğer arkadaşım olmasına izin vermezsen sana gerçekten çok sinirlenirim."

Hala Alice'in düşüncelerine kilitliydim. Jasper'ın çözümü onun beklenmedik isteğiyle bocaladığında geleceğin yumuşak bir şekilde titrediğini gördüm.

"Ah," dedi iç çekerek – Jasper'ın kararsızlığı yeni geleceği netleştirmişti. "Gördünüz mü? Bella hiçbir şey söylemeyecek. Endişelenecek bir şey yok." Kızın ismini söyleyişi… sanki şimdiden sırdaşlarmış gibi…

"Alice," dedim tıkanarak. "Bunu… ne yapıyor…?"

"Bir değişikliğin geliyor olduğunu söylemiştim. Bilmiyorum Edward." ama çenesini kilitledi ve daha çok şey olduğunu anladım. Hakkında düşünmemeye çalışıyordu; Jasper karar vermek için çok şaşırmış olmasına rağmen, aniden Jasper'a odaklanmıştı.

Bunu bazen benden bir şey saklamaya çalıştığında yapardı.

"Ne Alice? Ne saklıyorsun?"

Emmett'in homurdandığını duydum. Alice ve ben bu çeşit diyaloglara girdiğimizde rahatsız olurdu.

Beni içeri almamaya çalışarak kafasını salladı.

"Kızla mı ilgili?" diye sordum. "Bella'yla mı ilgili?"

Konsantrasyon içinde dişlerini birbirine kenetlemişti; ama Bella'nın adını söylediğimde hata yaptı. Bu, bir saniyenin en ufak parçası kadar sürdü; ama yeterince uzundu.

"HAYIR!" diye bağırdım. Sandalyemin yere düşme sesini duydum ve ancak o zaman ayaklarımın üzerinde olduğumu anladım.

"Edward!" Carlisle de ayaktaydı, eli omzumdaydı. Onun varlığının hayal meyal farkındaydım.

"Somutlaşıyor," diye fısıldadı Alice. "Daha kararlı olduğun her dakika. Onun için gerçekten sadece iki yol kaldı. Birinden biri Edward."

Gördüğünü görebiliyordum… ama bunu kabul edemezdim.

"Hayır," dedim tekrar, sesimin kuvveti yoktu. Ayaklarım boş hissediyordu ve masadan destek almak zorunda kaldım.

"Biri lütfen kalanımızı da bilgilendirebilir mi?" diye şikayet etti Emmett.

Onu duymazdan gelerek "Gitmek zorundayım," diye fısıldadım Alice'e.

"Hiçbir yere gittiğini görmüyorum Edward," dedi Alice. "Artık *gidebileceğinden* emin değilim." *Düşün*, dedi içinden. *Gitmeyi düşün*.

Ne kastettiğini anlamıştım. Evet, kızı bir daha hiç görmeme fikri… acı vericiydi; ama aynı zamanda gerekliydi. Onu mahkum ettiğim iki geleceği de kabul edemezdim.

Jasper'dan tam olarak emin değilim Edward, diye devam etti. *Eğer gidersen, eğer onun bizim için bir tehlike olduğunu düşünürse…*

"Bunu duymadım," diyerek inkar ettim, hala dinleyicilerimizin yarı farkındaydım. Jasper tereddüt ediyordu. Alice'i incitecek bir şey yapmazdı.

Tam olarak şu anda değil. Onun hayatını riske atar, korunmasız bırakır mısın?

"Bana bunu niye yapıyorsun?" diye inledim. Başım ellerime düştü.
Ben Bella'nın koruyucusu değildim. Olamazdım. Alice'in bölünmüş geleceği bunu kanıtlamak için yeterli değil miydi?

Onu ben de seviyorum. Ya da seveceğim. Aynı şekilde değil; ama bunun için onun yanında olmak isteyeceğim.

"Sen *de* mi seviyorsun?" diye fısıldadım kuşkuyla.

İç çekti. *Çok körsün Edward. Nereye yöneldiğini göremiyor musun? Şimdiden nerede olduğunu göremiyor musun? Bu güneşin doğudan doğmasından daha kaçınılmaz. Ne gördüğüme bak…*

Dehşetle kafamı salladım. "Hayır." Bana gösterdiği görüntüleri kapamaya çalıştım. "Bu gidişatı takip etmek zorunda değilim. Gideceğim. Geleceği *değiştireceğim*."

"Deneyebilirsin," dedi, sesi şüpheliydi.

"Ah, *hadi ama*!" diye bağırdı Emmett.

"Dikkat et," diye tısladı Rose ona alayla. "Alice onun bir *insana* aşık olacağını görüyor. Ne kadar klasik Edward!" Öğürme sesi çıkardı.

Onu zorlukla duyabildim.

"Ne?" dedi Emmett şaşırarak. Sonra gümbürdeyen kahkahası odada yankılandı. "Olan bu muydu?" Tekrar güldü. "Geçmiş olsun Edward."

Elini omzumda hissettim ama anında sallayıp ittim. Ona dikkatimi veremezdim.

"Bir insana aşık mı olacak?" diye tekrarladı Esme hayrete düşmüş bir sesle. "Bugün kurtardığı kıza? Ona *aşık* mı olacak?"

"Ne görüyorsun Alice? Tam olarak." diye sordu Jasper.

Ona döndü ve ben yüzünün yanına uyuşmuş şekilde bakmaya devam ettim.

"Yeterince güçlü olup olmadığına bağlı. Ya onu kendi öldürecek" – öfkeyle bakarak tekrar bana döndü – "ki bu beni *gerçekt*en sinirlendirir, *sana* ne yapacağından bahsetmeye gerek yok–" tekrar Jasper'a döndü, "ya da bir gün bizden biri olacak."

"Bu gerçekleşmeyecek!" Yine bağırıyordum. "İkisi de!"

Alice beni duymuş gibi gözükmüyordu. "Hepsi bağlı," diye tekrarladı. "Onu öldürmeyecek kadar güçlü olabilir – ama yakın olacak. İnanılmaz büyüklükte bir kontrol gerektirecek. Carlisle'ın sahip olduğundan da fazla. Yalnızca yeterince güçlü olabilir… Yapmak için yeterince güçlü olamayacağı tek şey ondan uzak durmak. Bu kaybedilmiş bir dava."

Sesimi bulamıyordum. Herkes benimle aynı durumda gibi görünüyordu. Oda hareketsizdi.

Alice'e baktım ve diğer herkes bana baktı. Dehşete düşmüş ifademi beş farklı bakış açısından görebiliyordum.

Uzun süre sonra, Carlisle iç çekti.

"Pekala, bu… işleri karmaşıklaştırır."

Emmett katıldı. Sesi hala kahkahaya yakındı. Hayatımın yıkımında şaka bulması için Emmett'e güvenilebilirdi.

"Sanırım planlar aynen kalıyor," dedi Carlisle düşünceli bir halde. "Kalacağız ve izleyececeğiz. Kimse… kızı incitmeyecek."

Katılaştım.

"Hayır," dedi Jasper sessizce. "Bunu kabul edebilirim. Eğer Alice sadece iki yol görüyorsa–"

"Hayır!" Sesim bir bağırış ya da homurtu ya da çaresizlik haykırışı değildi; ama üçünün bir karışımıydı. "Hayır!"

Gitmek zorundaydım, düşüncelerinden uzaklaşmak zorundaydım – Rosalie'nin iğrenişi, Emmett'ın mizahı, Carlisle'ın hiç bitmeyen sabrı…

Daha kötüsü: Alice'in güveni. Jasper'ın onun güvenine olan güveni.

En kötüsü: Esme'nin… *mutluluğu.*

Odadan dışarı çıktım. Esme ben geçerken koluma dokundu; ama hareketine karşılık vermedim.

Evden çıkmadan önce koşuyordum. Nehri bir seferde geçtim ve ormana doğru yarıştım. Yağmur tekrar yağıyordu, o kadar yoğundu ki kısa süre içinde sırılsıklam olmuştum. Kalın su tabakasından hoşlanmıştım – benimle dünyanın geri kalanı arasında bir duvar örüyordu. Yalnız kalmamı sağlıyordu.

Doğruca doğuya koştum, Seattle'ın ışıklarını görene kadar dağları rotamı değiştirmeden geçtim. İnsan yerleşkesinin yakınına yanaşmadan durdum.

Yağmurla kapanmış, tamamen yalnız halde, sonunda yaptığım şeye baktım – geleceği nasıl böldüğüme.

İlki, Alice ve kızın kol kola olduğu görüştü – güven ve arkadaşlık o kadar açıktı ki görüntüden bağırıyordu. Bella'nın büyük çikolata renkli gözleri sersemlemiş değildi; ama hala sırlarla doluydu – o anda, mutlu sırlar gibi görünüyorlardı. Alice'in soğuk kolundan çekinmiyordu.

Bu ne demekti? Ne kadar biliyordu? Gelecekten hala canlı olan bu anda, *benim* hakkımda ne düşünüyordu?

Diğer görüntü, çok benzerdi; ama şimdi dehşetle boyanmıştı. Alice ve Bella hala güvenilir arkadaşlıkla kol kolalardı; ama şimdi bu kolların arasında farklılık

yoktu – ikisi de beyaz, mermer kadar düz, çelik kadar sertti. Bella'nın gözleri artık çikolata rengi değildi. İrisleri şok edici, canlı bir kırmızıydı. İçlerindeki sırlar anlaşılmazdı – kabul ediş ya da perişanlık? Söylemek imkansızdı. Yüzü soğuk ve ölümsüzdü.

Titredim. Benzer; ama farklı soruları bastıramadım: Bu ne demekti – nasıl ortaya çıkmıştı? Ve şimdi benim hakkımda ne düşünüyordu?

Sonuncusuna cevap verebilirdim. Eğer onu zayıflığım ve bencilliğimle bu boş yarı-hayata sürüklersem, şüphesiz benden nefret ederdi.

Ama dehşet verici bir görüntü daha vardı – kafamın içinde tuttuğum her görüntüden daha kötü bir tane.

Benim kendi gözlerim, insan kanıyla koyu kırmızı, bir canavarın gözleri. Kollarımda Bella'nın zarar görmüş bedeni, kül beyazı, kuru, cansız. Bu çok somuttu, çok net.

Bunu görmeye dayanamıyordum. Katlanamıyordum. Aklımdan silmeye çalıştım, başka bir şey görmeye çabaladım, herhangi bir şey. Varlığımın son bölümünde görüşümü engellemiş olan, yaşayan ifadesini tekrar görmeye çalıştım.

Alice'in soğuk görüşü zihnimi doldurdu ve sebep olduğu acıyla kıvrandım. Aynı zamanda, içimdeki canavar keyifle, başarısının imkanına sevinerek uçuyordu. Bu beni hasta etti.

İzin veremezdim. Geleceği alt etmenin bir yolu olmalıydı. Alice'in görüşlerinin beni yönlendirmesine izin vermeyecektim. Başka bir yol seçecektim. Her zaman bir seçenek vardı.

Olmak zorundaydı.

5. Davetler

Lise. Artık Araf değildi, şimdi tamamen cehennemdi. İşkence ve ateş… evet ikisi de vardı.

Artık her şeyi doğru yapıyordum. Her 'i' noktalı, her 't' çizgili. Kimse sorumluluklarımdan kaytardığımdan şikayet edemezdi.

Esme'yi memnun etmek ve diğerlerini korumak için Forks'ta kaldım. Eski çizelgeleme döndüm. Kalanından daha fazla avlanmadım. Her gün, liseye gittim ve insanı oynadım. Her gün, Cullen'larla ilgili yeni bir şey olup olmadığını kontrol etmek için dikkatle dinledim – hiçbir şey yoktu. Kız şüpheleriyle ilgili tek kelime etmemişti. Sadece aynı hikayeyi tekrarlayıp durmuştu – onun yanında duruyordum ve onu yoldan çekmiştim – istekli dinleyicileri sıkılıp daha fazla ayrıntı için sorular sormayı kesene kadar. Tehlike yoktu. Acele davranışım nedeniyle kimse incinmemişti.

Benden başka kimse.

Geleceği değiştirmeye kararlıydım. Birini sınamak için en kolay görev değildi; ama birlikte yaşayabileceğim başka bir seçenek yoktu.

Alice kızdan uzak duracak kadar güçlü olamayacağımı söylemişti. Ona yanıldığını kanıtlayacaktım.

İlk günün en zoru olacağını düşünmüştüm. Sonuna doğru, durumun bu olduğundan *emindim*; ama yanılıyordum.

Kızı inciteceğimi bilmek beni için için yakıyordu. Kendimi, acısının benimkiyle karşılaştırıldığında bir iğne batmasından fazla olmayacağı gerçeğiyle rahatlatıyordum. Bella insandı ve benim başka bir şey, yanlış bir şey, korkunç bir şey olduğumu biliyordu. Muhtemelen ona sırtımı dönüp, yokmuş gibi davrandığımda yaralanmak yerine rahatlardı.

"Merhaba Edward." diye selamladı beni ilk gün Biyolojide. Sesi hoş, arkadaş canlısıydı, onunla son konuştuğum zamanki halinden yüz seksen derece dönüktü.

Niye? Bu değişiklik ne anlama geliyordu? Unutmuş muydu? Hepsini hayal ettiğine mi karar vermişti? Gerçekten sözümü tutmamamı affetmiş olabilir miydi?

Bu sorular her nefes alışımda bana saldıran susuzluk gibi yaktı.

Sadece bir an gözlerine baksam, sadece cevapları orada okuyup okuyamayacağımı görsem…

Hayır. Eğer geleceği değiştireceksem, kendime bunun için bile izin veremezdim.

Odanın önünden gözlerimi ayırmadan çenemi ona doğru çevirdim. Bir kere başımı eğdim ve sonra yüzümü direkt öne çevirdim.

Bir daha benimle konuşmadı.

O öğleden sonra, okul bittiği, rolüm oynandığı anda önceki gün yaptığım gibi Seattle'a koştum. Yerin üzerinde uçar, etrafımdaki her şey yeşil bir bulanıklığa dönüşürken acıyla başa çıkmak biraz daha kolay gibi geliyordu.

Bu koşu günlük alışkanlığım haline geldi.

Onu seviyor muydum? Sanmıyordum. Henüz değil. Alice'in o gelecekle ilgili görüşlerine takılmıştım ama, ve Bella'yla aşka düşmenin ne kadar kolay olacağını görebiliyordum. Tıpkı düşmek gibi olacaktı: zahmetsiz. Kendime ona aşık olma izni vermemek ise düşmenin tam tersiydi – ellerimle kendimi uçurumun yüzünde tutmaktı, bu görev bir ölümlü gücünden fazlasına sahip değilmişim gibi perişan ediciydi.

Bir aydan uzun süre geçti ve her gün zorlaştı. Bu mantıklı değildi – atlatmayı bekliyordum, kolaylaşmasını. Alice'in kızdan uzak duramayacağımı söylerken kastettiği bu olmalıydı. Acının artışını görmüştü; ama ben acıyla başa çıkabilirdim.

Bella'nın geleceğini yok etmeyecektim. Eğer kaderimde onu sevmek varsa, yapabileceğim en iyi şey ondan uzak durmak değil miydi?

Uzak durmak katlanabileceğimin limitindeydi ama. Görmezden geliyormuş gibi davranıp ona hiç bakmayabilirdim. Beni hiç ilgilendirmiyormuş gibi davranabilirdim; ama bu dış görünüşteydi, sadece roldü ve gerçek değildi.

Hala aldığı her nefese, söylediği her söze bağlıydım.

İşkencelerimi dört kategoriye ayırmıştım.

İlk ikisi tanıdıktı. Kokusu ve sessizliği. Ya da daha doğrusu – sorumluluğu ait olduğu yere, kendime alırsam – susuzluğum ve merakım.

Susuzluk işkencelerimin en başlıcasıydı. Artık Biyoloji'de nefes almamak alışkanlık olmuştu. Tabii ki, her zaman istisnalar oluyordu – bir soru cevaplamak zorunda kaldığımda konuşmak için nefes almaya ihtiyacım oluyordu. Kızın çevresindeki havayı tattığım her sefer, ilk günle aynıydı – ateş ve ihtiyaç ve dışarı çıkmak için çaresiz olan zalim şiddet. Tıpkı ilk günüm gibi, içimdeki canavar kükrüyordu, yüzeye çok yakındı…

Merak, işkencelerimin en daimi olanıydı. "Şu anda ne düşünüyor?" sorusu aklımdan hiç çıkmıyordu. Sessizce içini çektiğini duyduğumda, parmaklarıyla saçındaki bir bukleyi büktüğünde, kitaplarını masaya her zamankinden daha sert attığında, sınıfa geç kaldığında, ayaklarını yerde sabırsızca vurduğunda… Çevresel görüşümde yakaladığım her hareketi çileden çıkarıcı birer gizemdi. Diğer insan öğrencilerle konuştuğunda, her kelimesini ve tonunu analiz ediyordum. Düşüncelerini mi söylüyordu? Genelde dinleyicisinin beklediğini söylüyor gibi geliyordu ve bu bana ailemi, bizim aldatıcı günlük yaşamımızı hatırlatıyordu – bunda ondan daha iyiydik. Eğer yanılmıyor, sadece hayal etmiyorsam. Neden rol yapmak zorunda olsundu ki? Onlardan biriydi – genç bir insan.

Mike Newton, işkencelerimin en şaşırtıcı olanıydı. Kim böyle genel, sıkıcı bir ölümlünün bu kadar sinir bozucu olabileceğini hayal ederdi ki? Adil olmak gerekirse, bu rahatsız edici çocuğa şükran duymalıydım; kızı diğerlerinden daha fazla konuşturduğu için. Bu diyaloglar sırasında onun hakkında çok şey

öğrenmiştim – hala listemi derliyordum – ama aksine, Mike'ın bu projedeki yardımı beni sadece daha çok kızdırıyordu. Mike'ın onun sırlarının kilitlerini açan kişi olmasını istemiyordum. Bunu ben yapmak istiyordum.

Açığa çıkardığı küçük şeyleri hiç fark etmemesi yardımcı oluyordu. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Kafasında aslında var olmayan bir Bella yaratmıştı – kendisi kadar genel bir kız. Onu diğer insanlardan ayıran cesaretini ve fedakarlığını görmemişti, ona söylediği düşüncelerindeki olağandışı olgunluğu duymamıştı. Annesi hakkında konuştuğunda, çocuğu hakkında konuşan bir ebeveyn gibi gözüktüğünü algılamamıştı – sevgi dolu, hoşgörülü, belli belirsiz eğlenmiş ve kuvvetli bir şekilde koruyucu. Saçma sapan hikayeleriyle ilgileniyormuş gibi yaparken sesindeki sabrı duymamıştı ve bu sabrın altındaki iyiliği tahmin edememişti.

Mike ile olan diyaloglarından, listeme en önemli özelliğini ekleyebilmiştim, en önemli olanı ve nadir olduğu kadar basit de olanı. Bella *iyi*ydi. Listeye eklediğim bütün o özelliklerin yanında – nezaketi ve fedakarlığı ve özverisi ve şefkati ve cesareti gibi – baştan sona iyiydi.

Bu yardımcı keşifler beni o çocuğa ısıtmıyordu ama. Bella'yı sahiplenişi – sanki kazanılacak bir eşyaymış gibi – beni onunla ilgili kaba fantezileri kadar sinirlendiriyordu. Zaman geçtikçe kendine daha da güveniyordu, Bella rakiplerine karşı –Tyler Crowley, Eric Yorkie ve arada sırada ben – onu seçmiş gibi gözüktüğü için. Alışkanlık olarak ders başlamadan önce her zaman sıramıza oturup onunla konuşuyor, gülümsemeleriyle cesaretleniyordu. Sadece nazik gülümsemeler, dedim kendi kendime. Yine de, sık sık elimin tersiyle onu odanın diğer ucuna, uzak duvara fırlatışımı hayal ederek eğleniyordum… Bu muhtemelen onu ölümcül derece yaralamazdı…

Mike beni genelde rakip olarak düşünmüyordu. Kazadan sonra, Bella ve benim paylaştığımız deneyim nedeniyle birbirimize bağlanacağımızdan endişelenmişti; ama açık ki, tam tersi olmuştu. Ondan önce, hala Bella'ya diğer öğrencilerden daha çok ilgi gösterdiğim için rahatsızdı; ama şimdi onu da diğerleri gibi görmezden geliyordum ve Mike halinden gittikçe daha çok memnun kalıyordu.

Şimdi ne düşünüyordu? Onun ilgisini hoş karşılıyor muydu?

Ve son olarak, işkencelerimin sonuncusu, en acı verici olanı: Bella'nın kayıtsızlığı. Benim onu görmezden geldiğim gibi, o da beni görmezden geliyordu. Benimde konuşmayı bir daha asla denemedi. Bildiğim kadarıyla, beni bir daha asla düşünmedi.

Beni beni delirtebilirdi – ya da geleceği değiştirmek için olan çözümümü bozmama yol açabilirdi – eğer bana bazen eskisi gibi bakıyor olmasaydı. Bunu kendim göremiyordum, ona bakmak için kendime izin veremiyordum; ama Alice o bakmak üzereyken bizi uyarıyordu; diğerleri hala kızın sorun çıkarabilecek bilgilerinden endişeliydi.

Bana arada sırada uzaktan bakıyor oluşu, acımı biraz hafifletiyordu. Tabii, sadece ne tür bir ucube olduğumu merak ediyor da olabilirdi.

"Bella bir dakika içinde Edward'a bakacak. Normal görünün." dedi Alice mart ayında bir Salı günü.

Bana ne kadar sık baktığına dikkat ediyordum. Zaman geçtikçe bu sıklığın azalmaması, etmemesi gerekmesine rağmen, beni memnun ediyordu. Ne anlama geldiğini bilmiyordum; ama daha iyi hissetmemi sağlıyordu.

Alice iç çekti. *Keşke…*

"Bu işten uzak dur Alice." dedim. "Böyle bir şey olmayacak."

Suratını astı. Alice öngördüğü, Bella ile olan arkadaşlığı için heyecanlıydı. Garip bir şekilde, tanımadığı bir kızı özlüyordu.

İtiraf etmeliyim, düşündüğümden daha iyisin. Geleceği yine karmaşık, mantıksız bir hale getirdin. Umarım mutlusundur.

"Bana gayet mantıklı geliyor."

Homurdandı.

Sesini kesmeye çalıştım. Pek iyi bir ruh halinde değildim – onlara gösterdiğimden daha gergindim. Sadece Jasper ne kadar incindiğimin farkındaydı, ekstra yeteneğiyle yaşadığım stresi hissedebiliyordu. Bu duyguların altındaki sebepleri anlamıyordu gerçi ve – son zamanlarda daima kötü durumda olduğum için – önemsemiyordu.

Bugün zor olacaktı. Önceki günden daha zor.

Mike Newton, beni rakip olarak görmesine izin vermediğim iğrenç çocuk, Bella'ya çıkma teklif edecekti.

Kızların teklif ettiği dans en yakın ufuktu ve Bella'nın ona sormasını umuyordu, ki sormamıştı ve bu onun güvenini kırmıştı. Şimdi rahatsız bir durumdaydı – onun rahatsızlığından, almam gerektiğinden çok daha fazla keyif aldım – çünkü Jessica Stanley ona dansa beraber gitmeyi teklif etmişti. "Evet" demek istememişti, hala Bella'nın ona soracağını ümit ediyordu(ve rakiplerine karşı kazandığını kanıtlayacağını); ama "hayır" da deyip dansa gitme şansını tamamen kaybetmek de istememişti. Jessica onun tereddüdünden incinmişti. Sebebin Bella olduğunu düşünüyordu ve ona öfkeliydi. Yine, Jessica'nın kızgın düşünceleri ile Bella'nın arasına kendimi atma içgüdüsünü hissettim. Şimdi bunu daha iyi anlıyordum; ama harekete geçemeyince bu sadece durumu daha da sinir bozucu hale getiriyordu.

Duruma bak! Daha önce aşağıladığım, önemsiz lise dramlarına takmıştım.

Mike Bella'yla Biyoloji'ye yürürken cesaretini toplamaya çalışıyordu. Gelmelerini beklerken çabalarını dinledim. Çocuk acizdi. Hayranlığını o kendini tercih etmeden önce göstermeye korkup, teklif beklemişti. Reddedilmeye açık hale gelmek istememiş, ilk adımı onun atmasını beklemişti.

Ödlek.

Yakınlığıyla rahat bir şekilde tekrar masamıza oturdu ve ben vücudu karşıdaki duvara kemiklerinin çoğu kırılacak şekilde çarptığında çıkacak sesi hayal ettim.

"Ee" dedi kıza, gözleri yerdeyken. "Jessica bana bahar dansına beraber gitmeyi teklif etti."

"Bu harika." dedi Bella anında hevesle. Ses tonu Mike'ı çökertirken gülümsememek çok zordu. Mike onun üzülmesini ummuştu. "Jessica'yla çok eğleneceksiniz."

Doğru cevap için güçlük çekti. "Ee…" tereddüt etti ve neredeyse korktu. Sonra toparlandı. "Ona düşünmem gerektiğini söyledim."

"Niye böyle bir şey yapasın ki?" diye sordu. Sesi onaylamaz bir tondaydı; ama hafif bir rahatlama da vardı.

Bu ne demekti? Beklenmedik bir öfke ellerimi yumruk yapmama neden oldu.

Mike rahatlığı duymuş gibi gözükmüyordu. Yüzü kanla kırmızıydı – aniden hissettiğim öfkeyle, bu bir davet gibi gözüktü – ve konuşurken yine yere baktı.

"Merak ediyordum da… acaba sen… belki bana sormayı düşünüyorsundur?"

Bella durakladı.

Durakladığı anda, Alice'in hiç görmediği netlikte geleceği gördüm.

Kız Mike'ın sorusuna şimdi evet diyebilirdi ya da demeyebilirdi; ama her halükarda, yakın bir zamanda birine evet diyecekti. Güzel ve ilgi çekiciydi ve insan erkekler bu gerçeğin farkındaydı. Bu kalabalıktan birini seçse de, Forks'tan ayrılana kadar beklese de, o gün gelecekti ve evet diyecekti.

Daha önceki gibi onun hayatını gördüm – üniversite, kariyer… aşk, evlilik. Onu yine babasının kolunda, beyazlar içinde, yüzü mutluluktan kızararak, Wagner'ın marşı eşliğinde yürürken gördüm.

Acı, daha önce hissettiğim her şeyden daha fazlaydı. Bir insan bu acıyı hissetmek için ölüm eşiğinde olmalıydı – bir insan bundan sağ kurtulamazdı.

Ve sadece acı değil, düpedüz *hiddet.*

Bu önemsiz, hak etmeyen çocuk, Bella'nın evet diyeceği kişi olmayabilecekse de, kafatasını ellerimle parçalamayı arzuladım, o kişi kim olursa, yaşanacakların bir temsili olarak.

Bu duyguyu anlayamadım – acı ve hiddet ve arzu ve umutsuzluğun bir karışımıydı.

Daha önce hiç böyle hissetmemiştim; bir isim koyamıyordum.

"Mike, bence ona evet demelisin." dedi Bella nazik bir sesle.

Mike'ın umutları kırıldı. Başka şartlar altında keyif alabilirdim; ama acının şokuyla kendimi kaybetmiştim – ve bu acı ile hiddettin bana ne yaptığının pişmanlığıyla.

Alice haklıydı. Yeterince güçlü değildim.

Şu anda, geleceğin dönüp değişmesini, tekrar bozulmasını izliyor olmalıydı. Memnun olur muydu?

"Birine mi sordun?" dedi Mike aksi bir şekilde. Haftalardır ilk defa şüpheyle bana baktı. **İlgime** ihanet ettiğimi fark ettim; başım Bella'ya doğru eğilmişti.

Düşüncelerindeki vahşi haset – kızın ona tercih ettiği her kimse ona hissettiği haset – aniden isimsiz duygularıma ad verdi.

Kıskanıyordum.

"Hayır." dedi kız sesinde alttan alıcı bir tonla. "Dansa gitmeyeceğim."

Bütün o pişmanlık ve öfkeye rağmen, bu kelimeleriyle rahatladım. Birdenbire *kendi* rakiplerimi düşünüyordum.

"Niye?" diye sordu Mike sesi neredeyse kaba bir şekilde. Onunla konuşurken bu tonu kullanması beni kızdırdı. Bir hırlamayı geri yuttum.

"O cumartesi Seattle'a gidiyorum." diye cevapladı.

Merak daha önce olacağı kadar şiddetli değildi – artık her şeyin cevabını bulmaya tamamen niyetliydim. Nerede ve neden sorularına cevapları yeterince kısa zamanda bulacaktım.

Mike'ın tonu rahatsız edici bir şekilde yaltakçı hale geldi. "Başka bir hafta sonu gidemez misin?"

"Kusura bakma, hayır." Bella'nın sesi şimdi sertti. "O yüzden Jess'i daha fazla bekletmemelisin – bu kabalık olur."

Jessica'nın duygularına olan alakası kıskançlığımı alevlendirdi. Bu Seattle yolculuğu belli ki hayır demek için bir bahaneydi – arkadaşına olan sadakati için mi reddetmişti? Bunun için gerekenden fazla özveriliydi. Gerçekten evet diyebilecek olmayı diler miydi? Ya da iki tahmin de yanlış mıydı? Başka biriyle mi ilgileniyordu?

"Evet, haklısın." diye mırıldandı Mike. O kadar morali bozuldu ki neredeyse ona acıyacaktım. Neredeyse.

Gözlerini kızdan uzaklaştırdı, düşüncelerinde onun yüzünü görmemi engelledi.

Buna tolerans göstermeyecektim.

Bir aydan uzun zamandır ilk defa yüzünü kendim okuyabilmek için ona döndüm. Kendime bunun için izin vermek büyük bir rahatlıktı, uzun süredir su altında olan insan akciğerlerinin nefes alması gibi.

Gözleri kapalıydı ve elleri yüzünün iki yanındaydı. Omuzları savunma amaçlı içe doğru dönmüştü. Başını, zihninden bazı düşünceleri itmek istiyormuşçasına çok hafifçe salladı.

Sinir bozucu. Büyüleyici.

Bay Banner'ın sesi onu dalgınlığından çıkardı ve gözleri yavaşça açıldı. Muhtemelen bakışımı hissederek, gözlerime, uzun süredir aklımdan çıkmayan o sersemlemiş ifadeyle baktı.

O saniyede suçluluk, pişmanlık ya da hiddet hissetmedim. Geri geleceklerini ve kısa zaman içinde geri geleceklerini biliyordum; ama o anda garip, şiddetli bir sarhoşluk hissettim, sanki kaybetmekten ziyade, zafer kazanmış gibi.

Berrak kahverengi gözlerinden düşüncelerini okumaya çalışırken, ona uygunsuz bir şiddetle bakmama rağmen, gözlerini kaçırmadı. Cevaplardan çok, sorularla doluydu.

Kendi gözlerimin yansımasını ve susuzluktan simsiyah olduklarını da görebiliyordum. Son avlanmamdan beri neredeyse iki hafta olmuştu; bu irademin yıkılması için en güvenli gün değildi; ama siyahlık onu korkutmuş gibi

gözükmüyordu. Hala gözlerini kaçırmıyordu ve yumuşak, mahvedici derecede çekici bir pembe tenini renklendirmeye başladı.

Şimdi ne düşünüyordu?

Neredeyse soruyu sesli soracaktım; ama o anda Bay Banner bana seslendi. Onun tarafına doğru kısa bir bakış atıp, aklından cevabı okudum.

Hızlı bir soluk aldım. "Krebs Döngüsü."

Susuzluk boğazımı yaktı – kaslarımı gerginleştirip, ağzımı zehirle doldurdu – ve gözlerimi kapayıp içimde büyüyen, kanına duyduğum arzuya karşı odaklanmaya çalıştım.

Canavar öncekinden güçlüydü. Canavar keyifliydi. Kendisine şiddetle arzuladığı şey için eşit şans veren geleceği benimsedi. Dağılan irademle – o kadar şey arasında genel kıskançlıkla yok olan – üçüncü, titrek geleceği inşa etmeye çalışıyordu ve amacına çok daha yakındı.

Pişmanlık ve suçluluk, susuzlukla beraber yaktı ve eğer gözyaşı üretebilseydim, o anda gözlerimi doldurmuş olurlardı.

Ne yapmıştım?

Savaşın çoktan kaybedildiğini bildiğime göre, istediğim şeye direnmenin bir sebebi yoktu; döndüm ve tekrar kıza gözlerimi diktim.

Saçının arkasına saklanmıştı; ama aralardan yanaklarının koyu kırmızı olduğunu görebiliyordum.

Canavar bundan hoşlandı.

Bakışımla tekrar buluşmadı; ama koyu saçının bir buklesini parmaklarıyla gergin bir biçimde büktü. İnce parmaklarıyla, kırılgan bileğiyle – çok narinlerdi, sanki sadece nefesim onları kırabilirmiş gibi.

Hayır, hayır, hayır. Bunu yapamazdım. O çok narindi, çok iyiydi, bu kaderi hak etmek için çok değerliydi. Hayatımın onunkiyle çatışıp, onu yok etmesine izin veremezdim.

Ama ondan uzak da duramazdım. Alice bu konuda haklıydı.

Ben tereddüt ederken içimdeki canavar sinirle tısladı.

Bir saat çok çabuk geçti. Zil çaldığında bana bakmadan eşyalarını toplamaya başladı. Bu beni hayal kırıklığına uğrattı; ama başka türlüsünü bekleyemezdim. Kazadan beri ona olan davranışlarım affedilemezdi.

"Bella?" dedim kendimi durduramayarak. İradem çoktan toz halindeydi.

Bana bakmadan önce durakladı; döndüğünde ifadesi ihtiyatlı, güvensizdi.

Güvenmemesi için her türlü hakkı olduğunu hatırlattım kendime. Güvenmemesi gerektiğini.

Devam etmemi bekledi; ama sadece yüzünü okuyarak onu izledim. Susuzluğumla savaşarak sıradan aralıklarla sığ nefesler aldım.

"Ne?" dedi sonunda. "Benimle tekrar mı konuşuyorsun?" Sesindeki dargınlığı, siniri gibi, sevimliydi. Gülümsemek istememe neden oldu.

Sorusuna nasıl cevap vereceğimden emin değildim. Onunla konuşuyor muydum, kastettiği şekilde?

Hayır. Eğer başarabilirsem hayır. Başarabilmeyi deneyecektim.

"Hayır, tam olarak değil." dedim ona.

Gözlerini kapadı, ki bu beni rahatsız etti. Duygularına ulaşmamın en iyi yolunu kesmişti. Onları açmadan uzun, yavaş bir nefes aldı. Çenesi kenetliydi.

Hala gözleri kapalıyken, konuştu. Bu diyalog kurmak için normal bir insan yolu değildi. Niye böyle yapmıştı?

"O zaman ne istiyorsun Edward?"

Dudaklarındaki ismimin sesi, vücuduma değişik şeyler yaptı. Eğer kalp atışım olsaydı, hızlanırdı.

Ama ona nasıl cevap verecektim?

Gerçeği söylemeye karar verdim. Bundan sonra ona karşı mümkün olduğunca dürüst olacaktım. Güvensizliğini hak etmek istemiyordum, güvenini kazanmak imkansız olsa bile.

"Özür dilerim," dedim ona. Bu bilebileceğinden daha doğruydu. Maalesef, güvenle sadece özür dileyebilirdim. "Çok kaba davranıyorum, biliyorum; ama böylesi daha iyi, gerçekten."

Eğer bunu devam ettirebilir, kaba olmaya devam edersem onun için daha iyi olacaktı. Yapabilir miydim?

Gözleri açıldı, ifadesi hala ihtiyatlıydı.

"Neden bahsettiğini anlamıyorum."

Onu iznim olduğu kadar uyarmaya çalıştım. "Eğer arkadaş olmazsak daha iyi." Şüphesiz, bu kadarını hissedebilirdi. Zeki bir kızdı. "Bana güven."

Gözleri kısıldı ve bu kelimeleri ona daha önce söylediğimi hatırladım – tam da bir sözü bozmadan önce. Dişlerini birbirine kenetlediğinde irkildim – belli ki o da hatırlamıştı.

"Bunu daha önce anlayamamış olman çok kötü." dedi sinirle. "Kendini bütün bu pişmanlıktan kurtarabilirdin."

Ona şok içinde baktım. Pişmanlıklarımla ilgili ne biliyordu?

"Pişmanlık mı? Neyin pişmanlığı?"

"O aptal minibüsün beni ezmesine izin vermemenin pişmanlığı!" diye çıkıştı.

Afallayıp donakaldım.

Bunu nasıl düşünüyor olabilirdi? Hayatını kurtarmak onunla tanıştığımdan beri yaptığım, kabul edilebilir tek şeydi. Utanmadığım tek şey. Var olduğum için beni sevindiren tek şey. Kokusunu yakaladığımdan beri onu hayatta tutmak için savaşıyordum. Benimle ilgili bunu nasıl düşünebilirdi? Bütün bu karmaşa içinde yaptığım tek iyi şeyi sorgulamaya nasıl kalkışabilirdi?

"Hayatını kurtardığım için pişman olduğumu mu sanıyorsun?"

"Olduğunu *biliyorum*."

Amaçlarımı değerlendirişi beni öfkelendirdi. "Hiçbir şey bilmiyorsun."

Zihninin çalışması ne kadar kafa karıştırıcı ve anlaşılmazdı! Diğer insanlar gibi düşünmüyor olmalıydı. İç sessizliğinin sebebi bu olmalıydı. Tamamen farklıydı.

Dişlerini gıcırdatarak yüzünü çevirdi. Yanakları bu sefer öfkeyle kızarmıştı. Kitaplarını sertçe topladı, kollarına aldı ve bakışımla buluşmadan kapıdan dışarı yöneldi.

Sinirli olsam da, öfkesini biraz eğlendirici bulmamak imkansızdı.

Nereye gittiğine bakmadan katı şekilde yürüdü ve ayağı kapının eşiğine takıldı. Sendeledi, elindekiler yere düştü. Onları almaya eğilmek yerine aşağı bile bakmadan dimdik durdu, sanki toplanmaya değip değmediklerinden emin değilmiş gibi.

Gülmemeyi başarabildim.

Beni izleyen kimse yoktu; onun yanına uçtum, bakmadan önce kitaplarını topladım.

Eğildiğinde beni gördü ve donakaldı. Kitaplarını, buz tenimin onunkine değmemesine dikkat ederek ona uzattım.

"Teşekkürler." dedi soğuk, sert bir sesle.

Tonu rahatsızlığımı geri getirdi.

"Bir şey değil." dedim aynı soğuklukla.

Kalktı ve ayaklarını vurarak bir sonraki sınıfına ilerledi.

Sinirli figürünü gözden kaybolana kadar izledim.

İspanyolca bir bulanıklık içinde geçti. Bayan Goff dalgınlığımı hiç sorgulamadı – benim İspanyolca'mın onunkinden iyi olduğunu biliyordu ve bana rahatlık tanıdı – düşünmek için beni özgür bıraktı.

Yani, kızı görmezden gelemezdim.Çok açıktı; ama bu onu yok etmekten başka hiçbir şansım olmadığı anlamına mı geliyordu? Tek mümkün gelecek bu *olamazdı*. Başka bir seçenek olmak zorundaydı, narin bir denge. Bir yol düşünmeliydim…

Saat neredeyse bitene kadar Emmett'a dikkat etmemiştim. Meraklıydı – Emmett karşısındakilerin ruh hallerine karşı pek hassas değildi; ama bendeki açık değişikliği görebiliyordu. Yüzümden hiç gevşemeyen öfkeli bakışı neyin kaldırdığını merak ediyordu. Değişikliği tanımlamak için çabaladı ve sonunda *umutlu* göründüğüme karar verdi.

Umutlu? Dışarıdan böyle mi görünüyordum?

Volvo'ya yürürken umut üzerine düşündüm, tam olarak *ne için* umutlanmam gerektiğini merak ederek.

Ama düşünmek için çok vaktim olmadı. Kızla ilgili düşüncelere çok hassas olduğum için, benim… benim rakiplerimin – sanırım itiraf etmeliydim – kafalarındaki Bella'nın ismi dikkatimi çekti. Eric ve Tyler, Mike'ın başarısızlığını – büyük bir tatminle – duymuşlardı ve kendi hamlelerini yapmaya hazırlanıyorlardı.

Eric şimdiden Bella'nın ondan kaçamayacağı yerindeydi, kamyonetinin yanında bekliyordu. Tyler'ın sınıfı bir ödev teslimi için geç bırakılmıştı ve Bella'yı kaçmadan önce yakalamak için çaresiz bir acele içindeydi.

Bunu görmek zorundaydım.

"Diğerlerini burada bekle, tamam mı?" diye mırıldandım Emmett'a.

Beni şüpheyle süzdü; ama sonra omuzlarını silkip başını salladı.

Çocuk aklını yitirdi, diye düşündü, garip isteğimle eğlenerek.

Bella'nın spor salonundan çıktığını gördüm, beni göremeyeceği bir yerde bekledim. Eric'in pusuda beklediği kamyonetine yaklaştığında ileri yürüdüm, adımlarımı doğru anda geçmek için ayarladım.

Onu bekleyen oğlanı gördüğünde vücudunun katılaştığını gördüm. Bir an donakaldı, sonra rahatladı ve ilerledi.

"Selam Eric." diye seslendiğini duydum dostça bir sesle.

Birdenbire ve beklenmedik şekilde gerildim. Ya sağlıksız bir cilde sahip bu uzun çocuk ona bir şekilde hoş geliyorsa?

Eric yüksek sesle yutkundu. "Selam Bella."

Oğlanın gerginliğinin farkında değil gibi görünüyordu.

"N'aber?" diye sordu Bella, karşısındakinin korkmuş yüz ifadesine bakmadan kamyonetinin kilidini açarak.

"Iı, sadece acaba… benimle bahar dansına gelmek ister misin?" Sesi çatladı.

Sonunda yukarı baktı. Şaşırmış mıydı yoksa memnun mu kalmıştı? Eric onun bakışıyla buluşamadı, o yüzden yüzünü zihninde göremedim.

"Kızların teklif ettiğini sanıyordum." dedi.

"Evet." diye katıldı perişan halde.

Bu zavallı çocuk beni Mike Newton kadar sinirlendirmedi; ama Bella nazik bir sesle cevap verene kadar ona acıyamadım.

"Sorduğun için teşekkürler; ama o gün Seattle'da olacağım."

"Ah," diye mırıldandı zorlukla gözlerini onun burun hizasına kaldırarak. "Belki bir dahaki sefere."

"Tabii." diye katıldı. Sonra sanki açık kapı bırakmaktan pişman olmuş gibi dudağını ısırdı. Bundan hoşlandım.

Eric öne doğru çöktü ve uzaklaştı, yanlış yöne gidiyordu. Tek düşüncesi kaçmaktı.

Tam o anda yanından geçtim ve rahatlıkla iç çektiğini duydum. Güldüm.

Sese doğru döndü; ama ben direkt önüme bakıp dudaklarımın keyifle kıvrılmasını engellemeye çalıştım.

Tyler arkamdaydı, Bella uzaklaşmadan önce onu yakalayabilmek için neredeyse koşuyordu. Diğerlerinden daha cesur ve kendine güvenliydi; Bella'ya yaklaşmak için bu kadar uzun beklemesinin tek sebebi Mike'ın hakkına saygı duymasıydı.

Onu yakalamada başarılı olmasını iki sebepten istiyordu. Eğer – şüphelendiğim gibi – bütün bu ilgi Bella'yı rahatsız ediyorsa, tepkisini izleyerek eğlenmek istiyordum; ama eğer değilse – eğer Tyler'ın davetini ümit ediyorsa– bunu da bilmek istiyordum.

Tyler Crowley'yi rakip olarak görüyordum, bunun yanlış bir şey olduğunu bile bile. Bana tamamen sıradan görünüyordu; ama Bella'nın tercihleriyle ilgili ne biliyordum ki? Belki de sıradan erkeklerden hoşlanıyordu…

Bu düşünceden ürktüm. Asla sıradan bir erkek olamazdım. Kendimi onunla ilgilenenlere rakip olarak görmek çok aptalcaydı. Nasıl, her bakış açısından bir canavar olan birinden hoşlanabilirdi ki?

Bir canavar için çok iyiydi.

Kaçmasına izin vermeliydim; ama bağışlanamaz merakım beni doğru olanı yapmaktan alıkoydu. Yine. Ancak Tyler şimdi şansını kaçırırsa, benim sonucu öğrenemeyeceğim bir zaman onunla iletişime geçecekti. Volvo'mu dar yola koyarak yolunu tıkadım.

Emmett ve diğerleri arabaya doğru ilerliyorlardı; ama o, garip davranışımı diğerlerine açıklamıştı ve şimdi beni izleyerek, ne yaptığımı anlayamaya çalışarak yavaş yavaş yürüyorlardı.

Kızı dikiz aynamdan izledim. Bakışımla buluşmadan arabamın arkasına öfkeyle baktı, paslanmış bir Chevy yerine tank sürüyor olmayı diliyor gibi görünüyordu.

Tyler aceleyle arabasına gitti ve anlaşılmaz davranışıma minnettar kalarak onun arkasındaki sıraya girdi. Ona el salladı; ama Bella fark etmedi. Bir an bekledi, sonra arabasını bırakıp kamyonetin penceresine doğru gitti. Camı tıklattı.

Bella olduğu yerde zıpladı ve sonra kafası karışarak ona baktı. Bir saniye sonra zorlanarak pencereyi indirdi.

"Özür dilerim Tyler," dedi sinirli bir sesle. "Cullen'ın arkasında takıldım."

Soyadımı sert bir sesle söylemişti – bana hala öfkeliydi.

"Ah, biliyorum." dedi Tyler, onun rahatsızlığı üzerine yılmayarak. "Sadece hazır burada sıkışmışken sana bir şey sormak istedim."

Sırıtışı kendinden emindi.

Açık niyeti üzerine kızın teninin beyazlaşmasından memnun kaldım.

"Bana bahar dansı teklifi eder misin?" diye sordu, aklında reddedilme fikri olmadan.

"Şehir dışında olacağım Tyler." Sesinde sinir hala belliydi.

"Evet, Mike söyledi."

"O zaman niye-?"

Omuz silkti. "Sadece onu reddetmek için bir bahane olduğunu umuyordum."

Gözlerinde şimşekler çaktı, sonra soğudu. "Üzgünüm Tyler." dedi, sesi hiçbir şekilde üzgün değildi. "Gerçekten şehir dışında olacağım."

Bu bahaneyi kabul etti, kendine güveni hala sağlamdı. "Sorun değil. Önümüzde balo var."

Arabasına geri döndü.

Bunu beklemekte haklıydım.

Yüzündeki dehşete düşmüş ifadeye paha biçilemezdi. Bana bilmek için bu kadar çaresiz olmamam gereken şeyi söylüyordu – onunla ilgilenen insan erkeklere karşı hiçbir şey hissetmediğini.

Ayrıca, ifadesi muhtemelen gördüğüm en komik şeydi.

Ailem, görüş alanındaki her şeye kaşlarımı çatarak öfkeyle bakmak yerine, kahkahayla sarsılıyor olmama şaşırarak arabaya vardı.

Bu kadar komik olan ne? Emmett öğrenmek istiyordu.

Bella öfkeyle gürültülü motoru hızlandırdığında yine kahkahalara boğulurken sadece kafamı salladım. Yine bir tank diliyor gibi görünüyordu.

"Gidelim!" diye tısladı Rosalie sabırsızlıkla. "Geri zekalılık yapmayı kes. Eğer *başarabilirsen*."

Sözleri beni sinirlendirmedi – çok eğleniyordum. Ancak istediğini yaptım.

Eve giderken kimse benimle konuşmadı. Bella'nın yüzünü düşünerek gülmeye devam ettim.

Artık görgü tanığı olmadığı için hızlanarak yola döndüğümde Alice ruh halimi mahvetti.

"Yani, artık Bella'yla konuşabilecek miyim?" diye sordu aniden, söyleyeceklerini düşünüp bana uyarı vermeden.

"Hayır." diye çıkıştım.

"Bu hiç adil değil! Neyi bekliyorum?"

"Henüz hiçbir şeye karar verdim Alice."

"Her neyse Edward."

Kafasında, Bella'nın iki kaderi yine netti.

"Onu tanımanın anlamı ne," dedim, aniden suratsızlaşarak. "eğer onu öldüreceksem?"

Alice bir saniyeliğine durakladı. "Haklısın." diye itiraf etti.

Son köşeyi saatte doksan mille döndüm ve garajın arka duvarına bir santim kala durdum.

"İyi koşular." dedi Rosalie kendini beğenmiş bir tavırla, ben kendimi arabadan atarken.

Ama bugün koşmaya gitmedim. Onun yerine, avlanmaya gittim.

Diğerleri yarın avlanacaklardı; ama şimdi susuz olmayı göze alamazdım. Yine abarttım, gerekenden daha fazla içip kendimi şişirdim – küçük bir grup geyik ve yılın erken zamanında karşılaştığım için şanslı olduğum siyah bir ayı. O kadar doluydum ki rahatsız ediciydi. Bu niye yeterli olamıyordu? Niye kokusu her şeyden daha güçlü olmak zorundaydı?

Ertesi güne hazırlık için avlanmıştım; ama daha fazla avlanamayacak duruma geldiğimde ve güneşin doğmasına daha saatler olduğunu gördüğümde, ertesi günün yeterince yakın olmadığını fark ettim.

Gidip kızı bulacağımı anladığımda öfke beni tekrar sardı.

Forks'a dönerken kendimle tartıştım; ama daha az asil olan taraf kazandı ve affedilemez planıma uydum. Canavar huzursuzdu; ama iyi bağlanmıştı. Onunla aramda güvenli bir mesafe bırakacağımı biliyordum. Sadece nerede olduğunu bilmek istiyordum. Sadece yüzünü görmek.

Gece yarısını geçmişti, Bella'nın evi karanlık ve sessizdi. Kamyoneti kaldırımın kenarına park edilmişti, babasının polis arabası yoldaydı. Mahallede

hiçbir yerde uyanık düşünceler yoktu. Evi, doğusundaki ormanın karanlığında bir süre izledim. Ön kapı büyük ihtimalle kilitli olurdu – problem değildi; ama arkamda kanıt olarak kırık bir kapı bırakmak istemiyordum. Öncelikle yukarı kat penceresini denemeye karar verdim. Oraya kilit takmaya uğraşan pek olmazdı.

Açıklığı geçtim ve evin önüne yarım saniyede tırmandım. Pencerenin üzerine tutunup sarkarken, camdan içeri baktım ve soluğum kesildi.

Bu onun odasıydı. Onu küçük bir yatakta görebiliyordum, örtüleri yerdeydi ve çarşafı bacaklarının etrafında kıvrılmıştı. Ben izlerken, huzursuzca döndü ve bir kolunu başının üzerine attı. Sesli uyumuyordu, en azından bu gece. Yakınındaki tehlikeyi hissetmiş miydi?

Tekrar dönüşünü izlerken kendimi geriye ittim. Hastalıklı bir röntgenci adamdan nasıl daha iyi olabilirdim? Daha iyi değildim. Çok, çok daha kötüydüm.

Kendimi bırakmak üzere parmaklarımı gevşettim; ama önce yüzüne uzunca baktım.

Huzurlu değildi. Kaşlarının arasındaki o kıvrım oradaydı ve ağzının kenarları aşağıya doğru inmişti. Dudakları titredi ve sonra ayrıldı.

"Tamam anne." diye mırıldandı.

Bella uykusunda konuşuyordu.

Merak alevlendi ve kendime olan nefretimi yendi. Korunmasız, bilinçsiz söylenen düşüncelerin cazibesi inanılmaz derecede çekiciydi.

Pencereyi denedim. Sıkışmış olmasına rağmen, kilitli değildi. Metal çerçeveden çıkan her sesle sinerek, yavaşça yukarı doğru ittim. Bir sonraki sefer için yağ bulmam gerekliydi…

Bir sonraki sefer? Tekrar kendimden iğrenerek başımı salladım.

Yavaşça yarı açık pencereden içeri sıyrıldım.

Odası küçüktü – dağınık; ama temiz. Yatağının yanında, yerde toplanmış kitaplar vardı. Kapakları bana dönük değildi ve ucuz CD çalarının yanına CD'ler yerleştirilmişti – en üstteki sadece açık bir mücevher kutusuydu. Kağıt kümeleri eski teknolojiler müzesine bağışlanmışa benzeyen bir bilgisayarı çevreliyordu.

CD'lerinin ve kitaplarının başlıklarını okumayı çok istedim; ama mesafeyi koruyacağıma dair kendime söz vermiştim; onun yerine gidip odanın uzak köşesindeki eski sallanan sandalyeye oturdum.

Gerçekten, önceden onun sıradan görünümlü olduğunu düşünmüş müydüm? O ilk günü ve onunla anında ilgilenen oğlanlardan tiksindiğimi düşündüm; ama şimdi zihinlerindeki yüzünü hatırladığımda, onu neden hemen güzel bulmadığımı anlayamıyordum. Bu çok açık gözüküyordu.

Şu anda – beyaz tenli yüzünü karışık ve dağınık bir halde saran koyu renkli saçlarıyla, deliklerle dolu eski püskü tişörtü ve pejmürde eşofman altıyla, bilinçsizlikle rahatlamış yüz hatları ve hafifçe aralanmış dudaklarıyla – nefesimi kesiyordu. Ya da keserdi, diye düşündüm alayla, eğer nefes alıyor olsaydım.

Konuşmadı. Belki de rüyası sona ermişti.

Yüzüne baktım ve geleceği katlanılabilir hale getirmek için bir yol düşünmeye çalıştım.

Onu incitmek katlanılamazdı. Bu tek seçeneğimin onu tekrar bırakmak olduğu anlamına mı geliyordu?

Diğerleri artık benimle tartışamazlardı. Yokluğum kimseyi tehlikeye sokmazdı. Şüphe olmazdı, insanların düşüncelerini o kazaya bağlayacak hiçbir şey yoktu.

Bu öğleden sonraki gibi bocaladım ve hiçbir şey mümkün gözükmedi.

Bazı insan erkekler onu cezbetse ya da cezbetmese bile ben onlara rakip olmayı umamazdım. Ben bir canavardım. Beni nasıl başka bir şey olarak görebilirdi? Eğer benimle ilgili gerçeği bilseydi, bu onu korkutup kaçırırdı. Bir korku filmindeki kurban gibi korkuyla çığlık atarak kaçardı.

Biyoloji'deki ilk gününü hatırladım… bunun vereceği en doğru tepki olduğunu biliyordum.

Eğer o salak dansa onu davet eden ben olsaydım, aceleyle yapılmış planlarını iptal edip benimle beraber gitmeyi kabul edeceğini hayal etmek aptallıktı.

Kaderindeki evet diyeceği kişi ben değildim. Başka biriydi, insan olan ve sıcak olan biri. Ve ben – bir gün, o evet dendiğinde – kendime gidip onu öldürmek için izin veremeyecektim, çünkü o her kimse, Bella onu hak ediyor olacaktı. Seçtiği kişiyle mutluluğu ve aşkı hak ediyordu.

Doğru şeyi yapmayı ona borçluydum; artık, bu kıza aşık olmanın sadece *tehlikesinde*ymişim gibi davranamazdım.

Sonuçta, gidersem pek bir şey fark etmeyecekti çünkü Bella beni, dilediğim şekilde asla göremezdi. Beni asla sevmeye değecek biri olarak göremezdi.

Asla.

Ölü, donmuş bir kalp kırılabilir miydi? Benimki kırılacak gibi hissediyordum.

"Edward." dedi Bella.

Kapalı gözlerine bakarak donakaldım.

Uyanıp beni burada yakalamış mıydı? Uyuyor gibi gözüküyordu, yine de sesi çok berraktı.

Sessizce içini çekti ve sonra huzursuzca döndü – hala uyuyordu ve rüya görüyordu.

"Edward." diye mırıldandı yavaşça.

Beni düşlüyordu.

Ölü, donmuş bir kalp tekrar atabilir miydi? Benimki atmak üzereymiş gibi hissediyordum.

"Kal." diye içini çekti. "Gitme. Lütfen… gitme."

Rüyasında beni görüyordu ve bu kabus bile değildi. Onunla kalmamı istiyordu.

Beni saran duygulara isim vermek için uğraştım; ama onları anlatabilecek kadar güçlü kelimeler yoktu. Uzun bir süre, içlerinde boğuldum.

Yüzeye çıktığımda, önceden olduğum adam değildim.

Hayatım bitmeyen, değişmeyen bir geceydi. Benim için, gereksinim olarak, her zaman gece olmalıydı. O zaman şu anda, gecemin yarısında, güneşin doğuyor olması nasıl mümkün olabilirdi?

Vampire dönüştüğüm zaman, o dönüşümün kavurucu acısında, ruhumu ve ölümlülüğümü, ölümsüzlüğe takas ederken, tamamen donmuştum. Vücudum etten çok kayaya benzeyen bir şeye dönüşmüştü, değişmez ve dayanıklı. *Ben* de donmuştum – kişiliğim, sevdiğim ve sevmediğim şeyler, ruh hallerim ve arzularım; hepsi oldukları yerde kalmışlardı.

Geri kalanı için de aynıydı. Hepimiz donmuştuk. Yaşayan taşlar.

Değişim birimize geldiğinde, bu nadir ve kalıcı bir şeydi. Bunun Carlisle'ın ve bir on yıl sonra Rosalie'nin başına geldiğini görmüştüm. Aşk onları sonsuz ve asla solmayan bir şekilde değiştirmişti. Carlisle Esme'yi bulalı seksen yıldan fazla olmuştu; ama yine de ona hala ilk aşkın inanılmaz gözleriyle bakıyordu. Onlar için her zaman öyleydi.

Benim için de her zaman böyle olacaktı. Limitsiz var oluşum boyunca, her zaman bu kırılgan kızı sevecektim.

Bu aşkı vücudumun her zerresinde hissederek bilinçsiz yüzünü izledim.

Şimdi daha huzurlu uyuyordu, dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. Onu seviyordum ve o yüzden onu bırakmak için yeterince güçlü olmaya çalışacaktım. Şimdi o kadar güçlü olmadığımı biliyordum. Bunun üzerinde çalışacaktım; ama belki, geleceği başka bir şekilde alt edebilirdim.

Alice Bella için sadece iki gelecek görmüştü ve şimdi ikisini de anlıyordum. Eğer kendime hata yapma izni verirsem, onu sevmek beni onu öldürmekten alıkoymayacaktı.

Yine de, şimdi canavarı hissedemiyordum, onu içimde hiçbir yerde bulamıyordum. Belki de, aşk onu sonsuza dek susturmuştu. Eğer onu şimdi öldürürsem, bu kasıtlı olmayacaktı, sadece feci bir kaza olacaktı.

Aşırı derecede dikkatli olmam gerekecekti. Asla gardımı düşüremeyecektim. Her nefesimi kontrol etmem gerekecekti. Her zaman ihtiyatlı bir mesafe bırakmam gerekecekti.

Sonunda ikinci geleceği anlamıştım. O görüş beni şaşırtmıştı – Bella'yı bu ölümsüz yarı-yaşama tutsak edecek ne olabilirdi ki? Şimdi – bu kıza olan arzumda mahvolmuşken – babamdan, affedilemez bir bencillikle, bu iyiliği nasıl isteyebileceğimi anlayabiliyordum. Onu sonsuza dek tutabilmek için babamdan, hayatını ve ruhunu elinden almasını isteyebileceğimi.

Daha iyisini hak ediyordu.

Ama başka bir gelecek daha görüyordum, eğer dengemi sağlayabilirsem üzerinde yürüyebileceğim ince bir ip.

Bunu yapabilir miydim? Onunla birlikte olup, onu insan bırakabilir miydim?

Kasten, derin bir nefes aldım, ve sonra başka bir soluk. Kokusunun beni ateş gibi yakıp geçmesine izin verdim. Oda onun kokusuyla doluydu; her yüzeye yayılmıştı. Başım döndü; ama bununla savaştım. Eğer onunla herhangi bir ilişki

denemesi yapacaksam, buna alışmak zorundaydım. Başka bir yakıcı nefes daha aldım.

Doğudaki bulutlardan güneş doğmaya başlayana kadar, plan kurup soluk alarak uyuyuşunu izledim.

Eve diğerleri okul için çıktıktan hemen sonra vardım. Esme'nin sorgulayan gözlerini görmezden gelerek üzerimi hızlıca değiştirdim. Yüzümdeki heyecanlı ışığı görmüştü ve hem endişe, hem de rahatlık hissetmişti. Uzun bunalımım acı çekmesine neden olmuştu. Şimdi bitmiş gibi gözükmesine sevinmişti.

Okula koştum ve kardeşlerimden birkaç saniye sonra okula vardım. En azından Alice burada asfaltı çevreleyen ağaçların arasında olduğumu bilmesine rağmen hiçbiri dönmedi. Kimse bakmayana kadar bekledim ve sonra ağaçlardan park yerine doğru yürüdüm.

Bella'nın kamyonetinin gürültüsünü köşede duydum ve bir Suburban'ın arkasında, görünmeden izleyebileceğim bir yerde durdum.

Suratı asık halde park yerine girdi, en uzak yerlerden birine park etmeden önce uzun süre Volvo'ma öfkeyle baktı.

Muhtemelen hala bana sinirli olduğunu – ve iyi bir sebeple – hatırlamak garipti.

Kendime gülmek istedim – ya da kendimi tekmelemek. Eğer benden hoşlanmıyorsa bütün planlarım tartışılabilirdi değil mi? Rüyası tamamen rastgele bir şeyle ilgili de olabilirdi. Kendini beğenmiş aptalın tekiydim.

Eh, eğer benimle ilgilenmiyorsa onun için çok daha iyi olurdu. Bu benim onun peşinden koşmayı bırakmamı sağlamazdı; ama bu sırada ona eşit olarak uyarı da verecektim. Bunu ona borçluydum.

Yavaşça ilerledim, en iyi şekilde nasıl yaklaşabileceğimi düşünerek.

İşimi kolaylaştırdı. Çıkarken kamyonetinin anahtarları parmaklarından kaydı ve derin bir su birikintisine düştü.

Eğildi; ama ben daha önce ulaştım ve elini soğuk suya sokmak zorunda kalmadan önce aldım.

Şaşırıp dikelirken kamyonetine yaslandım.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordu.

Evet, hala kızgındı.

Anahtarı uzattım. "Neyi?"

Elini uzattı ve anahtarı avucuna bıraktım. Kokusunu içime çekerek derin bir nefes aldım.

"Aniden ortaya çıkmayı." diye açıkladı.

"Bella, eğer sen dikkatli değilsen bu benim hatam değil." Sözler alaycı, neredeyse şakaydı. Görmediği başka bir şey var mıydı?

Sesimin onun ismini nasıl okşadığını duymuş muydu?

Espri anlayışımı beğenmeyerek öfkeyle bana baktı. Kalp atışı hızlandı – öfkeden mi? Korkudan mı? Bir süre sonra aşağıya baktı.

"Dünkü trafik sıkışıklığı nedendi?" diye sordu gözlerime bakmayarak. "Ben yokmuşum gibi davranacağını sanıyordum, beni sinirden öldürmeye çalışacağını değil."

Hala çok sinirliydi. Onunla işleri düzeltmek için biraz uğraşmam gerekecekti. Dürüst davranma çözümümü hatırladım…

"O Tyler'ın iyiliği içindi, kendim için değil. Ona bu şansı vermeliydim." Ve sonra güldüm. Dünkü yüz ifadesini düşününce kendime engel olamadım.

"Sen–" diye soludu ve sonra lafını kesti, bitirmek için çok sinirli gözüküyordu.

İşte – aynı ifade vardı yüzünde. Başka bir kahkahayı yuttum. Şimdiden yeterince öfkeliydi.

"Ve sen yokmuşsun gibi de davranmıyorum." diye bitirdim. Bunu sıradan, alaycı tutmak en doğrusuydu. Eğer gerçekte ne hissettiğimi görmesine izin verirsem, anlamazdı. Onu korkuturdu. Duygularımı kontrol altında tutmam gerekliydi…

"O zaman beni sinirden öldürmek mi istiyorsun? Tyler'ın minibüsü işi halletmediğine göre?"

Ani bir öfke beni çarptı. Buna gerçekten inanabilir miydi?

Bu kadar gücenmem mantıksızdı – dün gece geçirdiğim değişimi bilmiyordu; ama yine de öfkeliydim.

"Bella gerçekten abes davranıyorsun."

Yüzü kızardı ve bana arkasını döndü. Uzaklaşmaya başladı.

Vicdan azabı. Öfkelenmeye hakkım yoktu.

"Bekle." diye rica ettim.

Durmadı o yüzden onu takip ettim.

"Özür dilerim, bu kabaydı. Gerçek değil demiyorum" – ona zarar herhangi bir şekilde zarar vermek istediğimi hayal etmek saçmaydı – "ama yine de bunu söylemek kabalıktı."

"Niye beni yalnız bırakmıyorsun?"

İnan bana, demek istedim. *Denedim.*

Ah, ayrıca sana perişan bir şekilde aşığım.

Umursamaz tut.

"Sana bir şey sormak istiyordum; ama konuyu değiştirdin."

"Senin çift kişilik problemin mi var?" diye sordu.

Mutlaka öyle gözüküyor olmalıydı. Ruh halim değişkendi, çok fazla yeni duyguyla tanışıyordum.

"Yine aynı şeyi yapıyorsun."

İç çekti. "İyi o zaman. Ne sormak istiyorsun?"

"Merak ediyordum da, haftaya cumartesi…" Yüzünden şok geçtiğini gördüm ve başka bir kahkahayı daha geri yuttum. "Biliyorsun, bahar dansı günü–"

Sonunda gözlerini benimkilere çevirip sözümü kesti. "*Komik* olmaya mı çalışıyorsun?"

Evet. “Bitirmeme izin verir misin?”

Dişlerini yumuşak alt dudağına bastırarak sessizce bekledi.

Bu görüntü bir saniyeliğine dikkatimi dağıttı. Garip, yabancı reaksiyonlar, unutulmuş insan özümü hareketlendirdi. Rolümü oynayabilmek için onlardan kurtulmaya çalıştım.

“O gün Seattle’a gideceğini duydum ve birinin seni bırakmasını isteyip istemeyeceğini merak ediyordum.” Fark etmiştim ki, planlarını paylaşmak, onu bunlarla ilgili sorguya çekmekten daha iyiydi.

Bana boş bir yüz ifadesiyle baktı. “Ne?

“Seni Seattle’a birinin bırakmasını ister misin?” Bir arabada onunla yalnız olmak –fikri boğazımı yaktı. Derin bir nefes aldım. *Buna alış.*

“Kimin?” diye sordu, gözleri yine büyümüştü ve şaşkındı.

“Benim tabii ki.” dedim yavaşça.

“Niye?”

Ona eşlik etmeyi istemem gerçekten o kadar büyük bir şok muydu? Önceki davranışlarıma mutlaka en kötü anlamı yüklemiş olmalıydı.

“Eh,” dedim mümkün olduğunca sıradan bir sesle, “Önümüzdeki haftalarda ben de Seattle’a gitmek istiyordum ve dürüst olmak gerekirse kamyonetinin bunu başarabileceğinden emin değilim.” Onunla alay etmek, kendime ciddi olma izni vermekten daha güvenli görünüyordu.

“Kamyonetim gayet iyi durumda, yine de ilgin için teşekkürler.” dedi aynı şaşırmış sesle. Tekrar yürümeye başladı. Adımlarımı ona uydurdum.

Gerçekten hayır dememişti, o yüzden bu avantajı zorladım.

Hayır der miydi? Eğer derse ben ne yapardım?

“Ama kamyonetin bir depo benzinle oraya gidebilecek mi?”

“Bunun seni niye ilgilendirdiğini anlayamıyorum.” diye homurdandı.

Bu da hayır değildi ve kalp atışı ile soluk alıp verişi hızlanmıştı.

“Kısıtlı kaynakların boşuna harcanması herkesi ilgilendirir.”

“Açıkçası Edward, seni anlayamıyorum. Arkadaşım olmak istemediğini sanıyordum.”

İsmimi söylediğinde bir heyecan dalgası beni çarptı.

Aynı anda nasıl hem normal hem de dürüst olabilirdim? Dürüst olmak daha önemliydi. Özellikle bu noktada.

“Arkadaş olmazsak daha iyi olur dedim, istemediğimden değil.”

“Ah, teşekkürler. Şimdi *her şey* açığa çıktı.” dedi alayla.

Kafeteryan çatısının altında durakladı ve gözleri tekrar benimkilerle buluştu. Kalp atışları tekledi. Korkmuş muydu.

Kelimelerimi dikkatle seçtim. Hayır, ben onu bırakamazdım; ama belki o çok geç olmadan beri bırakmaya yetecek kadar akıllı davranırdı.

“Arkadaşım olmaman senin için daha… *iyi* olur.” Gözlerinin erimiş çikolata rengi derinliklerine bakarken, umursamaz davranma becerimi kaybettim. “Ama

senden uzak durmaya çalışmaktan yoruldum Bella." Kelimeler çok, çok hararetle çıktı.

Nefes alıp verişi durdu ve tekrar başlaması için geçen bir saniyede bu beni endişelendirdi. Onu ne kadar korkutmuştum? Eh, öğrenecektim.

"Benimle Seattle'a gelir misin?" diye sordum.

Kalbi yüksek sesle atarak başını salladı.

Evet. O *bana* evet demişti.

Ama sonra bilincim beni tokatladı. Bu ona neye mal olacaktı?

"Gerçekten benden uzak durmalısın." diye uyardım onu. Beni duymuş muydu? Onu tehdit ettiğim gelecekten kaçar mıydı? Onu *kendimden* kurtarmak için hiçbir şey yapamaz mıydım?

Umursamaz davran, diye bağırdım kendime. "Sınıfta görüşürüz."

Oradan kaçarken, kendimi koşmaktan alıkoymak için odaklanmam gerekti.

6. Kan Grubu

Bütün gün kendi etrafımdakilerin hayal meyal farkında, başkalarının gözlerinden onu izledim.

Mike Newton'ın gözlerinden değil, çünkü onun iğrenç fantezilerine daha fazla katlanamıyordum, Jessica'nınkilerden de değil, çünkü Bella'ya olan gücenikliği, beni bu adi kız için güvenli olmayacak şekilde sinirlendiriyordu. Angela Weber, gözleri uygun olduğunda iyi bir seçimdi; nazikti – zihni içinde bulunulması kolay bir yerdi. Bazen de en iyi görüşü öğretmenler sağlıyordu.

Bütün gün sendelemesini – kaldırımdaki çatlaklara, kitaplara, en çok da kendi ayağına takılmasını – izleyip, dinlediğim kişilerin Bella'nın *sakar* olduğunu düşündüklerini duyduğumda şaşırmıştım.

Düşündüm. Düz durma konusunda sorun yaşadığı doğruydu. O ilk gün sıraya doğru tökezleyişini, kazadan önce buzda kayışını, dün kapının eşiğine takılışını hatırladım… Ne garip, haklılardı. *Gerçekten* sakardı.

Bana niye bu kadar komik geldiğini bilmiyordum; ama Amerikan Tarihi'nden İngilizce'ye yürürken sesli güldüm ve birkaç kişi bana sakıngan bakışlar attı. Bunu daha önce nasıl fark etmemiştim? Muhtemelen hareketsizliğinde çok zarif bir şey olduğu içindi, başını tutuşu, boynunun kavisi…

Şu anda hiçbir şekilde zarif değildi. Bay Varner botunun ucunu döşemeye takıp gerçekten sandalyesine düşerken onu izledi.

Tekrar güldüm.

Onu kendi gözlerimle görme şansını yakalamak için beklerken zaman inanılmaz bir yavaşlıkla geçti. Sonunda zil çaldı. Yerimi tutmak için hızla kafeteryaya yürüdüm. İlk varanlardan biriydim. Genellikle boş olan bir masayı seçtim, ben burada otururken de öyle kalacağı kesindi.

Ailem içeri girip yeni bir yerde tek başıma oturduğumu görünce şaşırmadı. Alice onları uyarmış olmalıydı.

Rosalie yanımdan hiç bakmadan geçti.

Geri zekalı.

Rosalie ile ilişkim hiçbir zaman kolay olmamıştı – onu konuştuğumu duyduğu ilk anda gücendirmiştim ve buradan meyilliydi – ama son birkaç gündür normalden de daha aksi görünüyordu. İç çektim. Rosalie her şeyi kendiyle ilgili yapıyordu.

Jasper yürürken bana yarım gülümsedi.

İyi şanslar, diye düşündü şüpheyle.

Emmett gözlerini devirdi ve kafasını salladı.

Aklını yitirdi, zavallı çocuk.

Alice'in yüzü ışıldıyor, dişleri parlıyordu.

Şimdi Bella'yla konuşabilir miyim??

"Bu işten uzak dur." diye fısıldadım.

İyi. İnatçı ol. Sadece an meselesi.

Tekrar iç çektim.

Bugünün Biyoloji çalışmasını unutma, diye hatırlattı bana.

Başımı salladım. Hayır, bunu unutmamıştım.

Bella'nın gelmesini beklerken, onu Jessica ile kafeteryaya yürürken arkalarından gelen bir birinci sınıfın gözlerinden takip ettim. Jessica dansla ilgili lak lak ediyordu; ama Bella cevap olarak hiçbir şey söylemedi. Jessica ona pek şans vermediğinden değil.

Kapıdan içeri girdiği anda gözleri kardeşlerimin oturduğu masaya kaydı. Bir an baktı, sonra alnı kırıştı ve gözlerini yere indirdi. Beni burada fark etmemişti.

Çok… *üzgün* görünüyordu. Yanına gidip onu bir şekilde rahatlatmak için çok güçlü bir arzu hissettim, sadece neyi rahatlatıcı bulacağını bilmiyordum. Böyle görünmesine neyin sebep olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Jessica dans hakkında konuşmaya devam ediyordu. Bella kaçıracağı için mi üzgündü? Bu pek olası gelmiyordu…

Ama buna çözüm bulunabilirdi, eğer isteseydi.

Öğle yemeği için sadece bir içecek aldı. Bu doğru muydu? Bundan daha fazla besine ihtiyacı yok muydu? Bir insanın beslenme düzenine daha önce hiç dikkat etmemiştim.

İnsanlar çileden çıkarıcı derecede kırılgandı! Endişelenecek milyonlarca farklı şey vardı…

"Edward Cullen yine sana bakıyor." dediğini duydum Jessica'nın. "Acaba bugün niye yalnız oturuyor?"

Jessica'ya minnettardım – şimdi daha da dargın olmasına rağmen – çünkü Bella başını kaldırdı ve gözleri benimkiyle buluşana kadar etrafı taradı.

Şimdi yüzünde hiç üzüntü izi yoktu. Kendime, okuldan erken ayrıldığımı düşündüğü için üzüldüğüne dair ümitlenme izni verdim ve bu umut beni gülümsetti.

Parmağımla bana katılmasını işaret ettim. O kadar şaşkın görünüyordu ki onunla tekrar alay etmek istedim.

Göz kırptım ve ağzı, yine şaşkınlıkla açıldı.

"*Seni* mi kastetti?" diye sordu Jessica kaba bir şekilde.

"Belki Biyoloji ödeviyle ilgili yardıma ihtiyacı vardır." dedi alçak, emin olmayan bir sesle. "En iyisi gidip ne istediğine bakayım."

Bu başka bir evetti.

Tamamen düz döşemeden başka hiçbir şey olmamasına rağmen bana doğru gelirken iki kere sendeledi. Gerçekten bunu daha önce nasıl *kaçırmıştım*? Sanırım sessiz düşüncelerine daha çok dikkat ediyordum… Başka ne kaçırmıştım?

Dürüst ol, umursamaz ol, dedim tekrar tekrar kendime.

Karşımdaki sandalyenin arkasında durdu, tereddüt etti. Derin bir nefes aldım, bu sefer ağzımdan değil burnumdan.

Yanmayı hisset, diye düşündüm.

"Bugün niye benimle oturmuyorsun?" diye sordum ona.

Bana bakarak sandalyeyi çekti ve oturdu. Gergin görünüyordu; ama fiziksel kabulü başka bir evetti.

Konuşmasını bekledim.

Sonunda "Bu tuhaf." dedi.

"Pekala…" Durakladım. "Cehenneme gidiyor olduğuma göre, en azından bunu doğru düzgün yapabileceğime karar verdim."

Bunu bana ne söyletmişti? En azından dürüsttü ve belki de sözlerimin içerdiği açık uyarıyı duymuştu. Belki kalkıp yürüyebileceği en hızlı şekilde yürüyerek buradan uzaklaşması gerektiğini anlardı.

Kalkmadı. Bana bakarak bekledi, sanki cümlemi yarım bırakmışım gibi. "Ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok." dedi ben devam etmeyince.

Rahatladım ve gülümsedim.

"Biliyorum."

Arkasından doğru bana bağıran düşünceleri duymazdan gelmek zordu – ve zaten konuyu değiştirmek istiyordum.

"Sanırım arkadaşların seni çaldığım için bana kızgınlar."

Bu onu endişelendirmiş gibi gözükmedi. "Atlatırlar."

"Seni geri vermeyebilirim ama." Dürüst olmaya mı, yoksa dalga geçmeye mi çalıştığımı bilmiyordum bile. Onun yakınında olunca düşüncelerime anlam veremiyordum.

Bella yüksek sesle yutkundu.

Yüz ifadesine güldüm. "Kaygılı görünüyorsun." Bu gerçekten komik *olmamalıydı*… Kaygılanmalıydı.

"Hayır." Kötü bir yalancıydı; sesinin çatlaması da yardımcı olmadı. "Şaşkınım aslında… Tüm bunların sebebi ne?"

"Sana söyledim," diye hatırlattım. "Senden uzak durmaya çalışmaktan yoruldum. O yüzden pes ettim." Biraz çabayla gülümsememi yerinde tuttum. Bu iyi gitmiyordu – aynı anda hem dürüst hem de normal davranmak.

"Pes mi ettin?" diye tekrarladı şaşırarak.

"Evet – iyi olmaya çalışmaktan vazgeçtim." Ve görüşüne göre, normal olmaya çalışmaktan da vazgeçmiştim. "Artık yapmak istediğimi yapacağım ve işleri kendi haline bırakacağım." Bu yeterince dürüsttü. Bencilliğimi görmesine izin ver. Bunun onu uyarmasına da.

"Beni yine kaybettin."

Durumun böyle olmasına sevinecek kadar bencildim. "Seninle konuşurken hep çok şey söylüyorum – problemlerden biri bu."

Kalanıyla karşılaştırılınca oldukça önemsiz bir problem.

"Merak etme," diye güvence verdi bana. "Hiçbirini anlamıyorum."

İyi. O zaman kalacaktı. "Ben de buna güveniyorum zaten."

"O zaman, şimdi arkadaş mıyız?"

Düşündüm. “Arkadaş…” diye tekrarladım. Kulağa geliş biçimini beğenmemiştim. Yeterli değildi.

“Ya da değil,” diye mırıldandı utanmış gözükerek.

Onu o kadar sevmediğimi mi düşünmüştü?

Gülümsedim. “Deneyebiliriz sanırım; ama seni uyarıyorum, ben senin için iyi bir arkadaş değilim.”

Cevabını bekledim, ikiye bölünerek – sonunda duyup anlamasını diledim, eğer anlarsa ölebileceğimi düşündüm. Ne kadar duygusal. Bu derece insana dönüşüyordum.

Kalp atışları hızlandı. “Bunu çok söylüyorsun.”

“Evet, çünkü beni dinlemiyorsun,” dedim yine çok gergin bir şekilde. “Hala inanmanı bekliyorum. Eğer zekiysen benden kaçarsın.”

Ah; ama eğer denerse kaçmasına izin verir miydim?

Gözleri kısıldı. “Sanırım zeka düzeyimle ilgili fikrini de açıklığa kavuşturdun.”

Neyi kastettiğinden emin değildim; ama kazara onu gücendirdiğimi tahmin ederek özür dilercesine gülümsedim.

“O zaman,” dedi yavaşça. “Ben… akıllı olmadığım sürece, arkadaş olmayı deneyecek miyiz?”

“Kulağa doğru geliyor.”

Elindeki limonata şişesine dalgınlıkla baktı.

Eski merak bana işkence etti.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordum – sonunda bunu sesli sorabilmek büyük bir rahatlıktı.

Bana baktı ve yanakları açık pembe renge gelirken soluk alıp verişi hızlandı.

Havadan bunu tadarak derin bir nefes aldım.

“Senin ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.”

Panik vücudumdan geçerken, gülümsememi yerinde tutup yüz hatlarımı olduğu şekilde kilitledim.

Tabii ki bunu merak ediyordu. Aptal değildi. Bu kadar açık bir şeyin farkında olmamasını umamazdım.

“Şansın yaver gidiyor mu?” diye sordum sesi tonumu olabilecek en normal düzeyde tutarak.

“Pek değil.”

Ani rahatlıkla güldüm. “Teorilerin neler?”

Ne sonuca varmış olursa olsun, gerçekten daha kötü olamazdı.

Yanakları parlak kırmızıya döndü ve bir şey söylemedi. Havada bunun sıcaklığını hissedebiliyordum.

İkna edici ses tonumu kullanmayı denedim, insanlar üzerinde işe yarıyordu.

“Bana söylemez misin?” Cesaret verici şekilde gülümsedim.

Kafasını salladı. “Çok utanç verici.”

Ugh. Bilmemek her şeyden kötüydü. Tahminleri niye onu utandırıyordu? Bilmemeye dayanamıyordum.

"Bu *gerçekten* sinir bozucu, biliyor musun?"

Şikayetim onda bir şeyi ateşledi. Gözlerinde aniden şimşekler çaktı ve kelimeler dudaklarından normalden daha hızlı döküldü.

"Hayır. Bunun niye rahatsız edici olduğunu *hayal* edemiyorum. Bütün bu zaman boyunca geceleri senin uykularını kaçırma amaçlı üstü kapalı laflar söyleyen birine, senin düşüncelerini söylememen niye sinir bozucu olsun ki?"

Haklı olduğunu anladığımda üzülüp, kaşlarımı çattım. Adil davranmıyordum.

Devam etti. "Ya da, diyelim ki o kişi pek çok garip şey yaptı – imkansız koşullar altında hayatını kurtarmaktan, ertesi gün sana toplum dışı biriymişsin gibi davranmaya kadar… ve söz verdikten sonra bile bunların hiçbirini açıklamadı. Bunlar da gerçekten *hiç* sinir bozucu değil, değil mi?"

Bu şimdiye kadar yaptığını duyduğum en uzun konuşmaydı ve bana listeme eklemek üzere yeni bir nitelik verdi.

"Biraz sinirli birisin değil mi?"

"Çifte standartlardan hoşlanmıyorum."

Tabii ki, sinirinde bile, tamamen adildi.

Onun yanında nasıl herhangi bir doğru şey yapabileceğimi düşünerek Bella'ya baktım, Mike Newton'ın kafasındaki sessiz bağırış dikkatimi dağıtana kadar.

O kadar hiddetliydi ki gülmemi sağladı.

"Ne?" diye sordu.

"Erkek arkadaşın seni rahatsız ettiğimi düşünüyor – gelip kavgamızı ayırıp ayırmama konusunda kendisiyle tartışıyor." Denemesini görmeyi çok isterdim.

Tekrar güldüm.

"Kimden bahsettiğini bilmiyorum." dedi buz gibi bir sesle. "Ama her halükarda yanıldığından eminim."

Onu sahiplenmeyişinden çok keyif aldım.

"Ben değilim. Sana söyledim, pek çok insanı okumak kolaydır."

"Benim dışımda tabii ki."

"Evet, senin dışında." Her şeyin istisnası olmak zorunda mıydı? Şimdi uğraşmak zorunda kaldığım her şey düşünülürse, zihninden en azından *bir şey* duysam daha adil olmaz mıydı? Çok şey mi istiyordum? "Niye olduğunu merak ediyorum."

Gözlerine baktım, tekrar deneyerek.

Uzağa baktı. Limonatasını açtı ve gözleri masada, bir yudum aldı.

"Aç değil misin?" diye sordum.

"Hayır." Aramızdaki boş masaya baktı. "Sen?"

"Hayır, değilim." dedim. Kesinlikle değildim.

Dudaklarını bükerek masaya baktı. Bekledim.

"Bana bir iyilik yapabilir misin?" diye sordu aniden tekrar bana bakarak. Benden ne isteyecekti? Söylemeye iznim olmayan gerçeği – hiç öğrenmesini istemediğim gerçeği – sorar mıydı?

"Bu ne istediğine bağlı."

"Çok bir şey değil." diye söz verdi.

Yine merakla bekledim.

"Merak ediyordum da…" dedi yavaşça, limonata şişesine bakıp serçe parmağını kapağın etrafında gezdirirken. "Acaba bir daha beni kendi iyiliğim için görmezden gelmeye karar verdiğin zaman beni uyarabilir misin? Böylece kendimi hazırlayabilirim."

Uyarı mı istiyordu? O zaman tarafımdan görmezden gelinmek mutlaka kötü bir şey olmalıydı… Gülümsedim.

"Kulağa adil geliyor." diye kabul ettim.

"Teşekkürler." dedi yukarı bakarak. Yüzü o kadar rahatlamış görünüyordu ki kendi rahatlamama gülmek istedim.

"O zaman karşılığında bir cevap alabilir miyim?" diye sordum umutla.

"Bir tane."

"Bana bir teorini söyle."

Kızardı. "O değil."

"Sınır koymadın, sadece bana bir cevap için söz verdin."

"Ve sen de sözünde durmadın."

Beni burada yakalamıştı.

"Sadece bir teori – gülmeyeceğim."

"Evet güleceksin." Bununla ilgili herhangi bir şeyin komik olabileceğini hayal edemememe rağmen çok emin gözüküyordu.

İkna edici olmayı bir daha denedim. Gözlerinin derinliklerine baktım – zaten çok derin oldukları için kolaydı – ve fısıldadım. "Lütfen?"

Gözlerini kırpıştırdı ve yüzü ifadesizleşti.

Pekala, bu üzerinde çabaladığım tepki değildi.

"Ee, ne?" diye sordu. Başı dönmüş gibi görünüyordu. Ne sorunu vardı?

Ama henüz pes etmiyordum.

"Lütfen bana sadece bir küçük teorini söyle," diye rica ettim, gözlerine bakarak, yumuşak ve korkutucu olmayan sesimle.

Beni şaşırtıp tatmin ederek, sonunda işe yaradı.

"Iı, peki, radyoaktif bir örümcek tarafından ısırılmış olabilir misin?"

Çizgi romanlar? Güleceğimi düşünmesine şaşmamalıydı.

"Pek de yaratıcı değildi" dedim, rahatlığımı gizlemeye çalışarak.

"Üzgünüm, elimde sadece bu var."

Bu beni daha da çok rahatlattı. Onunla tekrar dalga geçebilirdim.

"Yaklaşamadın bile."

"Örümcekler yok mu?"

"Hayır."

"Ve radyoaktivite?"

"Hiç."

"Tüh." diye iç çekti.

"Kriptonit beni rahatsız da etmiyor" dedim çabucak – *ısırıklar*la ilgili bir şey sormadan önce – ve sonra gülmek zorunda kaldım çünkü bir süper kahraman olduğumu düşünüyordu.

"Gülmemen gerekiyordu hatırladın mı?"

Dudaklarımı birbirine yapıştırdım.

"Önünde sonunda bulacağım." dedi.

Ve bulduğunda, kaçacaktı.

"Keşke denemesen." dedim bütün alaycılığım giderek.

"Çünkü…?"

Ona dürüstlük borçluydum. Yine de sözlerimin daha az tehditkâr çıkması için gülümsemeye çalıştım. "Ya bir süper kahraman değilsem? Ya ben kötü adamsam?"

Gözleri biraz büyüdü ve dudakları hafifçe aralandı. "Ah," dedi. Ve bir saniye geçtikten sonra "Anlıyorum." dedi.

Beni sonunda duymuştu.

"Anlıyor musun?" diye sordum ıstırabımı saklamaya çalışarak.

"Sen tehlikeli misin?" Soluğu hızlandı ve kalbi yarıştı.

Cevap veremedim. Bu onunla son anım mıydı? Şimdi kaçar mıydı? Gitmeden önce ona, onu sevdiğimi söyleyebilir miydim? Yoksa bu onu daha çok mu korkuturdu?

"Ama kötü değilsin," diye fısıldadı duru gözlerinde hiç korku olmadan kafasını sallayarak. "Hayır, kötü olduğuna inanmıyorum."

"Yanılıyorsun."

Tabii ki kötüydüm. O beni hak ettiğimden daha iyi düşünüyor diye şimdi keyif almıyor muydum? Eğer iyi biri olsaydım, ondan uzak dururdum.

Elimi masanın karşısına uzatıp limonata şişesini aldım. Aniden yakınında olan elimden geri çekilmedi. Benden gerçekten korkmuyordu. Daha değil.

Kapağı bir topaç gibi döndürüp, Bella'nın yerine onu izledim. Düşüncelerim bir kargaşa içindeydi.

Kaç Bella, kaç. Kendime sözleri yüksek sesle söyletemedim.

Ayaklarının üzerine zıpladı. Tam ben bir şekilde sessiz uyarımı duyduğundan endişelenmeyi başlamışken "Geç kalacağız." dedi.

"Ben sınıfa gitmeyeceğim."

"Niye?"

Çünkü seni öldürmek istemiyorum. "Arada sırada dersleri asmak sağlıklıdır."

Açık olmak gerekirse, vampirlerin, insan kanı döküleceği günlerde okulu asması sağlıklıydı. Bay Banner bugün kan grubu ölçümü yapacaktı. Alice sabahki dersini asmıştı.

"Peki, ben gidiyorum." dedi. Bu beni şaşırtmadı. Sorumluluk sahibiydi – her zaman doğru şeyi yapıyordu.

Benim tam tersimdi.

"Sonra görüşürüz o zaman," dedim yine normal gözükmeye çalışıp dönen kapağa bakarak. *Ve, bu arada sana tapıyorum… korkunç, tehlikeli şekillerde.*

Tereddüt etti ve bir anlığına benimle kalacağını umdum; ama zil çaldı ve aceleyle gitti.

Gözden kaybolana kadar bekledim ve sonra kapağı cebime koydum – bu en önemli konuşmamızdan bir hatıra – ve yağmurun içine arabama doğru ilerledim.

En sevdiğim sakinleştirici CD'yi koydum – o ilk gün dinlediğim CD – ama Debussy'nin notalarını uzun süre duymadım. Kafamda başka notalar çalıyordu, hoşuma giden ve ilgimi çeken bir melodinin parçaları. Teybi kapatıp kafamdaki müziği dinledim, çarpıcı bir armoniye gelişene kadar çaldım. İçgüdüsel olarak, parmaklarım havadaki hayali piyano tuşları üzerinde hareket ediyordu

Dikkatim bir iç ıstırap dalgası tarafından çekildiğinde, yeni bir beste gerçekten geliyordu.

İleri doğru baktım.

Bayılacak mı? Ne yapacağım? diye düşündü Mike panikle.

Yüz yarda ileride, Mike Newton Bella'nın yumuşak vücudunu kaldırıma doğru alçaltıyordu. Islak betona tepkisizce çöktü, gözleri kapalıydı, rengi bir ceset kadar griydi.

Neredeyse arabanın kapısını sökecektim.

"Bella?" diye bağırdım.

Adını haykırdığımda cansız yüzünde hiçbir değişiklik olmadı.

Bütün vücudum buzdan daha da çok soğuk hale geldi.

"Sorun ne – incindi mi?" diye sordum Mike'ın düşüncelerini odaklamaya çalışarak. İnsan adımlarıyla yürümek zorunda olmak delirticiydi. Yaklaşırken dikkati üzerime çekmemeliydim.

Sonra kalbinin atışını ve düzenli nefes alıp verişini duydum. Onu izlerken, gözlerini daha da sıkı kapattı. Bu paniğimin bir kısmını yok etti.

Mike'ın zihninden hızla geçen anıları gördüm, Biyoloji sınıfından resimler. Bella'nın yüzü masamızdayken, beyaz teni yeşile dönerken. Beyaz kartların üzerinde kırmızı damlalar…

Kan grubu ölçümü.

Olduğum yerde durdum, nefesimi tuttum. Kokusu bir şeydi, akan kanı tamamen başka bir şey.

"Sanırım bayıldı." dedi Mike, aynı anda hem endişeli ve hem de içerlemiş bir şekilde. "Ne olduğunu bilmiyorum, parmağını deldirmedi bile."

Rahatladım ve tekrar nefes aldım. Ah, Mike Newton'un küçük yarasından akan kanın kokusunu alabiliyordum. Eskiden, bu beni çekebilirdi.

Mike müdahaleme sinirli bir şekilde yanımda sallanırken Bella'nın yanında diz çöktüm.

"Bella. Beni duyabiliyor musun?"

"Hayır." diye inledi. "Git başımdan."

Rahatlık öyle şiddetliydi ki güldüm. O iyiydi.

"Onu hemşireye götürüyordum." dedi Mike. "Ama daha ileri gidemedi."

"Ben onu alırım. Sen sınıfta dönebilirsin." dedim.

Mike'ın dişleri birbirine kenetlendi. "Hayır. Bunu benim yapmam gerekiyor."

Burada kalıp o zavallıyla tartışmayacaktım.

Ona dokunmayı gereklilik haline getiren durum nedeniyle, heyecanlı ve korkak, yarı-minnettar ve yarı-üzgün halde Bella'yı nazikçe kaldırımdan kaldırdım ve sadece kıyafetlerine dokunarak, vücutlarımız arasında mümkün olduğunca fazla uzaklık bırakarak onu kollarıma aldım. Onu güvenceye almak için acele ediyordum – başka kelimelerle, benden uzağa.

Gözleri birden açıldı, afalladı.

Arkamızdan Mike'ın karşı çıkan bağırışını zor duydum.

"Berbat görünüyorsun." dedim sırıtarak çünkü zayıf mide ve dönmüş baştan başka hiçbir sorunu yoktu.

"Beni kaldırıma geri bırak." dedi. Dudakları hala beyazdı.

"Yani, kanın görüntüsünden mi bayıldın?" Daha ironik hale gelebilir miydi?

Gözlerini kapadı ve dudaklarını birbirine bastırdı.

"Ve kendi kanının bile değil." diye ekledim, sırıtmam genişleyerek.

Ofisin önündeydik. Kapı bir santim açıktı, tekmeleyerek açtım.

Bayan Cope zıpladı. "Aman Tanrım." diye soludu kollarımdaki külrengi kızı gördüğünde.

"Biyolojide bayıldı." diye açıkladım, hayal gücü kontrolden çıkmadan önce.

Bayan Cope aceleyle hemşirenin ofisinin kapısını açtı. Bella'nın gözleri tekrar açıldı, onu izledi. Onu eski püskü yatağa yatırırken hemşirenin şaşkınlığını duydum. Kollarımdan bıraktığım anda odanın diğer tarafına geçtim. Vücudum çok heyecanlı, çok istekliydi, kaslarım gergindi ve zehrim akıyordu.

"Sadece bayıldı." diye güvence verdim Bayan Hammond'a. "Biyoloji'de kan grubu ölçümü var."

Başını salladı, anlamıştı. "Her zaman bir tane olur."

"Biraz yat tatlım." dedi Bayan Hammond. "Geçecektir."

"Biliyorum." dedi Bella.

"Bu sık sık oluyor mu?" diye sordu hemşire.

"Bazen." diye itiraf etti Bella.

Kahkahamı öksürük olarak yutturmaya çalıştım.

Bu hemşirenin dikkatini çekmeme neden oldu. "Şimdi sınıfa dönebilirsin." dedi.

Gözlerine baktım ve kusursuz bir güvenle yalan söyledim. "Onunla kalmam gerekli."

Hmm. Merak ediyorum da… Ah, peki. Bayan Hammond başını salladı.

Bu onda gayet iyi işe yaramıştı. Niye Bella bu kadar zor olmak zorundaydı.

“Alnın için biraz buz alıp geliyorum canım.” dedi hemşire, gözlerime bakmaktan – normal bir insanın olması gerektiği gibi – rahatsız olarak ve odadan çıktı.

“Haklıydın.” diye inledi Bella gözlerini kapatarak.

Ne kastetmişti? En kötü sonuca zıpladım: uyarılarımı kabul etmişti.

“Genelde öyleyim.” dedim sesimdeki eğlenceyi tutmaya çalışarak; şimdi ekşiydi. “Ama bu sefer hangi konuda?”

“Dersi asmak sağlıklıdır.” diye iç çekti.

Ah, tekrar rahatlık.

Sonra sessizleşti. Sadece yavaşça nefes alıp verdi. Dudakları pembeye dönmeye başlıyordu. Biraz uyumsuzlardı, alt dudağı üstle denkleşmek için biraz kalındı. Dudaklarına bakmak garip hissetmeme neden oldu. Ona yaklaşmak istedim, ki bu iyi bir fikir değildi.

“Orada bir dakikalığına beni korkuttun.” dedim – sesini tekrar duyabilmek için diyalogu tekrar başlatarak. “Newton’ın cesedini ormana gömmek için sürüklediğini düşündüm.”

“Ha ha” dedi.

“Gerçekten – daha iyi renkli cesetler gördüm.” Bu hakikaten doğruydu. “Cinayetinin intikamını almak zorunda kalacağım için endişelenmiştim.” ve alırdım da.

“Zavallı Mike.” diye iç çekti. “İddiasına varım ki çılgına dönmüştür.”

Hiddet beni çarptı; ama çabucak zaptettim. Endişesi sadece acıdığı içindi. Nazikti. O kadar.

“Benden kesinlikle nefret ediyor.” dedim ona, bu fikirle neşelenerek.

“Bunu bilemezsin.”

“Yüzünü gördüm – söyleyebilirim.”

“Beni nasıl gördün? Dersi astığını sanıyordum.” Yüzü daha iyi gözüküyordu – yarı saydam teninin altındaki yeşil ton silinmişti.

“Arabamdaydım, CD dinliyordum.”

Yüz ifadesi birden değişti, sanki sıradan cevabım onu bir şekilde şaşırtmış gibi.

Bayan Hammond elinde buz torbasıyla geldiğinde gözlerini tekrar açtı.

“Sanırım iyiyim.” dedi Bella ve buz torbasını iterken oturdu. Tabii ki. Kendisiyle ilgilenilmesinden hoşlanmıyordu.

“Bir tane daha var.” dedi Bayan Cope.

Bella ilgi odağı olmaktan kurtulmaya istekli bir şekilde çabucak zıpladı.

“İşte.” dedi buz torbasını Bayan Hammond’a vererek. “Buna ihtiyacım yok.”

Mike Lee Stevens’ı kapıdan içeri soktu. Kan hala Lee’nin elinden akıyordu.

“Ah, hayır. Ofisten çık Bella.”

Şaşkın gözlerle bana baktı.

“Güven bana – çık.”

Döndü ve kapı kapanmadan yakalayıp ofisten aceleyle çıktı. Onu santimler uzakta takip ettim. Sallanan saçı elimi okşadı.

Bana bakmak için döndü.

"Beni gerçekten dinledin." Bu bir ilkti.

Küçük burnunu buruşturdu. "Kanın kokusunu aldım."

Ona şaşkınlıkla baktım. "İnsanlar kan kokusunu alamazlar."

"Eh, ben alabiliyorum – beni hasta eden de bu. Bakır… ve tuz gibi kokuyor."

Hala ona bakarken yüzüm dondu.

O gerçekten insan mıydı? İnsan gibi *gözüküyordu*. İnsan gibi yumuşaktı. İnsan gibi kokuyordu – daha iyi aslında. İnsan gibi davranıyordu… bir nevi; ama insan gibi düşünmüyordu ya da cevap vermiyordu.

Başka ne ihtimal vardı?

"Ne?" diye sordu.

"Hiçbir şey."

O sırada Mike Newton gücenmiş, sert düşünceleriyle bizi odaya girerek bizi böldü.

"Daha iyi görünüyorsun." dedi ona kaba bir şekilde.

Elim ona bazı görgü kurallarını öğretmek isteyerek seğirdi. Kendime dikkat etmem gerekecekti, yoksa bu iğrenç çocuğu gerçekten öldürecektim.

"Sadece elini cebinde tut." dedi. Vahşi bir saniye için, bunu bana söylediğini sandım.

"Artık kanamıyor." diye cevapladı aksi bir şekilde. "Sınıfa geri dönecek misin?"

"Dalga mı geçiyorsun? Eğer gidersem sadece geri dönmek zorunda kalırım."

Bu çok iyiydi. Onunla olan bütün saatimi kaçıracağımı düşünmüştüm; ama şimdi onun yerine ekstra vakit kazanmıştım. Kendimi hevesli hissettim.

"Evet, sanırım…" diye söylendi. "Ee, bu hafta sonu geliyor musun? Kumsala?"

Ah, planları vardı. Öfke beni olduğum yerde dondurdu. Bu bir grup gezisiydi gerçi. Başka öğrencilerin kafasında görmüştüm. Sadece ikisi değildi. Yine de sinirliydim. Kendimi kontrol etmeye çalışarak hareketsizce tezgaha yaslandım.

"Tabii, geleceğimi söylemiştim."

Yani ona da evet demişti. Kıskançlık, susuzluktan daha çok acı vererek yaktı.

Hayır, bu bir grup gezisiydi, diye ikna etmeye çalıştım kendimi. Sadece arkadaşlarla bir gün geçirecekti. Daha fazlası değil.

"Saat onda babamın dükkanında buluşuyoruz." *Ve Cullen davetli DEĞİL.*

"Orada olacağım."

"Beden dersinde görüşürüz o zaman."

"Görüşürüz."

Düşünceleri öfkeyle dolu, sınıfa doğru gitti. *O ucubede ne buluyor? Tabii, zengin sanırım. Kızlar onun çekici olduğunu düşünüyor; ama ben bunu göremiyorum. Çok… çok kusursuz. Bahse girerim ki babası hepsinin üzerinde plastik cerrahi denemeleri yapmış. Bu*

yüzden hepsi çok beyaz ve çok güzel. Bu doğal değil. Ve bir nevi… korkunç. Bazen bana baktığında, beni öldürmeyi düşündüğüne yemin edebilirim… Ucube…

Mike tamamen haksız değildi.

“Beden.” diye tekrarladı Bella sessizce inleyerek.

Ona baktım ve yine bir şey için üzgün olduğunu gördüm. Niye olduğundan emin değildim; ama Mike ile bir sonraki sınıfına gitmek istemediği açıktı ve ben bu plana vardım.

Onun yanına gittim ve yüzüne doğru eğildim, teninden yayılan sıcaklığı dudaklarımda hissedebiliyordum. Nefes almaya cesaret edemedim.

“Bunu halledebilirim.” diye mırıldandım. “Git ve soluk görün.”

Dediğimi yaptı, Bayan Cope odaya girip masasına yerleşirken, arkamdaki sandalyelerden birine oturup başını duvara dayadı. Gözleri kapalıyken, tekrar bayılmış gibi görünüyordu. Rengi henüz tamamen dönmemişti.

Sekretere döndüm. Umarım Bella buna dikkat ediyordur, diye düşündüm alayla. Bir insanın vermesi *gereken* tepki buydu.

“Bayan Cope?” diye sordum tekrar ikna edici sesimi kullanarak.

Kirpikleri titredi ve kalbi hızlandı. *Çok genç, kendini toparla!* “Evet?”

Bu ilginçti. Shelly Cope’un nabzı hızlandığında, bu beni fiziksel olarak çekici bulduğu içindi, korktuğu için değil. İnsan kadınlarının yanında buna alışmıştım… yine de Bella’nın yarışan kalbi için bu açıklamayı düşünmemiştim.

Bundan oldukça hoşlanmıştım. Çok fazla hatta. Gülümsedim ve Bayan Cope’un nefes alıp veriş sesi yükseldi.

“Bella’nın bir sonraki dersi Beden Eğitimi ve yeterince iyi hissettiğini sanmıyorum. Aslında, onu şimdi eve götürmem gerektiğini düşünüyorum. Onu dersten affedebilir misiniz?” Derinliksiz gözlerine, düşünce aşamasında verdiği hasardan keyif alarak baktım. Mümkün müydü Bella’nın…?

Bayan Cope cevap vermeden önce sesli şekilde yutkundu. “Senin de özre ihtiyacın var mı Edward?”

“Hayır, Bayan Goff’ın dersi, önemsemez.”

Ona pek dikkatimi vermiyordum. Bu yeni ihtimali keşfediyordum.

Hmm. Bella’nın beni diğer insanlar gibi çekici bulduğuna inanmak isterdim; ama Bella ne zaman diğer insanlarla aynı tepkileri vermişti ki? Umutlanmamalıydım.

“Tamam, halloldu. Geçmiş olsun Bella.”

Bella zayıfça başını salladı – biraz abartılı rol yaparak.

“Yürüyebilir misin yoksa seni tekrar taşımamı ister misin?” dedim. Yürümek isteyeceğini biliyordum – aciz olmak istemezdi.

“Yürümeyi tercih ederim.” dedi.

Yine doğru. Bunda gittikçe iyiye gidiyordum.

Bir an dengesini kontrol etmek için tereddüt ederek ayağa kalktı. Kapıyı onun için açtım ve yağmurun içine yürüdük.

Gözleri kapalı olarak, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle yüzünü hafif yağmura doğru kaldırmasını izledim. *Ne düşünüyordu?* Hareketiyle ilgili bir şey

garip gözüküyordu ve çabucak bu pozun niye bana yabancı geldiğini anladım. Normal insan kızlar çiseleyen yağmura doğru yüzlerini böyle kaldırmazlardı; normal insan kızlar genelde makyaj yapardı, bu ıslak yerde bile.

Bella hiç makyaj yapmıyordu, yapması da gerekli değildi. Kozmetik sanayisi onun gibi bir tene sahip olmak için uğraşan kadınlar üzerinden milyarlarca dolar kazanıyordu.

"Teşekkürler" dedi şimdi bana gülümseyerek. "Beden dersini kaçırmak için hasta olmaya değer."

Onunla olan zamanımı uzatmak için neler yapabileceğimi düşünerek kampüse doğru baktım. "Her zaman." dedim.

"Sen gidiyor musun? Bu cumartesi, yani?" Sesi umutlu çıkmıştı.

Ah, umudu yatıştırıcıydı. Benimle olmak istiyordu, Mike Newton'la değil. Ve evet demek istedim; ama düşünecek pek çok şey vardı. Mesela, bu Cumartesi güneş parlıyor olacaktı…

"Tam olarak nereye gidiyorsunuz?" Sesimi sanki çok bir şey ifade etmiyormuş gibi sıradan tutmaya çalıştım. Mike *kumsal* demişti gerçi. Orada güneş ışığından kaçma şansı pek yoktu.

"La Push'a, First Kumsalı'na."

Lanet olsun. İmkansızdı o zaman.

Her neyse, zaten Emmett eğer planlarımızı iptal edersem çok sinirlenirdi.

Alayla gülerek ona baktım. "Davet edildiğimi hiç sanmıyorum."

İç çekti, çoktan pes etmişti. "Demin seni davet ettim."

"Sen ve ben zavallı Mike'ı bu hafta daha fazla zorlamayalım. Kırılmasını istemeyiz." *Zavallı* Mike'ı kendim kırmayı düşündüm ve bu resimden son derece büyük bir keyif aldım.

"Mike-schmike" dedi tekrar reddeden bir ifadeyle. Genişçe gülümsedim.

Ve sonra benden uzağa yürümeye başladı.

Hareketim hakkında düşünmeden, uzandım ve onu yağmurluğunun arkasından yakaladım. Aniden durdu.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" Beni bırakıp gittiği için neredeyse kızgındım. Onunla yeterinde vakit geçirmemiştim. Gidemezdi, şimdi değil.

"Eve gidiyorum." dedi bunun beni sinirlendirmesine şaşırarak.

"Seni eve sağ sağlim götüreceğime dair söz verdiğimi duymadın mı? Bu durumda sana araba kullandırır mıyım?" *Bundan* hoşlanmayacağını biliyordum; ama her halükarda Seattle seyahati için pratik yapmam gerekiyordu, ona o kadar yakın olup olamayacağımı görmem. Bu daha kısa bir yolculuktu.

"Ne varmış durumda?" diye sordu. "Ve kamyonetim ne olacak?"

"Alice okuldan sonra evine bırakır." *İleri* yürümenin yeterince zor olduğunu bildiğim için, onu arabama doğru yavaşça çektim.

"Bırak gideyim!" dedi, yolunu değiştirirken neredeyse düşüyordu. Onu yakalamak için bir elimi uzattım; ama gerek kalmadan kendini doğrulttu. Ona dokunmak için bahane arıyor olmamalıydım.

Arabanın yanında onu bıraktığımda kapıya takıldı. Denge problemi düşünülürse, daha dikkatli olmak gerekliydi.

"Çok *ısrarcısın*!"

"Kapı açık."

Kendi tarafıma bindim ve arabayı çalıştırdım. Yağmur hızlanmasına ve soğuk ile ıslağı sevmediğini bilmeme rağmen, vücudunu hala dışarıda, dik tuttu. Su gür saçlarını sırılsıklam ediyor, neredeyse siyah olacak kadar koyulaştırıyordu.

"Tamamen kendimi eve götürebilecek durumdayım!"

Tabii ki öyleydi – sadece, ben onun gitmesine izin verecek durumda değildim.

Penceresini aşağıya indirdim ve ona doğru eğildim. "İçeri gir Bella."

Gözleri kısıldı ve kendi kendine koşarak kaçıp kaçmamayı tartıştığını tahmin ettim.

"Seni geri sürüklerim." dedim, gerçekten bunu kastettiğimi anladığında yüzündeki hayal kırıklığıyla eğlenerek.

Çenesi havada, kapıyı açtı ve arabaya bindi. Saçından deriye su damladı ve botları gıcırdadı.

"Bu tamamen gereksiz." dedi soğukça. Gücenikliğinin altında utanmış olduğunu düşündüm.

Rahatsız olmasın diye ısıtıcıyı açtım ve müziği iyi bir arka plan seviyesine ayarladım. Gözümün kenarından onu izleyerek arabayı çıkışa doğru sürdüm. Alt dudağı inatçı bir şekilde çıkıntılık yapıyordu. Bana nasıl hissettirdiğini düşünerek bunu izledim…

Aniden teybe baktı ve gözleri büyüyerek gülümsedi. "Clair de Lune?" diye sordu.

Bir klasik hayranı? "Debussy'yi biliyor musun?",

"Pek iyi değil." dedi. "Annem evde çok fazla klasik müzik çalar – sadece favorilerimi biliyorum."

"Bu benim de favorilerimden biri." Bunu düşünerek gözlerimi yağmura diktim. Gerçekten o kızla bir ortak noktamız vardı. Her yönden zıt olduğumuzu düşünmeye başlamıştım.

Yağmura benim gibi görmeyen gözlerle bakarken daha çok rahatlamış gibi gözüküyordu. Anlık dikkat dağınıklığını nefes almayı denemek için kullandım.

Burnumdan dikkatlice soludum.

Şiddetli.

Direksiyonu daha sıkı kavradım. Yağmur onun daha güzel kokmasını sağlamıştı. Bunun mümkün olduğunu hiç düşünmemiştim. Aptalca bir şekilde, birden bire tadını hayal ediyordum.

Boğazımdaki alevlere karşı yutkunmayı ve başka bir şey düşünmeyi denedim

"Annen nasıl biri?" diye sordum dikkatimi dağıtmak için.

Bella gülümsedi. "Bana çok benzer; ama benden daha güzel."

Bundan şüpheliydim.

“Benim içimde çok fazla Charlie var.” diye devam etti. “Annem benden daha dışa dönük ve daha cesur.”

Bundan da şüpheliydim.

“Sorumsuz ve biraz acayip ve tahmin edilemez bir aşçı. O benim en iyi arkadaşım.” Sesi melankolikleşti; alnı kırıştı.

Yine, bir çocuktan çok, ebeveyn gibi konuşmuştu.

Nerede yaşadığını bilip bilmemem gerektiğini çok geç düşünürken, evinin önünde durdum. Hayır, bu böyle küçük bir kasabada şüphe çekmezdi.

“Kaç yaşındasın Bella?” Sınıf arkadaşlarından daha büyük olmalıydı. Belki okula geç başlamıştı, ya da geride kalmıştı… bu pek mümkün değildi gerçi.

“On yedi yaşındayım.” diye cevapladı.

“On yedi gibi gözükmüyorsun.”

Güldü.

“Annem hep otuz beş yaşında doğduğumu ve her geçen yıl daha da orta yaşlı birine dönüştüğümü söyler.” Tekrar güldü ve sonra iç çekti. “Birinin yetişkin olması gerek.”

Bu beni aydınlatmıştı. Artık görebiliyordum… sorumsuz anne Bella’nın olgunluğunu açıklamaya yardım etmişti. Bakıcı olmak için erken büyümesi gerekmişti. Kendisiyle ilgilenilmesini sevmemesinin sebebi buydu – bunun kendi işi olduğunu hissediyordu.

“Sen de bir lise öğrencisi için küçük gözükmüyorsun.” dedi, beni dalgınlığımdan uyandırarak.

Yüzümü buruşturdum. Onunla ilgili farkında vardığım her şey için, o da çok fazla şey fark ediyordu. Konuyu değiştirdim.

“Annen niye Phil’le evlendi?”

Cevap vermeden önce bir dakika tereddüt etti. “Annem… kendi yaşına göre çok genç. Phil’in ona daha da genç hissettirdiğini düşünüyorum. Nasıl oluyorsa, annem onun için deli oluyor.” Başını anlayışla salladı.

“Onaylıyor musun?” dedim merakla.

“Fark eder mi?” diye sordu. “Onun mutlu olmasını istiyorum… ve Phil onun istediği kişi.”

Karakteriyle ilgili öğrendiklerime çok iyi uymasaydı, yorumundaki özveri beni şok ederdi.

“Bu çok asilce… Merak ediyorum da…”

“Ne?”

“Acaba annen de sana inceliği gösterir miydi? Seçimin ne olursa olsun?”

Bu gülünç bir soruydu ve sorarken sesimi sıradan tutamamıştım. Birinin beni kızı için onaylayacağını düşünmek bile ne kadar aptalcaydı. Bella’nın beni seçeceğini düşünmek bile ne kadar aptalcaydı.

“Sa-sanırım.” diye kekeledi bakışıma bir şekilde tepki vererek. Korku… ya da çekim?

“Ama sonuçta ebeveyn olan o. Bu biraz farklı.” diye bitirdi.

Alayla gülümsedim. "Seçtiğin kişi korkunç olmasın o zaman."

Bana sırıttı. "Korkunç derken neyi kastediyorsun? Her yerinde küpeler ve kocaman dövmeler olan biri mi?"

"Sanırım tanımlardan biri bu." Benim aklımdakine göre çok tehlikesiz bir tanım.

"Senin tanımın ne?"

Her zaman yanlış soruları soruyordu ya da belki tamamen doğru soruları. Cevap vermek istemediklerimi, her nasılsa.

"Sence *ben* korkunç olabilir miyim?" diye sordum, biraz gülümsemeye çalışarak.

Ciddi bir sesle cevap vermeden önce düşündü. "Hmm… Bence *olabilirsin*, eğer istersen."

Ben de ciddiydim. "Şimdi benden korkuyor musun?"

Bu seferkini düşünmeden, anında cevapladı. "Hayır."

Daha kolaylıkla gülümsedim. Tamamen gerçeği söylediğini düşünmüyordum; ama gerçekten yalan söylediğini de. En azından gitmek isteyecek kadar korkmuyordu. Eğer bu konuşmayı bir vampirle yaptığını söyleseydim nasıl hissedeceğini merak ettim. Hayali tepkisinden korktum.

"O zaman, şimdi sen de bana kendi ailenden bahsedecek misin? Mutlaka benimkinden daha ilginç bir hikaye olmalı."

En azından daha korkutucu.

"Ne öğrenmek istiyorsun?" diye sordum ihtiyatla.

"Cullen'lar seni evlatlık mı aldılar?"

"Evet."

Tereddüt etti, sonra alçak bir sesle konuştu. "Annene ve babana ne oldu?"

Bu çok zor değildi; ona yalan söylemek zorunda bile kalmayacaktım. "Çok uzun zaman önce öldüler."

"Üzgünüm." diye mırıldandı, beni incitmekten endişelenerek.

Benim için endişeleniyordu.

"Onları pek iyi hatırlamıyorum." diye güvence verdim. "Carlisle ve Esme uzun zamandır benim annem ve babam."

"Ve onları seviyorsun."

Gülümsedim. "Evet. Daha iyi iki kişi düşünemiyorum."

"Çok şanslısın."

"Biliyorum." Bir konuda, ebeveyn konusunda olan şansım inkar edilemezdi.

"Ve kardeşlerin?"

Eğer daha fazla ayrıntı için zorlamasına izin verirsem, yalan söylemek zorunda kalacaktım. Saate bir bakış attım ve onunla olan vaktimin bittiğini görünce hevesim kırıldı.

"Kardeşlerim, eğer yağmurun altında beni beklemek zorunda kalırlarsa oldukça sinirlenecekler."

"Ah, affedersin. Sanırım gitmen gerekli."

Hareket etmedi. Birlikte olan zamanımızın bitmesini o da istemiyordu. Bundan çok, çok hoşlandım.

"Muhtemelen Şef Swan eve gelmeden önce kamyonetini istersin, böylece ona Biyoloji olayını anlatmana gerek kalmaz." Kollarımdaki utancını hatırlayınca sırıttım.

"Çoktan duyduğuna eminim. Forks'ta hiçbir şey gizli kalmaz." Kasabanın adını hoşlanmayarak söyledi.

Sözlerine güldüm. Hiçbir şey gizli kalmaz, tabii. "Kumsalda iyi eğlenceler." Uzun sürmeyeceğini bilerek, gittikçe zayıflayan yağmura baktım ve normalden çok daha fazla devam etmesini diledim. "Güneşlenmek için uygun bir hava." Eh, cumartesiye kadar olacaktı. Bundan keyif alırdı.

"Seni yarın görmeyecek miyim?"

Ses tonundaki üzüntü beni memnun etti.

"Hayır. Emmett ve ben hafta sonuna erken başlıyoruz." Şimdi, plan yaptığım için kendime kızgındım. Onları bozabilirdim… ama bu noktada çok fazla avlanmak diye bir şey yoktu ve ailem ne kadar takıntılı hale dönüştüğümü belli etmeden de davranışlarımdan yeterince endişeleneceklerdi.

"Ne yapacaksınız?" diye sordu, sesi mutlu değildi

İyi.

"Keçi Kayalıkları Bölgesi'nde yürüyüşe gideceğiz, Rainier'in güneyinde." Emmett ayı sezonu için istekliydi.

"Ah, iyi eğlenceler." dedi gönülsüzce. İsteksizliği beni tekrar memnun etti.

Ona bakarken, geçici bir vedanın düşüncesi dahi neredeyse işkence çekmeme neden oldu. Çok yumuşak ve kolay incinir biriydi. Onun gözümün önünden, başında her şeyin gelebileceği bir yere gitmesine izin vermek çılgıncaydı ama yine de, başına gelebilecek en kötü şeyler, benimle birlikte olmasının sonucu olurdu.

"Bu hafta sonu benim için bir şey yapabilir misin?" diye sordum ciddi bir şekilde.

Kafasını salladı, gözleri şaşkındı.

Hafif tut.

"Alınma; ama sen, şu belayı mıknatıs gibi çeken insanlara benziyorsun. O yüzden… okyanusa düşmemeye ya da bir şeylere çarpmamaya çalış olur mu?"

Gözlerimdeki hüznü görmemesini umarak ona gülümsedim. Orada başına ne gelebilecek olursa olsun, ben uzakta olduğum için çok fazla iyi olmamasını ne kadar da çok diliyordum.

Kaç Bella, kaç. Senin ya da benim iyiliğim için, seni çok fazla seviyorum.

Alayıma alındı. Öfkeyle bana baktı. "Elimden geleni yaparım." dedi ve kapıyı arkasından çarpabileceği en büyük kuvvetle çarparak yağmurun içine zıpladı.

Tıpkı kaplan olduğuna inanan öfkeli bir kedi yavrusu gibi.

Ceketinin cebinden yeni aldığım anahtarı kavradım ve arabayla uzaklaşırken gülümsedim.

7. Melodi

Okula geri döndüğümde beklemek zorunda kaldım. Son saat henüz bitmemişti. Bu iyiydi, çünkü düşünmem gereken şeyler vardı ve yalnız zamana ihtiyaç duyuyordum.

Kokusu arabadan gitmemişti. Pencereleri kapalı tutup bana hücum etmesine izin verdim ve boğazımdaki alevlere alışmaya çalıştım.

Cazibe.

Bu düşünülmesi problemli bir konuydu. Çok farklı yanlar, çok farklı anlam ve seviyeler. Aşkla aynı şey değildi; ama içinden çıkılamayacak şekilde bağlıydı.

Bella'yı cezbedip cezbetmediğime dair hiçbir fikrim yoktu. (Zihinsel sessizliği ben delirene kadar daha da sinir bozucu olmaya devam mı edecekti, yoksa sonunda erişeceğim bir sınır var mıydı?)

Fiziksel tepkilerini diğerleriyle – Jessica ve sektreter gibi – karşılaştırmayı denedim; ama bir sonucu yoktu. Aynı işaretler – kalp atışında ve soluk alıp verişte değişiklikler – ilgi anlamına geldiği gibi, kolaylıkla korku, şok ya da gerginlik anlamına da gelebilirdi. Bella'nın bir zamanlar Jessica Stanley'nin sahip olduğu düşünceleri paylaşabilmesi mümkün değildi. Sonuçta o, tam olarak ne olduğunu bilmese de benimle ilgili bir yanlışlık olduğunu biliyordu. Buz tenime dokunmuştu ve elini anında soğuktan çekmişti.

Yine de, o fantezilerin beni iğrendirdiğini hatırladığımda; ama bu sefer Jessica'nın yerinde Bella'yla hatırladığımda…

Daha hızlı nefes alıyordum ve ateş boğazımı tırmalıyordu.

Ya beni kollarım narin vücuduna dolanmış halde hayal eden *Bella* olsaydı? Onu göğsüme doğru sıkıca yaklaştırıp elimle çenesinin altını kavradığımı? Kızaran yüzünden saçlarının gür perdesini okşayarak çektiğimi? Parmak uçlarımla dolgun dudaklarının şeklini takip ettiğimi? Yüzümü onunkine doğru, dudaklarımda nefesinin sıcaklığını hissedebilecek kadar eğdiğimi? Daha yaklaştığımı…

Ama sonra hayalden kaçındım, Jessica bunları hayal ettiğinde olduğu gibi, eğer ona o kadar yaklaşırsam olacakları bilerek…

Cazibe imkansız bir ikilemdi, çünkü Bella beni çoktan en kötü şekilde cezbetmişti.

Bella'nın bana bir kadının bir erkeğe olduğu şekilde çekilmesini istiyor muydum?

Bu yanlış soruydu. Doğru soru, Bella'nın bana bu şekilde çekilmesini istemeli miyim'di, cevap da hayırdı, çünkü insan bir erkek değildim ve bu onun için doğru değildi.

Varlığımın her zerresiyle normal bir erkek olabilmek için yanıp tutuştum, böylece hayatını tehlikeye atmadan onu kollarıma alabilirdim. Böylece kendi

hayallerimi kurabilirdim, sonunda onun kanının ellerimi kaplamadığı, gözlerimde parlamadığı hayaller…

Onun peşinden koşmamın bir savunması yoktu. Ona dokunmayı bile göze alamadığımda, nasıl bir ilişki teklif edebilirdim ki?

Başımı ellerime aldım.

Ha. Hazırlıksız yakalandın. Bu bir ilk, diye düşündü Emmett yerine yerleşirken. "Bahse girerim ki Bayan Goff uyuşturucu kullandığını düşünüyor, son zamanlarda çok tuhafsın. Bugün neredeydin?"

"Ben… yararlı işler yapıyordum."

Hah?

Güldüm. "Hastayla ilgilenmek gibi bir şey."

Bu kafasını daha da çok karıştırdı; ama sonra arabadaki kokuyu içine çekti.

"Ah. Yine o kız mı?"

Yüzümü buruşturdum.

Bu gittikçe garipleşiyor.

"Bir de bana sor." diye söylendim.

Kokuyu tekrar içine çekti. "Hmm. Oldukça hoş bir kokusu var değil mi?"

Gözlerini daha bitirmeden istemsiz bir tepki olarak dudaklarımın arasından bir hırlama çıktı.

"Sakin ol çocuk, sadece söylüyorum."

Sonra diğerleri geldi. Rosalie kokuyu anında fark etti ve sinirini atlatamamış halde bana öfkeyle baktı. Probleminin ne olduğunu merak ediyordum; ama ondan duyabildiğim tek şey bir hareket dizisiydi.

Jasper'ın tepkisinden de hoşlanmamıştım. Emmett gibi o da Bella'nın çekiciliğini fark etmişti. Koku, ikisine de bana geldiğinin binde biri çekici değildi; ama yine de kanının onlara tatlı gelmesi beni üzdü. Jasper iyi bir kontrole sahip değildi.

Alice yanıma geldi ve Bella'nın kamyonetinin anahtarını almak için elini uzattı.

"Sadece yaptığımı gördüm." dedi. "Bana nedenlerini söylemen gerekecek."

"Bu o anlama gelmiyor–"

"Biliyorum, biliyorum. Bekleyeceğim. Çok uzun sürmeyecek."

İç çekip anahtarı verdim.

Onu Bella'nın evine kadar takip ettim. Yağmur milyonlarca küçük çekiç gibi iniyordu, o kadar yüksek sesliydi ki belki Bella'nın insan kulakları kamyonetin motorunu duymamıştı. Penceresini izledim; ama bakmak için çıkmadı. Belki orada değildi. Duyulacak hiçbir düşünce yoktu.

Onu kontrol etmek için yetecek kadar bile duyamamam beni üzdü – mutlu olduğundan emin olmak için, güvende olduğundan en azından.

Alice arkaya bindi ve eve doğru hızlandık. Yollar boştu, o sayede sadece birkaç dakika aldı. Eve geldik ve hepimiz kendi ayrı eğlencelerimize gittik.

Emmett ve Jasper sekiz tahtanın birleşiminden oluşan bir tahtayla, kendi karmaşık kurallarıyla oynadıkları ayrıntılı satrancın ortasındaydılar. Oynamama izin vermezlerdi, artık benimle sadece Alice oyun oynuyordu.

Alice onların olduğu köşedeki bilgisayarına gitti ve monitörün çalıştığını duydum. Rosalie'nin elbise dolabı için yeni bir moda tasarımı üzerinde çalışıyordu; ama Rosalie bugün arkasında durup Alice'in eli dokunmatik ekranda (Carlisle ile ben sistemle biraz oynamak zorunda kalmıştık, çünkü bu ekranların çoğu ısıya yanıt veriyordu) dolaşırken kesim ve renklerle ilgili yönlendirmeye gitmemişti. Onun yerine asık bir suratla kanepeye yayılmış, hiç durmadan ve saniyede yirmi kanal değiştirerek zap yapıyordu. Garaja gidip BMW'sini tekrar düzenleyip düzenlememeye karar vermeye çalıştığını duyabiliyordum.

Esme üst kattaydı, mavi basma kumaşlarla çalışıyordu.

Bir süre sonra Alice kafasını duvara dayadı ve ağzıyla sırtı ona dönük oturan Emmett'in gelecek hamlelerini, rakibinin en sevdiği atını yüzünde sakin bir ifadeyle alan Jasper'a söylemeye başladı.

Ve ben, uzun zamandan beri ilk defa – o kadar uzun ki utanç duydum – girişin yanındaki zarif, büyük piyanonun başına oturdum. Sesi kontrol etmek için elimi nazikçe tuşların üzerinde gezdirdim. Akort hala mükemmeldi.

Üst katta, Esme yaptığı şeyi bıraktı ve başını kaldırdı.

Bugün arabada ortaya çıkan ezginin başını çaldım, sesinin hayal ettiğimden daha iyi çıkması beni memnun etti.

Edward tekrar çalıyor, diye düşündü Esme mutlulukla, yüzünde bir gülümseme belirerek. Masasından kalktı ve sessizce merdivenin başına geldi.

Esas melodinin içinden geçmesine izin vererek ahenkli bir dize ekledim.

Esme hoşnutlukla iç çekip en üst basamağa oturdu ve başını tırabzana dayadı. *Yeni bir beste. Çok uzun zaman olmuştu. Ne kadar güzel bir ezgi.*

Melodiyi alçak perdeyi takip ederek yeni bir yöne götürdüm.

Edward tekrar beste mi yapıyor? diye düşündü Rosalie ve dişleri sert bir güceniklikle birbirine kenetlendi.

O anda, hata yaptı ve öfkesinin esas sebebini okuyabildim. Niye bana böyle huysuzca davrandığını, Isabella Swan'ı öldürme fikrinin vicdanını niye hiç rahatsız etmediğini gördüm.

Rosalie ile, her şey kendini beğenmişlikle ilgiliydi.

Müzik birdenbire durdu ve kendimi durduramadan güldüm, elimi çabucak ağzıma atmadan önce bir kahkaha attım.

Rosalie bana dönüp öfkeyle baktı, gözleri kırgın öfke kıvılcımları saçıyordu.

Emmett ve Jasper da bana baktı ve Esme'nin kafasının karıştığını duydum. Bir anda aşağı kata indi ve Rosalie ile bana baktı.

"Durma Edward." diye cesaretlendirdi gergin bir an sonrasında.

Rosalie'ye arkamı dönüp yüzümde beliren gülümsemeyi kontrol edebilmek için büyük çaba harcayarak tekrar çalmaya başladım. Ayağa kalktı ve utangaçlıktan çok, öfkeyle odadan çıktı; ama kesinlikle oldukça utanmıştı.

Eğer bir şey söylersen, seni köpek gibi avlarım.

Başka bir kahkahayı bastırdım.

"Sorun ne Rosalie?" diye seslendi Emmett arkasından. Rosalie dönmedi. Devam edip garaja girdi ve arabasının altına kendini oraya gömebilecekmiş gibi girdi.

"Bu neydi?" dedi Emmett bana.

"En ufak bir fikrim yok." diye yalan söyledim.

Emmett sinirlenip homurdandı.

"Çalmaya devam et." dedi Esme. Ellerim yine duraklamıştı.

İstediği şeyi yaptım ve gelip, ellerini omzuma koyarak arkamda durdu. Beste ilgi uyandırıcıydı; ama yarımdı. Bir köprüyle oynadım; ama bir şekilde doğru gelmedi.

"Büyüleyici. Bir ismi var mı?" diye sordu Esme.

"Daha değil."

"Hikayesi var mı?" diye sordu sesinde bir gülümsemeyle. Bu ona büyük bir hoşnutluk vermişti ve müziği boşladığım için kendimi suçlu hissettim. Bencillik etmiştim.

"Bu bir… ninni sanırım." Sonra köprüyü doğru kurdum. Arkasındaki harekete kolayca öncülük etti.

"Bir ninni." diye tekrarladı kendi kendine.

Bu ezginin bir hikayesi *vardı* ve bir bunu kere gördüğümde parçalar çaba harcamadan yerine oturdu. Hikaye küçük bir yatakta uyuyan bir kızdı, gür, koyu ve dağınık saçları yastıkta deniz yosunu gibi kıvrılan bir kız…

Alice, Jasper'ı kendi oyunlarıyla bıraktı ve yanıma oturdu. Güzel, ahenkli sesiyle ezginin iki oktav yukarısında bir sözsüz bir melodi söyledi.

"Bundan hoşlandım." diye mırıldandım. "Ama şuna ne dersin?"

Dizesini ezgiye ekledim – ellerim şimdi bütün parçalar üzerinde bir arada çalışmak için tuşların üzerine uçuyordu – biraz değiştirerek, yeni bir yöne yönlendirerek…

Ruh halini yakaladı ve beraber söyledi.

Esme omzumu sıktı.

Ama Alice'in sesinin ezginin üzerinde yükselip onu başka bir yere götürmesiyle artık sonu görebiliyordum. Şarkının nasıl bitmesi gerektiğini görebiliyordum, çünkü uyuyan kız, tıpkı gerçekte olduğu gibi muhteşemdi ve herhangi bir değişiklik yanlış olurdu, bir üzüntü olurdu. Beste bu anlayışa doğru sürüklendi, daha yavaş ve daha hafif. Alice'in sesi de alçaldı, ağırbaşlı hale geldi.

Son notayı çaldım ve sonra tuşların üzerinde başımı eğdim.

Esme saçımı okşadı. *İyi olacak Edward. En iyisi yönünde çözülecek. Sen mutluluğu* hak ediyorsun *oğlum. Kader sana bunu borçlu.*

"Teşekkürler." diye fısıldadım, inanabilmeyi dileyerek.

Aşk her zaman kullanışlı paketlerde karşına çıkmaz.

Neşesizce güldüm.

Sen, büyük ihtimalle, dünyadaki herkesin içinde, bu kadar zor bir ikilemle savaşmak için en donanımlı kişisin. Hepimizin içinde en iyisi ve parlağısın.

İç çektim. Bütün anneler oğulları için aynı şeyi düşünürdü.

Esme, trajedi potansiyeline rağmen bütün bu zamandan sonra nihayet kalbime dokunulduğu için hala neşeyle doluydu. Benim hep yalnız kalacağımı düşünmüştü…

O da seni sevecek, diye düşündü aniden, düşüncelerinin yönüyle beni şaşırtarak. *Eğer zekiyse.* Gülümsedi. *Ama birinin senin de öyle olduğunu yakalamak için bu kadar yavaş olacağını hayal edemiyorum.*

"Yapma anne, beni utandırıyorsun." diye alay ettim. Kelimeleri olanak dışı olsa da, beni neşelendirmişti.

Alice güldü ve "Heart and Soul"un ilk elini ortaya çıkardı. Sırıttım ve onunda basit armoniyi tamamladım. Sonra onu bir "Chopsticks" performansıyla şereflendirdim.

Kıkırdadı ve iç çekti. "Keşke Rose'a niye güldüğünü bana söylesen." dedi. "Ama söylemeyeceğini görüyorum."

"Hayır."

Kulağıma parmağıyla bir fiske attı.

"Kibar ol Alice." diye azarladı Esme. "Edward centilmenlik yapıyor."

"Ama öğrenmek *istiyorum*."

Sızlanan tonuna güldüm. Sonra "İşte Esme." dedim ve en sevdiği besteyi çalmaya başladım, Carlisle ile aralarında izlediğim aşklarına isimsiz bir hediye.

"Teşekkürler canım." Tekrar omzumu sıktı.

Tanıdık parçaya odaklanmam gerekmedi. Onun yerine hala garajda olan Rosalie'yi düşündüm ve kendi kendime sırıttım.

Kıskançlığın potansiyelini kendim yeni keşfettiğim için, ona biraz acıyordum. Sefil eden bir duyguydu. Tabii ki, onun kıskançlığı benimkinden binlerce kat daha azdı.

Rosalie'nin hayatı ve kişiliği, bu kadar güzel olmasaydı ne kadar değişik olurdu, merak ettim. Eğer güzellik her zaman en güçlü noktası olmasaydı daha mutlu bir insan olur muydu? Daha az ben merkezci? Daha çok şefkatli? Eh, sanırım merak etmek işe yaramazdı çünkü geçmiş geçmişti ve o her zaman en güzel olmuştu. İnsan olduğu zamanlar bile kendi güzelliğinin spot ışıkları altında yaşamıştı. Onun için sorun değildi. Tam tersi – çekiciliği neredeyse her şeyden daha çok seviyordu. Bu ölümlülüğünü kaybedişiyle değişmemişti.

O yüzden ben baştan beri onun güzelliğine diğer bütün erkeklerden beklediği gibi aşırı hayranlık duymadığım için gücenmesi sürpriz değildi. *Beni* hiçbir şekilde istediğinden değil – bundan çok uzaktı; ama buna rağmen onu istemediğim için darılmıştı. İstenmeye çok alışıktı.

Jasper ve Carlisle ile farklıydı – onların ikisi de zaten aşıktı. Ben tamamen boştaydım; ama yine de inatla hareketsiz kalmıştım.

Eski gücenikliğinin kaybolduğunu düşünmüştüm, uzun süre önce geçtiğini.

Ve geçmişti… Ben sonunda güzelliği bana onunkinin dokunmadığı şekilde dokunan birini bulana kadar.

Rosalie eğer *onun* güzelliğini hayranlığa değer bulmadıysam, dünyada bana ulaşacak hiçbir güzellik olmadığı inancına güvenmişti. Bella'nın hayatını kurtardığımdan beri sinirliydi; benim tamamen bilinçsiz olduğum ilgiyi kadın hisleriyle tahmin etmişti.

Önemsiz bir insan kızını ondan daha çekici bulduğum için ciddi olarak alınmıştı.

Gülme dürtüsünü tekrar bastırdım.

Beni rahatsız etti ama, Bella'yı görüşü. Rosalie gerçekten kızın *sıradan* olduğunu düşünüyordu. Buna nasıl inanabilirdi? Bana anlaşılmaz geliyordu. Kıskançlığın bir sonucuydu şüphesiz.

"Ah!" dedi Alice aniden. "Jasper tahmin et, ne gördüm?"

Gördüğünü görmüştüm ve ellerim tuşlarda donakalmıştı.

"Ne oldu Alice?" diye sordu Jasper.

"Peter ve Charlotte haftaya ziyarete geliyorlar. Buralarda olacaklar, ne güzel değil mi?"

"Sorun ne Edward?" diye sordu Esme omuzlarımdaki gerilimi hissedip.

"Peter ve Charlotte *Forks'a* mı geliyorlar?" diye tısladım Alice'e.

Gözlerini devirdi. "Sakinleş Edward. Bu onların ilk ziyareti değil."

Dişlerim birbirine kenetlendi. Bu, Bella geldiğinden ve tatlı kanı sadece bana çekici gelmediğinden beri ilk ziyaretleriydi.

Alice yüz ifademi görünce kaşlarını çattı. "Asla burada avlanmazlar. Bunu biliyorsun."

Ama Jasper'ın bir nevi kardeşi olan vampir ve sevdiği küçük vampir bizim gibi değillerdi; alışıldık yoldan avlanıyorlardı. Bella'nın etrafında onlara güvenilmezdi.

"Ne zaman?" diye sordum.

Dudaklarını mutsuz bir şekilde büzdü; ama öğrenmem gerekeni söyledi. *Pazartesi sabahı. Kimse Bella'yı incitmeyecek*.

"Hayır." diye katıldım ona ve sırtımı döndüm. "Hazır mısın Emmett?"

"Sabah gideceğimizi sanıyordum?"

"Pazar gecesi geri döneceğiz. Ne zaman gideceğimiz sana kalmış."

"Peki, tamam. Önce Rose'a hoşça kal dememe izin ver."

"Tabii." Rosalie'nin içinde bulunduğu tuh haliyle, bu kısa bir veda olacaktı.

Gerçekten kendini kaybettin Edward, diye düşündü arka kapıya yönelirken.

"Sanırım kaybettim."

"Yeni besteyi benim için bir kere daha çal." diye rica etti Esme.

"Eğer istersen." diye kabul ettim, ezgiyi kaçınılmaz sonuna – bana yabancı şekillerde acı veren sona – kadar çalmakta biraz tereddütlü olmama rağmen. Bir an düşündüm, sonra cebimden şişe kapağını çıkarıp boş nota sehpasına koydum. Bu biraz yardımcı oldu – onun *evet*inin küçük anı.

Kendi kendime başımı salladım ve çalmaya başladım.

Esme ve Alice birbirlerine baktılar; ama ikisi de sormadı.

"Kimse sana yemeğinle oynamamanı söylemedi mi?" diye seslendim Emmett'e.

"Ah, selam Edward!" diye bağırdı, elini sallayıp sırıtarak. Ayı, onun dikkat dağınıklığından faydalanıp ağır pençesiyle Emmett'in göğsünü tırmaladı. Keskin tırnaklar tişörtünü parçaladı ve derisinde gıcırtı sesi çıkardı.

Ayı yüksek perdedeki ses üzerine böğürdü.

Ah kahretsin, bu tişörtü bana Rose vermişti.

Emmett geri kükredi ve hayvanı çileden çıkardı.

İç çektim ve yakın bir kayaya oturdum. Bu zaman alabilirdi.

Ama Emmett neredeyse işi bitirmişti. Ayının başka bir pençe darbesiyle kafasını koparmayı denemesine izin verdi ve darbe geri sekip ayıya zarar verdiğinde güldü. Ayı kükredi ve Emmett gülüşünün arasında ona geri kükredi. Sonra, arka ayakları üzerinde kendinden bir baş büyük olan hayvanın üzerine atladı. Vücutları birbirlerine dolanarak ve beraberlerinde bir olgun bir alaçamı da götürerek yere düştü. Aynın hırlamaları bir lıkırtı sesiyle kesildi.

Birkaç dakika sonra, Emmett onu beklediğim yere koştu. Tişörtü mahvolmuştu, yırtık ve kanlıydı, ayrıca yapış yapıştı ve kürkle kaplıydı. Siyah kıvırcık saçları da pek iyi durumda değildi. Yüzünde kocaman bir sırıtma vardı.

"Bu güçlüydü. Bana pençe attığında neredeyse hissettim."

"Çocuk gibisin Emmett."

Benim düzgün, temiz gömleğime bir bakış attı. "O dağ aslanını takip edemedin mi?"

"Tabii ki ettim. Sadece senin gibi vahşi yemiyorum."

"Keşke daha güçlü olsalardı. Daha eğlenceli olurdu."

"Kimse sana yemeğinle kavga etmen gerektiğini söylemedi."

"Evet; ama başka kimle kavga edeceğim? Sen ve Alice hile yapıyorsunuz, Rose saçının bozulmasını hiç istemiyor ve Esme eğer Jasper ve ben *gerçekten* kavga edersek çok sinirleniyor."

"Hayat zor, değil mi?"

Emmett bana sırıttı ve saldırı pozisyonuna geçti.

"Hadi ama Edward. Sadece bir dakikalığına kapat şunu ve adil savaş."

"Kapatılmıyor." diye hatırlattım ona.

"O insan kızın seni zihninden uzak tutmak için ne yaptığını merak ediyorum." dedi Emmett düşünceye dalarak. "Belki bana birkaç püf nokta verebilir."

Neşem silindi. "Ondan uzak dur." diye homurdandım dişlerimin arasından.

"Alıngan, alıngan."

İç çektim. Emmett geldi ve yanıma oturdu.

“Özür dilerim. Zor bir durumdan geçtiğini biliyorum. Gerçekten çok fazla kaba olmamaya çalışıyorum; ama bu bir nevi benim doğal durumum olduğu için…” Şakasına gülmemi bekledi ve sonra yüzünü buruşturdu.

Her zaman çok ciddisin. Şimdi seni ne rahatsız ediyor?

“Onu düşünüyorum. Endişeleniyorum aslında.”

“Endişelenecek ne var? Sen buradasın.” Yüksek sesle güldü.

Şakasını görmezden geldim; ama sorusuna cevap verdim. “Ne kadar kırılgan olduklarını hiç düşündün mü? Bir ölümlünün başına ne kadar kötü şey gelebileceğini?”

“Pek değil. Kastettiğin şeyi anlıyorum gerçi. İlk seferinde bir ayıya pek eş bir rakip değildim, değil mi?”

“Ayılar” diye mırıldandım, yığına bir korku daha ekleyerek. “Bu kesinlikle onun şansı olurdu değil mi? Kasabada başıboş bir ayı. Tabii ki direkt Bella’ya giderdi.”

Emmett kıkırdadı. “Deli gibi konuşuyorsun, biliyor musun?”

“Sadece bir dakikalığına Rosalie’nin insan olduğunu hayal et Emmett ve bir ayıyla karşılaşabileceğini… ya da bir arabanın ona çarpabileceğini… ya da yıldırım düşebileceğini… ya da merdivenlerden düşebileceğini… ya da hastalanabileceğini!” Kelimeler gök gürültüsü gibi çıktı. Dışarı çıkmalarına izin vermek bir rahatlıktı – bütün hafta sonu içimde büyümüşlerdi. “Yangınlar ve depremler ve fırtınalar! Ugh! En son ne zaman haberleri seyrettin? Onların başına ne tür şeyler geldiğini gördün mü? Hırsızlıklar ve cinayetler.” Dişlerim birbirine kenetlendi ve başka bir insanın onu incitmesi fikri beni öyle çileden çıkardı ki nefes alamadım.

“Orada kal çocuk. O Forks’ta yaşıyor hatırladın mı? En kötüsü yağmurda ıslanır.”

Omuzlarını silkti.

“Ciddi bir kötü şansı olduğunu düşünüyorum Emmett, gerçekten düşünüyorum. Kanıtlara bak. Dünyada gidebileceği o kadar çok yer varken, vampirlerin nüfusun önemli bölümünü işgal ettikleri bir kasabaya geliyor.”

“Evet; ama biz vejetaryeniz. O yüzden bu iyi şans değil mi?”

“O kokusuyla mı? Kesinlikle kötü. Ve sonra, çok daha kötü şans olarak, *bana* nasıl koktuğu var.” Ellerime tekrar nefret ederek öfkeyle baktım.

“Carlisle dışında herkesten daha iyi kontrolün olması dışında. Yine iyi şans.”

“Minibüs?”

“Sadece bir kazaydı.”

“Ona gelişini görmen gerekliydi Em, tekrar tekrar. Yemin ederim, sanki bir mıknatısı varmış gibiydi.”

“Ama sen oradaydın. Bu da iyi şanstı.”

“Öyle mi? Bu bir insanın başına gelebilecek en kötü şanssızlık değil mi – bir *vampirin* ona *aşık* olması?”

Emmett bir süre sessizce düşündü. Kızı kafasında canlandırdı ve görüntüyü ilginç bulmadı. *Gerçekten, cazibeyi göremiyorum.*

“Eh, ben de Rosalie’nin çekiciliğini göremiyorum.” dedim kabaca.

Emmett kıkırdadı. “Sanırım bana söylemezsin…”

“Probleminin ne olduğunu bilmiyorum Emmett.” diye yalan söyledim ani ve geniş bir sırıtmayla.

Niyetini kendimi korumaya yetecek vakit varken gördüm. Beni kayadan düşürmeye çalıştı ve aramızdaki taşta bir yarık oluşurken, yüksek bir çatırtı duyuldu.

“Hilekar.” diye mırıldandı.

Başka bir deneme yapmasını bekledim; ama düşünceleri farklı bir yöne gitmişti. Yine Bella’nın yüzünü canlandırıyordu; ama daha beyaz hayal ediyordu ve gözlerini parlak kırmızı…

“Hayır.” dedim, sesim titredi.

“Bu ölümlülük konusundaki endişelerini çözümler değil mi? Ve onu öldürmek de istemezsin. En iyi yol bu değil mi?”

“Benim için mi, yoksa onun için mi?”

“Senin için.” diye cevapladı basitçe. Ses tonu bir *tabii ki* ekledi.

Neşesizce güldüm. “Yanlış cevap.”

“Ben sorun etmedim.” diye hatırlattı.

“Rosalie etti.”

İç çekti. İkimiz de Rosalie’nin eğer tekrar insan olabilecekse her şeyi yapabileceğini, her şeyden vazgeçebileceğini biliyorduk. Emmett’tan bile.

“Evet, Rosalie etti.” diye kabul etti sessizce.

“Ben yapamam… yapmamalıyım… Bella’nın hayatını *mahvetmeyeceğim*. Eğer o Rosalie olsaydı aynı şeyleri hissetmez miydin?”

Emmett bir süre düşündü. *Sen onu gerçekten… seviyor musun?*

“Tanımlayamıyorum bile Emmett. Bir anda, kız benim bütün dünyam oldu. O olmadan dünyanın bir *anlamını* göremiyorum.”

Ama onu değiştirmeyeceksin? Sonsuza kadar yaşayamaz, Edward.

“Bunu biliyorum.” diye inledim.

Ve, senin de söylediğin gibi, bir nevi kırılgan.

“Güven bana – onu da biliyorum.”

Emmett ince ruhlu bir insan değildi ve narin tartışmalar onun en iyi yaptığı şey değildi. Şimdi gücendirici olmamayı isteyerek bocalıyordu.

Ona hiç dokunabilecek misin? Yani, eğer onu seviyorsan… *ona dokunmak istemeyecek misin?*

Emmett ve Rosalie şiddetli bir fiziksel aşkı paylaşıyorlardı. Bu olmadan, birinin *sevebileceğini* anlamakta güçlük çekiyordu.

İç çektim. “Bunu düşünemem bile Emmett.”

Vay. O zaman seçeneklerin neler?

“Bilmiyorum.” diye fısıldadım. “Onu… onu bırakmak için bir yol arıyorum. Sadece kendimi nasıl uzakta tutabileceğimi bilmiyorum.”

Büyük bir hoşnutlukla, birdenbire, kalmanın doğru olduğunu anladım – en azından şimdi. Peter ve Charlotte gelirken. Burada, geçici olarak, benimle birlikte güvendeydi ve sonra ben gidince güvende olacaktı. Bir süre, onun pek olası olmayan koruyucusu olabilirdim.

Bu düşünce beni heyecanlandırdı; bu rolü mümkün olduğunca uzun doldurmak için karşı konulmaz bir gitme isteği duydum.

Emmett yüz ifademdeki değişikliği fark etti. *Ne düşünüyorsun?*

"Şu anda." diye itiraf ettim mahcup bir şekilde. "Forks'a dönüp onu kontrol etmek için ölüyorum. Pazar gecesini edebilir miyim bilmiyorum."

"I-ıh! Eve erken *gitmeyeceksin*. Rosalie'nin biraz sakinleşmesine izin ver. Lütfen! Benim için."

"Kalmaya çalışırım." dedim şüpheyle.

Emmett cebimdeki telefona hafifçe vurdu. "Alice eğer panik atağın için bir sebep olursa seni arar. Bu kız hakkında en az senin kadar garip."

Yüzümü buruşturdum. "İyi; ama pazarı geçirmeyeceğim."

"Geri dönmek için acele etmenin bir manası yok – zaten güneşli olacak. Alice Çarşambaya kadar okula gidemeyeceğimizi söyledi."

Sertçe kafamı iki yana salladım.

"Peter ve Charlotte düzgün davranmasını bilirler."

"Umrumda değil Emmett. Bella'nın şansıyla, ormana yürümeye tam yanlış zamanda gider ve-" İrkildim. "Peter kendini kontrol edişiyle bilinmiyor. Pazar günü geri dönüyorum."

Emmett iç çekti. *Tamamen deli biri gibi.*

Pazartesi sabahı pencereden yatak odasına tırmandığımda Bella huzurla uyuyordu. Bu sefer yağ getirmeyi hatırlamıştım ve pencere yolumdan sessizce çekilmişti.

Saçının yastıkta düz şekilde uzanışından burada olduğum son geceden daha rahat bir gece geçirdiğini söyleyebilirdim. Elleri küçük bir çocuk gibi yanağının altındaydı ve ağzı hafifçe açılmıştı. Dudaklarının arasından soluğunun yavaş giriş çıkışını duyabiliyorum.

Burada olmak, onu tekrar görebilmek inanılmaz bir ferahlıktı. Durum bu olmadığı zaman gerçekten huzurlu olamadığımı fark ettim. Ondan uzaktayken hiçbir şey doğru değildi.

Onunlayken her şey doğru da değildi gerçi. İç çektim ve susuzluk ateşinin boğazımı tırmalamasına izin verdim. Uzun süre uzak kalmıştım. Acı ve ayartı olmaksızın geçirilen zaman şimdi bunu çok daha kuvvetlendirmişti. Kitaplarının adlarını okuyabilmek için yatağının yanında diz çökememem yeterince kötüydü. Aklındaki hikayeleri bilmek istiyordum; ama susuzluğumdan çok eğer kendime ona

o kadar yaklaşmak için izin verirsem, daha da yaklaşmak isteyeceğimden korkuyordum…

Dudakları çok yumuşak ve sıcak görünüyordu. Onlara parmağımın ucuyla dokunduğumu hayal edebiliyordum, sadece hafifçe…

Bu kesinlikle kaçınmam gereken türden bir hataydı.

Gözlerim tekrar tekrar yüzünde dolaştı, değişiklikler için onu inceledi. Ölümlüler her zaman değişiyordu – herhangi bir şey kaçırma fikri üzücüydü.

Yorgun göründüğünü düşündüm. Bu hafta sonu yeterince uyuyamamış gibi. Biriyle dışarı mi çıkmıştı?

Alayla ve sessizce bunun beni ne kadar çok üzdüğüne güldüm. Ne olmuş çıktıysa? Ona sahip değildim. O benim değildi.

Hayır, o benim değildi – ve ben yine üzgündüm.

Ellerinden biri büküldü ve avucunda yüzeysel, ancak iyileşmiş çizikler olduğunu gördüm. İncinmiş miydi? Ciddi bir yara olmadığı açık olsa da, yine de beni rahatsız etti. Yerini tarttım ve mutlaka düşmüş olduğuna karar verdim. Düşünülünce, bu mantıklı bir açıklamaydı.

Bütün bu küçük gizemleri sonsuza kadar çözmeye çalışmak zorunda olmadığımı düşünmek rahatlatıcıydı. Artık *arkadaştık* – ya da en azından, olmaya çalışıyorduk. Ona hafta sonunu sorabilirdim – kumsalı ve bu kadar yorgun görünmesine gece aktivitesinin ne olduğunu. Ellerine ne olduğunu sorabilirdim ve onlarla ilgili teorimi doğruladığında gülebilirdim.

Okyanusa düşüp düşmediğini merak ederken hafifçe gülümsedim. Orada hoş vakit geçirip geçirmediğini merak ettim. Beni hiç düşünüp düşünmediğini merak ettim. Onu özlediğimin çok az bir kısmı bile beni özleyip özlemediğini…

Onu kumsalda, güneşte resmetmeye çalıştım. Resim tam değildi ama, çünkü hiçbir zaman First Plajı'nda bulunmamıştım. Nasıl göründüğünü sadece fotoğraflardan biliyordum…

Evimden sadece birkaç dakikalık koşu mesafesinde bulunan güzel kumsala hiç gitmemiş olma sebebimi düşününce endişe hissettim. Bella günü La Push'ta geçirmişti – antlaşma tarafından gitmemin yasaklanmış olduğu yer. Birkaç yaşlı adamın hala Cullen'larla ilgili hikayeleri hatırladığı yer, hatırladıkları ve inandıkları yer. Sırrımızın bilindiği bir yer…

Kafamı iki yana salladım. Bu konuda endişelenecek bir şey yoktu. Quileute'ler de antlaşma tarafından bağlanmışlardı. Bella o yaşlanan bilgelere rastlasa bile, hiçbir şeyi açığa çıkartamazlardı. Ve konu niye açılmış olsundu ki? Bella niye merakını orada seslendirmeye karar versindi? Hayır – muhtemelen Quileute'ler kaygılanmamam gereken *tek* şeydi.

Güneş doğmaya başlayınca sinirlendim. Bana merakımı önümüzdeki günlerde tatmin edemeyeceğimi hatırlattı. Niye şimdi parlamayı seçmişti?

İç çekerek, etraf birinin beni burada görmesine yetecek kadar aydınlanmadan önce pencereden çıktım. Okula gidişini görmek için evinin yanındaki sık ormanda

kalacaktım; ama ağaçların arasına girdiğimde kokusunu oradaki patikada alınca şaşırmıştım.

Karanlıkta hızla, merakla ve derine gittikçe endişelenerek takip ettim. Bella *burada* ne yapıyordu?

Patika özel olmayan bir yerde aniden bitti. Eğrelti otlarının arasına doğru sadece birkaç adım daha ileri gitmişti, düşmüş bir ağacın gövdesine dokunmuştu, belki de oraya oturmuştu…

Oturduğu yere oturdum ve etrafa baktım. Görebileceği tek şey eğrelti otları ve ağaçlardı. Muhtemelen yağmur yağıyordu – koku yıkanmıştı, ağaca işlememişti.

Bella niye gelip tek başına oturmuştu – yalnızdı, bundan şüphem yoktu – bu ıslak, karanlık ormanda?

Hiçbir anlam çıkaramıyordum ve diğer merak noktalarının tersine, bundan normal bir diyalogda bahsedemezdim.

Ee, Bella, uyuyuşunu izlediğim odandan ayrıldıktan sonra ormanda kokunu takip ediyordum da…

Burada ne düşündüğünü ve ne yaptığını hiçbir zaman öğrenemeyecektim, bu dişlerimin sinirle gıcırdamasına neden oldu. Daha da kötüsü, bu Emmett için hayal ettiğim senaryoya çok benziyordu – Bella kokusunun takip etmek için duyuları olan herkesi çekeceği, ağaçların arasında yalnız dolaşıyor…

İnledim. Sadece kötü şansı yoktu, o kendi de çağırıyordu.

Pekala, şu an için bir koruyucusu vardı. Onu kollayacaktım, zarar görmesini engelleyecektim, bu durumu haklı çıkarabildiğim sürece.

Aniden kendimi Peter ve Charlotte'un uzun bir ziyaret yapmasını dilerken buldum.

8. Hayalet

Jasper'ın ziyaretçilerini, Forks'ta oldukları iki güneşli gün boyunca pek görmedim. Eve sadece Esme endişelenmesin diye uğradım. Bunun dışında, varlığım bir vampirinkinden çok bir hayaletinkine benziyordu. Aşkımın ve saplantımın öznesini takip edebileceğim, güneş ışığında yanında yürüyebilen şanslı insanların zihninde onu görebileceğim ve duyabileceğim yerde, gölgelerin içinde, görünmez halde dolanıyordum. Bazen yanlışlıkla elleri onun elinin arkasına değiyordu. Böyle bir temasa hiç tepki vermiyordu; elleri onunki kadar sıcaktı.

Okula mecburen gitmemek hiçbir zaman böyle bir çile olmamıştı; ama güneş onu mutlu etmiş görünüyordu, o yüzden çok fazla öfkelenemedim. Onu memnun eden her şey benim için iyiydi.

Pazartesi sabahı, kendime güvenimi yok edip ondan uzakta geçirdiğim zamanı işkenceye çevirebilecek bir konuşma dinledim; ama bittiğinde beni çok sevindirmişti.

Mike Newton'a biraz saygı duymalıydım; tamamen vazgeçip yaralarını sarmak için uzaklaşmamıştı. Düşündüğümden daha çok cesarete sahipti. Tekrar deneyecekti.

Bella okula oldukça erken gitti ve belli ki parladığı sürece güneşin tadını çıkarmaya kararlı olarak, zilin çalmasını beklerken nadiren kullanılan piknik banklarından birine oturdu. Güneş saçına beklenmedik şekillerde etki yapmış, tahmin etmediğim, kırmızı bir ışıltı vermişti.

Mike onu orada tekrar karalama yaparken buldu ve şansı üzerine heyecanlandı.

Parlak güneş ışığı nedeniyle ormanın gölgelerine bağlı ve güçsüz halde sadece izleyebilmek acı vericiydi.

Bella, Mike'ı, onun mutlu olmasına bende de tam tersi etki yapmasına yetecek bir hevesle selamladı.

Bak, benden hoşlanıyor. Eğer hoşlanmasaydı böyle gülümsemezdi. Bahse girerim ki benimle dansa gitmek istiyordu. Acaba Seattle'da bu kadar önemli ne var…

Saçındaki değişikliği gördü. "Daha önce hiç fark etmemiştim – saçının içinde kırmızı tonları var."

Bir tutamı parmaklarının arasına aldığında yanlışlıkla elimi koymuş olduğum genç bir ladini söktüm.

"Sadece güneşte." dedi ve beni çok fazla tatmin ederek, tutamı kulağının arkasına attığında ondan hafifçe çekindi.

Mike'ın cesaretini toplaması bir süre aldı, zamanı önemsiz bir konuşmayla geçirdi.

Bella ona hepimizin çarşamba gününe teslim etmemiz gereken kompozisyonu hatırlattı. Yüzündeki hafif kendini beğenmiş ifadeden anlaşılıyordu ki onunki çoktan bitmişti. Mike tamamen unutmuştu ve bu boş zamanını kısıtlıyordu.

Kahretsin – aptal kompozisyon.

Sonunda konuya geldi – dişlerim birbirine o kadar sert kenetlenmişti ki, graniti un ufak edebilirdi – ve o zaman bile, soruyu doğru soramadı.

"Benimle dışarı çıkmayı isteyip istemediğini soracaktım."

"Ya,"

Kısa bir sessizlik oldu.

Ya? Bu da ne demek? Evet mi diyecek? Bekle – sanırım gerçekten sormadım.

Zorlukla yutkundu.

"Diyordum ki, yemeğe falan gidebiliriz… ve ben ödev üzerinde sonra çalışabilirim."

Aptal – bu da bir soru değildi.

"Mike…"

Kıskançlığımın acısı ve öfkesi aynı geçen hafta olduğu kadar güçlüydü. Kendimi orada tutmaya çalışırken başka bir ağacı daha devirdim. İnsan gözlerinin göremeyeceği hızla kampüse koşup onu kaçırmayı – şu anda öldürüp bundan keyif alabileceğim o oğlandan onu çalmayı çok istedim.

Ona evet der miydi?

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Tekrar nefes aldım. Katılaşmış vücudum rahatladı.

Seattle sadece bir bahaneydi demek ki. Hiç sormamalıydım. Ne düşünüyordum ki? Bahse girerim o ucubedir, Cullen…

"Niye?" diye sordu asık bir suratla.

"Bence…" Tereddüt etti. "Ve eğer şu anda söylediğimi tekrar edersen seni memnuniyetle döverek öldürürüm–"

Dudaklarından dökülen ölüm tehdidinin kulağa geliş şekline yüksek sesle güldüm. Bri karga feryat etti, ürktü ve benden kaçtı.

"Ama bence bu Jessica'nın duygularını incitir."

"Jessica?" *Ne? Ama… Ah. Tamam. Sanırım… Yani… Ha.*

Düşünceleri artık tutarlı değildi.

"Gerçekten Mike, *kör* müsün?"

Duygularını paylaşıyordum. Herkesten kendisi kadar zeki olmalarını beklememeliydi; ama bu gerçek çok açıktı. Mike, Bella'ya çıkma teklif etmek için kendini o kadar zorladıktan sonra, Jessica için böyle zor olmadığını mı düşünmüştü? Onu diğerlerine kör eden mutlaka bencilliği olmalıydı. Bella o kadar özveriliydi ki, her şeyi görüyordu.

Jessica. Hah. Vay. Hah. "Ya," diyebildi.

Mike ondan sonra güvenilmez bir görüş noktası haline geldi. Jessica'yı kafasında tekrar tekrar döndürdükten sonra, onun tarafından çekici bulunmaktan hoşlandığını anladı. İkinci sıradaydı, Bella'nın böyle hissetmesi kadar iyi değildi.

Tatlı ama, sanırım. Güzel vücut. Eldeki bir kuş…

Sonra Bella'yla olanlar kadar iğrenç fantezilerine dalmıştı; ama şimdi öfkelendirmek yerine sadece sinir bozuyorlardı. İki kızı da ne kadar az hak ediyordu; gözünde neredeyse değiş tokuş edilebilirlerdi. Bunun üzerine zihninden uzak durdum.

Bella gittiğinde devasa bir ağacın serin gövdesine kıvrıldım ve zihinden zihne geçerek onu her zaman görüşümde tuttum. Angela Weber'ın gözleri uygun olduğunda her zaman memnundum. Keşke Weber kızına tamamen iyi biri olduğu için teşekkür etmenin bir yolu olsaydı. Bella'nın ona layık bir arkadaşa sahip olması daha iyi hissetmemi sağlıyordu.

Yüzünü görebildiğim her açıdan izledim ve tekrar üzgün olduğunu fark ettim. Bu beni şaşırttı – güneşin onun gülümsemeye devam etmesi için yeterli olacağını düşünmüştüm. Öğle yemeğinde, sık sık boş Cullen masasına baktığını gördüm ve heyecanlandım. Bana umut verdi. Belki o da beni özlemişti.

Diğer kızlarla çıkmak için planları vardı – otomatik olarak ben de kendi gözetim planlarımı yaptım – ama Mike, Jessica'yı Bella için planladığı randevuya davet edince bu tasarılar ertelendi.

O yüzden direkt olarak evine gittim ve yolda, kimsenin çok yaklaşmadığından emin olmak için, orman içinde ufak bir tarama yaptım. Jasper'ın eski kardeşini kasabadan kaçınması için uyardığını biliyordum – hem açıklama hem de uyarı olarak deliliğimden bahsetiğini – ama risk almayacaktım. Peter ve Charlotte'un ailemle düşmanlık yaratma niyetleri yoktu; fakat bunlar değişebilir şeylerdi…

Pekala, abartıyordum, bunu biliyordum.

Benim izlediğimi biliyormuş gibi, onu göremediğimde çektiğim işkenceye acımış gibi, Bella içeride uzun bir saat kaldıktan sonra arka bahçeye çıktı. Elinde bir kitap, kolunun altında bir örtü vardı.

Sessizce açıklığa yüksekten bakan en yakın ağacın yüksek dallarına tırmandım.

Örtüyü ıslak çimlerin üzerine yaydı, karnının üzerine yatıp, bir yeri bulmaya çalışıyor gibi yıpranmış kitabın sayfalarını çevirmeye başladı. Omzunun üzerinden okudum.

Ah – daha fazla klasik. Bir Austen hayranıydı.

Ayak bileklerini birbiri üzerine atarak, hızlıca okudu. Vücudu aniden dikelip eli sayfada donduğunda, güneş ışığının ve rüzgarın saçında oynayışını izliyordum. Gördüğüm tek şey, kalın bir sayfa kesitini sertçe alıp çevirdiğinde üçüncü bölümde olduğuydu.

Bir başlık sayfasının görüntüsünü yakaladım, *Mansfield Park*. Yeni bir hikayeye başlıyordu – kitap derleme bir eserdi. Niye bu kadar ani hikaye değiştirdiğini merak ettim.

Kısa bir süre sonra sinirle kitabı kapattı. Yüzünde sert bir ifadeyle, kitabı itti ve döndü. Kendini sakinleştirmeye çalışıyormuşçasına derin bir nefes aldı, bluzunun

kollarını kıvırdı ve gözlerini kapattı. Romanı hatırlıyordum; ama onu sinirlendirebilecek bir şey düşünemiyordum. Başka bir gizem. İç çektim.

Hareketsizce yattı, sadece bir kere saçını yüzünden çekmek için hareket etti. Kestane rengi bir nehir halinde başının üzerinde havalandı. Sonra tekrar hareketsizleşti.

Nefes alıp verişi yavaşladı. Birkaç uzun dakika sonra dudakları titremeye başladı. Uykusunda mırıldanıyordu.

Karşı çıkılması imkansız. Mümkün olduğunca uzağı dinledim, yakınlardaki evlerin içindeki sesleri yakaladım.

İki kaşık un… bir bardak süt…

Hadi ama! Şunu potaya geçir! Ah, hadi ama!

Kırmızı ya da mavi… ya da belki daha sıradan bir şey giymeliyim…

Yakınlarda kimse yoktu. Yere zıpladım ve sessizce parmak uçlarımın üzerine indim.

Bu çok yanlış, çok riskliydi. Eskiden ne kadar da küçümser tavırlarla Emmett'i düşüncesiz davranışları, Jasper'ı da disiplinsizliği nedeniyle yargılardım – ve şimdi bilinçli olarak bütün kuralları, vahşi bir coşkuyla yok sayıyordum. Bir zamanlar, sorumluluk sahibi olan bendim.

İç çektim; ama aldırışsızca gün ışığının içine ilerledim.

Kendime güneşin parlaklığında bakmaktan kaçınıyordum. Gölgede tenimin kaya gibi ve buz soğukluğunda olması yeterince kötüydü; Bella ile kendime güneş ışığında yan yana bakmak istemiyordum. Aramızdaki farklılık zaten başa çıkılamazdı, kafamda bu görüntü de olmadan yeterince acı vericiydi.

Ama yaklaştığımda tenine yansıyan gökkuşağı ışıltılarını görmezden gelemezdim. Bu görüntü üzerine çenem kenetlendi. Daha fazla ucube olabilir miydim? Eğer şimdi gözlerini açarsa düşeceği dehşeti hayal ettim…

Geri çekilmeye başladım; ama tekrar mırıldanıp beni orada tuttu.

"Mmm… Mmm."

Anlaşılır bir şey değil. Pekala, biraz bekleyecektim.

Kolumu uzatıp çok yaklaştığımda her ihtimale karşı nefesimi tutarak dikkatle kitabını çaldım. Birkaç yarda uzaktayken tekrar nefes almaya başladım ve güneş ışığı ile açık havanın kokusunu etkileyişini tattım. Isı kokuyu tatlandırmış gibi görünüyordu. Boğazım arzuyla alevler içinde kaldı, ateş yine taze ve şiddetliydi, çünkü ondan uzun süre uzak kalmıştım.

Bir an onu kontrol ettim ve sonra – kendimi burnumdan nefes almaya zorlayarak – kitabını açtım. İlk kitapla başlamıştı… Hızla, Austen'ın aşırı derecede kibar yazımında sinirlendirme potansiyeline sahip bir şey arayarak Aşk ve Yaşam'ın üçüncü bölümünde sayfaları çevirdim.

Gözlerim istemsizce adımda durakladığında – Edward Ferrars karakterinin ilk tanıtıldığı yer – Bella tekrar konuştu.

"Mmm. Edward." İç çekti.

Bu sefer uyandığından korkmadım. Sesi sadece alçak, özlem dolu bir mırıltıydı, eğer beni şimdi görmüş olsaydı çıkacak korku çığlığı değil.

Mutluluk, kendime olan nefretimle savaştı. En azından hala beni düşlüyordu.

"Edmund. Ahh. Çok… yakın…"

Edmund?

Ha! Rüyasında beni görmüyordu, diye anladım içim kararak. Kendime olan nefretim kuvvet kazandı. Hayali karakterleri düşlüyordu. Çok kendini beğenmiş biriydim.

Kitabını yerine koydum ve tekrar gölgelerin örtüsü altına girdim – ait olduğum yere.

Güneş yavaş yavaş batmaya başlarken ve gölgeler ona doğru sürünürken yine çaresiz hissederek onu izledim. Onları geri itmek istedim; ama karanlık kaçınılmazdı; gölgeler onu aldı. Işık gittiğinde yeni çok soluk görünüyordu – hayalet gibi. Saçı tekrar koyu, yüzüne karşı neredeyse siyahtı.

İzlemek ürkütücüydü – Alice'in görüşlerinin gerçekleştiğine tanık olmak gibiydi. Bella'nın düzenli, güçlü kalp atışları tek güvenceydi, bir kabustaymış gibi hissetmememi sağlayan tek sesti.

Babası eve geldiğinde rahatladım.

Eve doğru gelirken ondan çok az duyabildim. Anlaşılmaz bir rahatsızlık… geçmişte, işteki gününden bir şey. Açlıkla karışık beklenti – akşam yemeği için sabırsızlandığını tahmin ettim; ama düşünceleri o kadar sessiz ve gizliydi ki, doğru olduğundan emin olamadım; sadece özünü algılayabiliyordum.

Annesinin zihninin nasıl olduğunu merak ettim – hangi genetik birleşimin onu böyle eşsiz halde getirdiğini.

Bella sıçrayarak uyandı, babasının arabasının tekerlekleri tuğla yola girdiğinde oturarak. Etrafına bakındı, beklenmedik karanlıktan kafası karışmış gibi görünüyordu. Kısa bir an, gözleri saklandığım gölgelere dokundu; ama çabucak uzağa baktı.

"Charlie?" diye sordu alçak bir sesle, hala küçük bahçeyi çevreleyen ağaçlara bakarak.

Babasının araba kapısı kapandı ve o sese doğru baktı. Çabucak ayağa kalktı ve ağaçlara bir bakış daha atarak eşyalarını toparladı.

Küçük mutfağın yanındaki arka cama yakın bir ağaca geçtim ve akşamlarını dinledim. Charlie'nin örtülü düşüncelerini sözleriyle karşılaştırmak ilginçti. Kızına olan sevgisi ve ilgisi çok kuvvetliydi; ama sözleri her zaman kısa ve sıradandı. Çoğunlukla samimi bir sessizlik içinde oturdular.

Bella'nın ertesi akşam Port Angeles'taki planlarını konuştuğunu duydum ve dinlerken kendi tasarılarımı oluşturdum. Jasper Peter ve Charlotte'u Port Angeles'tan uzak kalmaları için uyarmamıştı. Yakın zamanda beslendiklerini ve evimizin yakınında avlanmaya niyetleri olmadığını bilsem de, onu izleyecektim, ne olur ne olmaz. Sonuçta, dışarıda her zaman benim türüm vardı, ayrıca şimdiden önce hiç düşünmediğim bütün o insan tehlikeleri de mevcuttu.

Babasını yemeği kendi başına hazırlamak zorunda bırakacağı için endişelerini dile getirdiğini duydum ve teorimin kanıtı üzerine gülümsedim – evet, bakıcı oydu.

Sonra ayrıldım, uyuduğunda geri döneceğimi bilerek.

Mahremiyetine bir röntgencinin yapacağı gibi izinsizce dalmayacaktım. Onun korunması için buradaydım, Mike Newton'ın eğer ağaç tepelerine benim gibi tırmanma becerisi olsaydı hiç şüphesiz yapacağı gibi onu kötü niyetle izlemeyecektim. Ona böyle kaba davranmayacaktım.

Döndüğümde ev boştu, ki bu benim için iyiydi. Akıl sağlığımı sorgulayan küçümser ya da karışık düşünceleri özlememiştim. Emmett merdiven direğine bir not sıkıştırmıştı.

Rainier alanında futbol – hadi gel! Lütfen?

Bir kalem buldum ve ricasının altında *üzgünüm* kelimesini karaladım. Takımlar her halükarda ben olmadan eşitti.

En kısa avlanma gezilerinden birine gittim, kendimi avcılar kadar güzel tada sahip olmayan daha küçük yaratıklarla besledim ve tekrar Forks'a koşmadan önce kıyafetlerimi değiştirdim.

Bella bu gece de iyi uyuyamadı. Örtülerinin içinde döndü, yüzü bazen endişeli, bazen üzgündü. Hangi kabusun onu rahat bırakmadığını merak ettim… ve sonra muhtemelen gerçekten öğrenmek istemediğimi fark ettim.

Konuştuğunda, çoğunlukla mutsuz bir sesle Forks ile ilgili aşağılayıcı şeyler mırılandı. Sadece bir kere, "Geri gel." kelimelerini söyleyerek iç çektiğinde ve eli açıldığında – sözsüz bir rica – beni düşlüyor olabileceğini umma şansım oldu.

Okulun sonraki günü, güneşin beni hapsettiği *son* gün, bir önceki gün gibiydi. Bella dünkünden de hüzünlü görünüyordu ve planlarından vazgeçip geçmeyeceğini merak ettim – iyi bir ruh halinde görünmüyordu.

Ama söz konusu Bella olunca, muhtemelen arkadaşlarının eğlencesini kendisininkinin önüne koyardı.

Bugün koyu mavi bir bluz giymişti ve renk, tenini kusursuz bir güzellikte gösteriyor, taze krema gibi görünmesini sağlıyordu.

Okul bitti ve Jessica kızları almayı kabul etti – Angela da geliyordu, ki duruma minnettardım.

Arabamı almak için eve gittim. Peter ve Charlotte'u orada bulduğumda kızlara önden başlamaları için bir saat verebileceğime karar verdim. Onları hız sınırında asla takip edemezdim – korkunç bir düşünce.

Mutfaktan girdim, Emmett ile Esme'nin selamlarına başımı eğip karşılık vererek ön odadaki herkesi geçtim ve direkt olarak piyanoya gittim.

Ugh, geri geldi. Rosalie, tabii ki.

Ah, Edward. Onun böyle acı çektiğini görmekten nefret ediyorum. Esme'nin mutluluğu endişeyle bozulmuştu. *Endişelenmeliydi.* Benim için öngördüğü bu aşk hikayesi her an daha çok bir trajediye doğru sürükleniyordu.

Bu gece Port Angeles'ta iyi eğlenceler, diye düşündü Alice neşeyle. *Bella'yla konuşma iznim olduğunda bana haber ver.*

Acınacak durumdasın. Dün geceki oyunu birinin uyuyuşunu seyretmek için kaçırdığına inanamıyorum, diye homurdandı Emmett.

Jasper bana hiç dikkat etmedi, çaldığım şarkı niyetlendiğimden daha şiddetli çıktığında bile. Tanıdık bir konuya sahip – sabırsızlık – eski bir şarkıydı. Şimdi beni merakla süzen arkadaşlarına veda ediyordu.

Ne kadar garip bir yaratık, diye düşündü Alice boyutlarında, beyazımsı sarışın saçlı Charlotte. *Halbuki son karşılaştığımızda çok normal ve hoştu.*

Peter'ın düşünceleri, genelde olduğu gibi, yaklaşık olarak onunkilerle aynıydı.

Sorun mutlaka hayvanlar olmalı. İnsan kanı eksikliği onları sonunda delirtiyor, diye düşünüyordu. Saçı nerdeyse Charlotte'unki açık renkte ve neredeyse onunki kadar uzundu. Birbirlerine çok benziyorlardı – boyut dışında, Peter neredeyse Jasper kadar uzundu – hem görünüş hem de düşünce açısından. İyi eşleşmiş bir çift, diye düşünürdüm her zaman.

Esme dışında herkes bir süre sonra benim hakkımda düşünmeyi bıraktı ve dikkat çekmemek için daha hafif tonlarda çaldım.

Onlara uzun bir süre dikkatimi etmedim, sadece müziğin huzursuzluğumu dağıtmasına izin verdim. Kızın görüşümden ve zihnimden uzak olması zordu. Onlara sadece vedalar bir finale geldiğinde dikkat ettim.

"Eğer Maria'yı tekrar görürseniz," diyordu Jasper biraz tereddütle "iyi dileklerimi iletin."

Maria hem Jasper'ı hem de Peter'ı yaratan vampirdi – Jasper'ı 19. yüzyılın ikinci yarısında, Peter'ı daha sonra, 1940'larda. Calgary'deyken bir kere Jasper için gelmişti. Olaylı bir ziyaret olmuştu – anında taşınmak zorunda kalmıştık. Jasper ondan nazikçe gelecekte mesafeyi korumasını rica etmişti.

"Bunun yakın zamanda olacağını sanmıyorum." dedi Peter gülerek – Maria inkar edilemez şekilde tehlikeliydi ve Peter ile aralarında pek sevgi yoktu. Peter, sonuçta, Jasper'ın ayrılmasını sağlamıştı. Jasper her zaman Maria'nın gözdesi olmuştu; onu öldürmeyi planladığında az düşünmüştü. "Ama eğer karşılaşırsak, kesinlikle iletirim."

Ayrılmaya hazırlanarak el sıkışıyorlardı. Çaldığım şarkıyı tatmin edici olmayan bir sonla bitirdim ve aceleyle ayağa kalktım.

"Charlotte, Peter," dedim başımı eğerek.

"Seni tekrar görmek güzeldi Edward." dedi Charlotte şüpheyle. Peter ise karşılık olarak sadece başını eğdi.

Deli, dedi Emmett arkamdan.

Geri zekalı, diye düşündü Rosalie aynı anda.

Zavallı çocuk. Esme.

Ve Alice azarlayıcı bir tonla. *Direkt olarak doğuya, Seattle'a gidiyorlar. Port Angeles'a yaklaşmayacaklar.*

Duymamışım gibi davrandım. Bahanelerim zaten yeterince hafifti.

Arabama girdiğimde, daha rahat hissettim; Rosalie'nin benim için – geçen sene, daha iyi bir ruh halindeyken – güçlendirdiği motorun sağlam mırlaması

yatıştırıcıydı. Hareket halinde olmak bir ferahlıktı, tekerleklerimin altında kayan her mille Bella'ya yaklaştığımı bilmek…

9. Port Angeles

Port Angeles'a vardığımda, hava şehirde araba sürmem için çok aydınlıktı; güneş hala tepedeydi ve pencerelerim karanlık olmasına rağmen, gereksiz riskler almanın bir manası yoktu. *Daha fazla* gereksiz risk, demeliydim daha doğrusu.

Jessica'nın düşüncelerini uzaktan bulabileceğime emindim – onun düşünceleri Angela'nınkilerden daha yüksek sesliydi; ama birincisini bulduğumda, ikincisini de duyabilirdim. Sonra, gölgeler uzadığında yaklaşabilirdim. Şimdilik çok ender kullanılıyor gözüken, şehrin hemen dışında bir yola çektim.

Arayacağım genel yönü biliyordum – Port Angeles'ta elbise alışverişi için tek bir yer vardı. Jessica'yı üç yönlü bir aynın önünde dönerken bulmam uzun sürmedi, Bella'yı arkadaşının giydiği siyah elbiseyi incelerken çevresel görüşünde görebiliyordum.

Bella hala sinirli görünüyor. Ha ha. Angela haklıymış – Tyler kendi kendine gelin güvey oluyormuş. Bu kadar öfkeli olmasına inanamıyorum ama. En azından balo için yedek biri olduğunu biliyor. Ya Mike dansta eğlenmezse ve bana tekrar çıkma teklif etmezse? Ya baloya beraber gitmeyi Bella'ya teklif ederse? Eğer ben hiçbir şey söylemeseydim Mike'a dans teklifi eder miydi? Mike onun benden güzel olduğunu düşünüyor mu? O, *kendinin benden daha güzel olduğunu düşünüyor mu?*

"Bence mavi olan daha iyi. Gözlerinin rengini ortaya çıkarıyor."

Jessica Bella'ya sahte bir sıcaklıkla gülümsedi, bir yandan da onu şüpheyle inceledi.

Gerçekten böyle mi düşünüyor? Yoksa cumartesi günü bir inek gibi görünmemi mi istiyor?

Jessica'yı dinlemekten bıkmıştım. Angela için yakınları taradım – ah; ama kıyafet değiştiriyordu ve ona mahremiyet vermek için çabucak zihninden çıktım.

Pekala, Bella'nın mağazada girebileceği çok fazla bela yoktu. Alışveriş yapmalarına izin verip bitirdiklerinde onları yakalayacaktım. Karanlık basması çok uzun sürmeyecekti – bulutlar batıdan doğru geri dönüyordu. Sık ağaçların arasından sadece gözüme ilişip kayboluyorlardı; ama gün batımına nasıl acele ettiklerini görebiliyordum. Onları memnuniyetle karşıladım, gölgeleri için daha önce hiç olmadığı kadar istekliydim. Yarın okulda tekrar Bella'nın yanına oturabilirdim, öğle yemeğinde dikkatini tekelime alabilirdim. Biriktirdiğim bütün soruları sorabilirdim…

Yani, Tyler'ın küstahlığına sinirliydi. Bunu zihninde görmüştüm – balo hakkında söylediklerinde tamamen ciddi olduğunu, risk almadığını. O öğleden sonraki ifadesini kafamda canlandırdım – öfkeli inanamamazlık – ve güldüm. Ona bu konuda ne diyeceğini merak ettim. Tepkisini kaçırmak istemezdim.

Gölgelerin uzamasını beklerken zaman çok yavaş geçti. Jessica'yı belirli aralıklarla kontrol ettim; iç sesi bulunması en kolay olanıydı; ama orda uzun süre

kalmaktan hoşlanmıyordum. Yemek yemeyi planladıkları yeri gördüm. Akşam yemeği vaktine kadar karanlık olacaktı… Belki ben de tesadüfen aynı restoranı seçerdim. Alice'i yemeğe davet etmeyi düşünerek cebimdeki telefona dokundum. Buna bayılırdı; ama Bella'yla konuşmak da isterdi. Bella'nın benim dünyama *daha fazla* girmesine hazır olduğumdan emin değildim. Bir vampir belası yeterli değil miydi?

Tekrar Jessica'yı kontrol ettim. Takısını düşünüyor, Angela'ya akıl danışıyordu.

"Belki de kolyeyi geri vermeliyim. Evde muhtemelen işe yarayacak bir tane var ve harcamam gerekenden fazla harcadım…" Annem delirecek. Ne düşünüyordum?

"Geri dönmenin benim için bir sakıncası yok; ama Bella bizi arar mı sence?"

Bu da neydi? Bella onlarla değil miydi? Önce Jessica'nın gözlerinden, sonra Angela'nınkilerden etrafa baktım. Mağazalarla dolu bir kaldırımdaydılar, diğer yola dönüyorlardı. Bella hiçbir yerde yoktu.

Ah, Bella kimin umurunda? diye düşündü Jess sabırsızlıkla, Angela'nın sorusunu yanıtlamadan önce. *"Bir şey olmaz. Geri dönsek bile restorana zamanında yetişebiliriz. Zaten, yalnız kalmak istiyor sanırım."* Jessica'nın Bella'nın gittiğini düşündüğü kitapçının kısa bir görüntüsünü yakaladım.

"Acele edelim o zaman." dedi Angela. *Umarım Bella onu ektiğimizi düşünmez. Arabada bana çok iyi davranmıştı… Gerçekten tatlı biri; ama bugün keyifsiz görünüyordu. Acaba Edward Cullen yüzünden mi? Bahse girerim ki ailesiyle ilgili soru sormasının sebebi budur…*

Daha çok dikkat etmeliydim. Neler kaçırmıştım? Bella kendi başına dolaşıyordu ve daha önce de beni mi sormuştu? Angela şimdi Jessica'ya dikkat ediyordu – Jessica o geri zekalı Mike hakkında konuşuyordu – ve ondan daha fazla bir şey alamadım.

Gölgelere baktım. Güneş yeterince kısa sürede bulutların arkasına girecekti. Eğer yolun, binaların solan güneş ışığını engelledikleri batı tarafında kalırsam…

Şehrin merkezine giden seyrek trafikte ilerlerken huzursuz hissetmeye başladım. Bu daha önce düşündüğüm bir şeyy değildi – Bella'nın onlardan ayrılması – ve onu nasıl bulacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Bunu *düşünmeliydim*.

Port Angeles'ı iyi biliyordum; arayışımın kısa süreceğini umarak direkt olarak Jessica'nın kafasında gördüğüm kitapçıya gittim; ama kolay olacağından şüpheliydim. Bella ne zaman işleri kolaylaştırmıştı ki?

Tabii ki, küçük kitapçı dükkanı tezgahın arkasındaki bir kadın dışında bomboştu. Bella'nın ilgileneceği bir yere benzemiyordu – gerçekçi bir insan için çok yeni nesildi. İçeri girmeye zahmet edip etmediğini merak ettim.

Park edebileceğim bir gölge vardı… Dükkana karanlık bir yol oluşturuyordu. Gerçekten yapmamalıydım. Güneş ışığının parıldadığı saatlerde dışarıda dolaşmak güvenli değildi. Ya geçen arabalardan biri güneş ışığını yanlış anda yansıtırsa?

Ama Bella'yı başka türlü nasıl arayacağımı bilmiyordum!

Park edip gölgenin en derin tarafından dışarı çıktım. Hızla dükkana girerken havada Bella'nın kokusunun zayıf izini aldım. Buradaydı, kaldırımdaydı; ama dükkanın içinde kokusundan eser yoktu.

"Hoşgeldiniz! Yardımcı olabilir mi–" diye başladı satıcı kadın; ama çoktan kapıdan çıkmıştım.

Bella'nın kokusunu gölgenin izin verdiği kadar takip ettim ve güneş ışığının kıyısında durdum.

Bu bana ne kadar güçsüz hissettiriyordu – önümdeki kaldırımdaki karanlık ve aydınlık arasındaki çizgi tarafından engellenmek. Çok sınırlı.

Sadece devam edip güneye doğru gittiğini tahmin edebildim. O yönde pek bir şey yoktu. Yolunu mu kaybetmişti? Eh, bu ihtimal karakterinden tamamen uzak görünmüyordu.

Arabaya bindim ve onu arayarak yavaşça sokaklarda ilerledim. Birkaç ayrı gölgede daha durdum; ama sadece kokusunu bir kere daha yakalayabildim ve yönü kafamı karıştırdı. Nereye gitmeye çalışıyordu?

Kitapçı ve restoran arasında Bella'yı yolda görme umuduyla birkaç kere ileri geri gittim. Jessica ve Angela çoktan oradaydı, sipariş mi vereceklerine yoksa Bella'yı mı bekleyeceklerine karar vermeye çalışıyorlardı. Jessica hemen sipariş vermek için bastırıyordu.

Yabancıların zihinlerini taramaya, onların gözlerinden bakmaya başladım. Şüphesiz, biri mutlaka onu bir yerde görmüş olmalıydı.

Kayıp kaldıkça daha da çok endişelendim. Onu bulmanın ne kadar zor olacağını daha önce hiç düşünmemiştim, şimdiki gibi, görüşümden ve normal yollarından uzaktayken. Bundan hiç hoşlanmadım.

Bulutlar ufuktaydı ve birkaç dakika içinde onu yaya olarak takip etmek için özgür olacaktım. Uzun süremeyecekti o zaman. Şu anda beni bu kadar çaresiz bırakan tek şey güneşti. Sadece birkaç dakika, o zaman avantaj tekrar bende olacaktı ve güçsüz olan insan dünyası olacaktı.

Başka bir zihin, ve başka bir tanesi daha. Çok fazla önemsiz düşünce.

… sanırım bebek başka bir kulak enfeksiyonu kaptı…

6-4-0 mıydı yoksa 6-0-4 mü…?

Yine geç kaldı. Ona söylemeliyim ki…

İşte geliyor! Aha!

İşte, sonunda, en azından yüzü vardı. Sonunda biri onu fark etmişti!

Rahatlık sadece bir saniyenin ufak bir parçası kadar sürdü ve sonra gölgeler içinde onun yüzüne bakan adamın düşüncelerini tam olarak okudum.

Zihni tanıdık değildi; ama tamamen yabancı da değildi. Eskiden tam olarak böyle zihinleri avlamıştım.

"HAYIR!" diye kükredim ve hırlamalar boğazımdan çıktı. Ayağım gaz pedalını zemine doğru itti; ama nereye gidiyordum?

Düşüncelerinin genel yönünü biliyordum; ama bu yeterince ayrıntılı değildi. Bir şey, bir şey olmalıydı – bir sokak işareti, bir dükkan vitrini, görüşü içinde yerini

ele verecek bir şey – ama Bella gölgelerin içindeydi ve adamın gözleri sadece onun korkmuş ifadesine odaklanmıştı – oradaki korkudan zevk alıyordu.

Yüz, kafasındaki diğer suratların anısıyla bulanıklaştı. Bella onun ilk kurbanı değildi.

Hırlamalarımın sesi arabanın çerçevesini salladı; ama bu dikkatimi dağıtmadı.

Arkasındaki duvarda hiç pencere yoktu. Endüstriyel bir yerdi, alışveriş yerlerinden uzakta bir yer. Arabam doğru olduğunu umduğum yöne giderken köşeyi döndü, başka bir arabayı daha yoldan çıkardı. Diğer sürücü kornasını çaldığında ses çoktan oldukça arkamdaydı.

Şunun titreyişine bak! Adam umutla kıkırdadı. Korku onu çeken şeydi – keyif aldığı kısım.

"Benden uzak dur." Sesi alçak ve sakindi, bir çığlık değildi.

"Böyle yapma tatlım."

Başka yönden gelen zorba bir kahkaha üzerine ürkmesini izledi. Sesten rahatsız olmuştu – *Kes sesini Jeff!* diye düşünmüştü – ama geri çekilmesinden hoşlanmıştı. Bu onu heyecanlandırmıştı. Ricalarını, yalvarış şeklini hayal etmeye başlamıştı…

Sesli kahkahayı duyana kadar başkaları olduğunu fark etmemiştim. Kullanabileceğim bir şey bulabilmek için çaresiz, diğerlerini taradım. Adam ona doğru ilk adımı atıyor, ellerini esnetiyordu.

Etrafındaki zihinler onunki kadar çöplük değildi. Hepsi hafiften sarhoştu, hiçbiri Lonnie diye seslendikleri adamın bunda ne kadar ileri gitmeyi planladığının farkında değildi. Lonnie'yi kör halde takip ediyorlardı. Onlara biraz eğlence vaat etmişti…

Biri gerginlikle sokağa baktı – kızı taciz ederken yakalanmak istemiyordu – ve bana ihtiyacım olan şeyi verdi. Baktığı sokağı tanıdım.

Kırmızı ışıkta fırladım, hareket halindeki trafikte iki araba arasındaki ancak yeten genişliğe sahip boşluktan sıyrıldım. Arkamda kornalar çalındı.

Telefonum cebimde titredi. Duymazdan geldim.

Lonnie yavaşça kıza doğru ilerledi. Çığlık atmasını bekledi ve bunun tadını çıkarmaya hazırlandı.

Ama Bella çenesini kenetledi ve kendini destekledi. Şaşırmıştı – kaçmayı deneyeceğini düşünmüştü. Şaşarmış ve hafifçe hayal kırıklığına uğramıştı. Kurbanını kovalamayı, avın adrenalinini severdi.

Bu cesur. Belki daha iyi, sanırım… daha çok savaş.

Bir blok ötedeydim. Canavar motorun kükremesini duyabilirdi; ama hiç dikkat etmedi, kurbanına yoğunlaşmıştı.

Kendisi kurban olduğunda avdan nasıl keyif aldığını görecektim. *Benim* av stilim hakkında ne düşüneceğini görecektim.

Kafamın içinde başka bir bölgede, çoktan daha önce şahit olduğum işkence yöntemlerini tarıyordum, içlerinde en acı verici olanını arıyordum. Bunun için acı çekecekti. Istırap içinde kıvranacaktı. Diğerleri kendi kısımları için sadece

öleceklerdi; ama bu *Lonnie* isimli canavar ben ona o hediyeyi vermeden çok uzun süre önce ölmek için yalvaracaktı.

Yoldaydı, ona doğru geliyordu.

Köşeyi keskin şekilde döndüm, farlarım üzerlerini aydınlattı ve kalanını oldukları yerde dondurdu. Yoldan sıçrayan lideri ezebilirdim; ama bu onun için çok kolay bir ölüm olurdu.

Arabanın dönmesine izin verdim, geldiğim yöne doğru sürdüm, bu sayede Bella'ya en yakın kapı yolcu kapısı olmuştu. Sertçe açtım, o sırada zaten arabaya doğru koşuyordu.

"Bin." dedim sinirle.

Ne!?

Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum. Kız yalnız değil.

Kaçmalı mıyım?

Sanırım kusacağım…

Bella kapıdan içeri tereddüt etmeden zıpladı ve arkasından kapıyı çekti.

Sonra, bana bir insanın yüzünde gördüğüm en güven dolu yüz ifadesiyle baktı ve bütün kötü planlarım yıkıldı.

Onu arabada bırakıp sokaktaki dört adamla ilgilenemeyeceğimi anlamam bir saniyenden çok çok daha kısa sürdü. Ona ne diyecektim, 'izleme' mi? Ha! Benim istediğim bir şeyi ne zaman yapmıştı ki? Ne zaman güvenli şeyi yapmıştı?

Onları, Bella'nın görüşünden uzaklaştırıp, onu burada yalnız mı bırakırdım? Bu gece Port Angeles sokaklarında başka bir tehlikeli insanın dolaşıyor olması küçük bir ihtimaldi; ama bir ilk olma riski de vardı. Tıpkı bir mıknatıs gibi, tehlikeli her şeyi kendine çekiyordu. Onu gözümün önünden ayıramazdım.

Hızlanıp, onu saldırganlarının kavrayamamış ifadelerle arkamızdan bakakalmasını sağlayacak çabuklukta götürürken, bu ona aynı hareketin bir parçası gibi göründü. Bir anlık tereddüdümü anlamadı. Planın baştan beri kaçmak olacağını tahmin ederdi.

O adama arabayla bile vuramazdım. Bu Bella'yı korkuturdu.

Onun ölümünü o kadar vahşice istiyordum ki, bu istek kulaklarımda çınladı, görüşümü bulutlandırdı ve dilimde tadını hissettirdi. Kaslarım aceleyle, istekle ve bunun gerekliliğiyle sarıldı. Onu öldürmek *zorundaydım*. Onu yavaşça yüzecektim, parça parça, kasların üzerinden deriyi, kemiklerin üzerinden kasları…

Kızın – dünyadaki tek kızın – koltuğuna iki eliyle sarılmış, gözleri hala büyük ve tamamen güven dolu olarak bana baktığını saymazsak… İntikam beklemek zorunda kalacaktı.

"Kemerini bağla." diye emrettim. Sesim hala nefret ve kana susamışlıkla sertti. Alışıldık kana susamışlık değil. O adamın herhangi bir parçasını içime alarak kendimi kirletmeyecektim.

Kemeri yerine taktı ve çıkarttığı sesten hafifçe zıpladı. Bu alçak ses onu zıplatmıştı; ama hala ben bütün trafik işaretlerini görmezden gelerek hızla şehre doğru sürerken korkmuyordu. Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Garip bir

şekilde rahatlamış gözüküyordu. Daha yeni yaşadıklarından sonra, buna bir anlam veremiyordum.

"İyi misin?" diye sordu, sesi korku ve stres yüzünden pürüzlü çıkmıştı.

O, *benim* mi iyi olup olmadığımı bilmek istiyordu?

Sorusunu saniyenin bir kısmında düşündüm. Onun tereddüdü duymasına yeterli olmayacak bir sürede. *İyi* miydim?

"Hayır." dedim ses tonum hiddetle dolup taşarak.

Onu bu öğleden sonrayı geçirdiğim kullanılmayan yola götürdüm. Şimdi ağaçların altında simsiyahtı.

O kadar öfkeliydim ki, vücudum yerinde donakaldı. Parmaklarım onun saldırganına çarpıp, vücudunu tanınmayacak hale getirecek derecede ezmek isteğiyle yanıp tutuşuyordu…

Ama bu, onu burada, karanlık gece korunmasız bırakmama yol açardı.

"Bella?" dedim dişlerimin arasından.

"Evet?" diye cevapladı boğuk bir sesle. Boğazını temizledi.

"Sen iyi misin?" Bu gerçekten en önemli şeydi, ilk öncelik. İntikam ikinciydi. Bunu *biliyordum*; ama vücudum öfkeyle öyle doluydu ki, düşünmek zordu.

"Evet." Sesi hala boğuktu – şüphesiz korkuyla.

Ve o yüzden onu bırakamazdım.

Çileden çıkarıcı bir sebepten – evrenin benimle oynadığı bir şaka – daima risk altında olmasa da, yokluğumda tamamen güvende olacağından *emin* olsam bile, onu karanlıkta tek başına bırakamazdım.

Çok korkmuş olmalıydı.

Yine de onu rahatlatacak durumda değildim – eğer bunun nasıl yapılacağını kesin olarak bilseydim bile, ki bilmiyordum. Şüphesiz, benden yayılan vahşiliği hissedebiliyordu, şüphesiz bu çok açıktı. Eğer içimde kaynayan kan dökme isteğini durduramazsam, onu daha da çok korkutacaktım.

Başka bir şey düşünmem gerekliydi.

"Dikkatimi dağıt lütfen." diye rica ettim.

"Affedersin, ne?"

Neye ihtiyacım olduğunu açıklayabilecek kontrolü kendimde zor bulabildim.

"Sadece ben sakinleşene kadar önemsiz bir şeylerden bahset." dedim çenem hala kilitliyken. Beni arabanın içinde tutan tek şey, bana ihtiyacı olmasıydı. Adamın düşüncelerini duyabiliyordum, hayal kırıklığını ve öfkesini… Onu nerede bulacağımı biliyordum… Görmemeyi dileyerek gözlerimi kapattım.

"Iı…" tereddüt etti – isteğimden bir anlam çıkarmak için olduğunu düşündüm.

"Yarın okuldan sonra Tyler Crowley'i ezeceğim?" Bunu sanki bir soru gibi söylemişti.

Evet – ihtiyacım olan şey buydu. Tabii ki Bella beklenmedik bir şeyle gelecekti. Önceden olduğu gibi, onun dudaklarından gelen şiddet tehdidi

eğlenceliydi – çok komik bir şekilde zıttı. Öldürme isteğiyle yanıp tutuşmuyor olsaydım gülerdim.

"Niye?" dedim onu tekrar konuşmaya zorlayarak.

"Herkese beni baloya götüreceğini söylüyor." dedi, sesi kaplan-kedi yavrusu öfkesiyle doluydu. "Ya deli ya da hala beni az daha öldürdüğü kazayı telafi etmeye çalışıyor… hatırlıyorsundur." diye ekledi soğukça, "ve nasılsa balonun bunu yapmanın doğru bir yolu olduğunu düşünüyor. O yüzden ben de, eğer onun hayatını tehlikeye atarsam ödeşiriz ve benden özür dilemeye devam edemez. Düşmana ihtiyacım yok ve belki Lauren, o beni rahat bırakırsa geri çekilir. Sentra'sını da parçalayabilirim gerçi," diye devam etti, şimdi düşünceliydi. "Eğer bir arabası olmazsa, kimseyi baloya götüremez…"

Bazen olayları yanlış anladığını görmek cesaretlendiriciydi. Tyler'ın ısrarının kazayla bir ilgisi yoktu. Lisedeki oğlanları etkileyen cazibesinin farkındaymış gibi gözükmüyordu. Bana olan çekiciliğini de görmüyor muydu?

Ah, bu işe yarıyordu. Zihninin şaşırtıcı gidişatı her zaman ilginçti. İntikam ve işkencenin arkasında bir şeyler görmeye, kendimi kontrol etmeye başlamıştım.

"Bunu duydum." dedim ona. Konuşmayı kesmişti ve devam etmesine ihtiyacım vardı.

"*Duydun* mu?" dedi inanamayarak ve sonra sesi öncekinden daha öfkeliydi. "Eğer boyundan aşağı felç olursa da baloya gidemez."

Keşke deli gözükmeden ondan bu tehditlerine devam etmeyi istemenin bir yolu olsaydı. Beni sakinleştirmek için daha iyi bir şey yapamazdı. Ve sözleri – ona göre sadece alay ve abartı – o anda şiddetle ihtiyacım olan bir hatırlatmaydı.

İç çektim ve gözlerimi açtım.

"Daha iyi misin?" diye sordu anında.

"Pek değil."

Hayır, daha sakindim; ama daha iyi değildim, çünkü demin Lonnie denen canavarı öldüremeyeceğimi anlamıştım ve bunu neredeyse dünyadaki her şeyden daha çok istiyordum. Neredeyse.

Son derece haklı çıkarılabilir bir cinayet işlemekten daha çok istediğim tek şey bu kızdı ve ona sahip olamayacağım halde, bunun sadece hayali bile, bu gece katliam yapmamı imkansız kılıyordu – böyle bir şeyin ne kadar savunulabilir olduğu önemli değildi.

Bella bir katilden daha iyisini hak ediyordu.

Katilden başka bir şey olmak için yetmiş yıl harcamıştım. O kadar yıllık çaba, beni yanımda oturan kıza layık yapamazdı. Ve yine de, eğer o hayata – bir katilin hayatına – bir geceliğine bile geri dönersem, ona ulaşma şansımı tamamen kaybederdim. Kanlarını içmesem bile – gözlerimde kırmızı parlayan o kanıt olmasa bile – farkı hissetmeyecek miydi?

Onun için yeterince iyi olmaya çalışıyordum. Bu imkansız bir hedefti. Denemeye devam edecektim.

"Sorun ne?" diye fısıldadı.

Nefesi burnumu doldurdu ve bana niye onu hak edemeyeceğimi hatırlattı. Bütün bunlardan sonra, onu ne kadar sevsem de… hala ağzımı sulandırıyordu.

Olabileceğim kadar dürüst olacaktım. Bunu ona borçluydum.

"Bazen öfkemle ilgili problem yaşıyorum Bella." Sesimdeki doğal olan dehşeti hem duymamasını hem de duymasını dileyerek, karanlık geceyi izledim. Daha çok, duymamasını dileyerek. *Kaç Bella, kaç. Kal Bella, kal*. "Geri dönüp onları avlamak benim için hiç de iyi…" Sadece düşüncesi bile neredeyse beni arabadan dışarı çıkarıyordu. Derin bir nefes alıp, kokusunun boğazımı kavurmasına izin verdim. "En azından, kendimi buna ikna etmeye çalışıyorum."

"Ah."

Başka hiçbir şey söylemedi. Sözlerimde ne kadarını duymuştu? Gizlice ona baktım; ama yüzü okunamıyordu. Muhtemelen şok yüzünden bomboştu. Eh, çığlık atmıyordu. Daha değil.

Bir süre sessizlik oldu. Olmam gereken kişi olmak için kendimle savaştım. Olamadığım kişi olmak için.

"Jessica ve Angela endişelenecekler." dedi sessizce. Sesi çok sakindi ve bunun nasıl olabileceğinden emin değildim. *Şokta* mıydı? Belki bu gece olanlar daha kafasına dank etmemişti. "Onlarla buluşacaktım."

Benden uzaklaşmak mı istiyordu? Yoksa sadece arkadaşlarının endişelenmesinden mi endişeleniyordu?

Cevap vermedim; ama arabayı çalıştırdım ve onu geri götürdüm. Kente yaklaştıkça, amacımı gerçekleştirmem zorlaşıyordu. O adama o kadar *yakındım* ki…

Eğer imkansız olsaydı – eğer bu kızı asla hak edemeyecek olsaydım – o zaman adamı cezasız bırakmanın anlamı neydi? Şüphesiz kendime o kadarı için izin verirdim…

Hayır. Vazgeçmeyecektim. Daha değil. Onu, pes etmek için çok fazla istiyordum.

Düşüncelerime anlam vermeye başlamadan önce arkadaşlarıyla beraber buluşacağı restorandaydık. Jessica ve Angela yemeği bitirmişlerdi ve ikisi de Bella için gerçekten endişelilerdi. Karanlık sokağa doğru onu aramak için yola çıkmışlardı.

Bu onların dolaşması için iyi bir ge–

"Nasıl bildin, nereye…?" Bella'nın yarım kalan sorusu beni böldü ve başka bir pot kırdığımı anladım. Arkadaşlarıyla nerede buluşacağını sormak için dikkatim çok dağınıktı.

Ama soruyu bitirip baskı yapmak yerine, Bella sadece başını salladı ve yarım gülümsedi.

Bu ne demekti?

Garip kabullenişine kafa patlatmak için vaktim yoktu. Kapıyı açtım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu afallayarak.

Gözümün önünden ayrılmana izin vermiyorum. Kendime yalnız kalmak için izin vermiyorum. "Seni yemeğe götürüyorum."

Eh, bu ilginç olmalıydı. Alice'i alıp, tesadüf eseri Bella ve arkadaşlarının gittiği restoranı seçerek yemeğe götürmeyi hayal ettiğim başka bir geceye benziyordu. Ve şimdi, pratikte kızla bir randevudaydık. Sadece, bu sayılmazdı, çünkü ona hayır deme şansı vermiyordum.

Ben arabanın önünden dolanana kadar çoktan kapıyı yarım açmıştı – şüphe çekmeyecek hızda hareket etmek genelde bu kadar sinir bozucu değildi – benim gelip açmamı beklemek yerine. Bunun sebebi kendine bir hanımefendi gibi davranılmasına alışık olmaması mı, yoksa beni bir centilmen olarak düşünmemesi miydi?

Kız arkadaşları karanlık köşeye ilerledikçe gittikçe daha da çok gerilerek bana katılmasını bekledim.

"Git ve Jessica ile Angela'yı ben onları da takip etmek zorunda kalmadan durdur." diye emrettim çabucak. "Eğer diğer arkadaşlarınla tekrar karşılaşırsam kendimi durdurabileceğimden emin değilim." Hayır. Bunun için yeterince güçlü olmazdım.

Titredi ve sonra kendini hızlıca toparladı. Yarım adım ilerleyip yüksek sesle "Jess! Angela!" diye seslendi. Döndüler ve Bella dikkatlerini çekmek için kolunu salladı.

Bella! Ah, güvende! diye düşündü Angela rahatlayarak.

Çok geç? diye homurdandı Jessica kendi kendine; ama o da Bella kaybolmadığı ya da incinmediği için şükran doluydu. Bu onu eskisinden biraz daha çok sevmemi sağladı.

Aceleyle geri döndüler ve beni onun yanında görünce şok olup durdular

I-ıh! diye düşündü Jess afallayarak. *Kesinlikle olamaz!*

Edward Cullen? Onu bulmak için mi tek başına gitti? Ama niye onların kasaba dışında olmsıyla ilgili bana soru sorsun ki, eğer o buradaysa… Bella'nın Angela'ya benim ailemin okula sık sık gitmediğini sorarkenki mahcup ifadesinden kısa bir görüntü yakaladım. *Hayır, biliyor olamazdı.* diye karar verdi Angela.

Jessica'nın düşünceleri şaşkınlıktan şüpheye doğru yönelmişti.

"Neredeydin?" diye sordu Bella'ya bakarak; ama beni de gözünün kenarından gözetleyerek.

"Kayboldum ve sonra Edward'la karşılaştım." dedi Bella eliyle beni göstererek. Ses tonu dikkat çekecek derecede normaldi, sanki bu gece gerçekten hiçbir şey olmamış gibi.

Kesinlikle şokta olmalıydı. Sakinliğinin tek açıklaması buydu.

"Size katılmamda bir sakınca var mı?" diye sordum – nezaketten; çoktan yediklerini biliyordum.

Kahretsin; ama çok seksi! diye düşündü Jessica, aklı birdenbire tutarsızlaşarak.

Angela da daha sakin değildi. *Keşke yemeseydik. Vay. Sadece. Vay.*

Bunu niye Bella'ya yapamıyordum?

"Ee… tabi" diyerek kabul etti Jessica.

Angela kaşlarını kaçttı. "Iı, aslında Bella, biz beklerken yedik." diye itiraf etti. "Kusura bakma."

Jessica içinden şikayet etti. *Ne? Kes sesini!*

Bella onları rahatlatmak için normal bir şekilde omuzlarını silkti. Kesinlikle şoktaydı.

"Sorun değil – aç değilim."

Katılmadım. "Bence bir şeyler yemelisin." Kan dolaşımına şeker girmesi gerekliydi – gerçi zaten varmış gibi yeterince tatlı kokuyordu, diye düşündüm alayla. Dehşet ona her an çarpabilirdi ve boş bir mide yardımcı olmazdı. Tecrübemden bildiğim üzere kolaylıkla bayılabiliyordu.

Bu kızlar eğer direkt eve giderlerse tehlike içinde olmayacaklardı. Tehlike *onları* her adımlarında takip etmiyordu.

Ve Bella'yla yalnız kalmayı tercih ederdim – o benimle yalnız kalmak istediği sürece.

"Bella'yı bu gece eve benim bırakmamın bir sakıncası var mı?" dedim Jessica'ya, Bella cevap veremeden. "Böylece o yerken beklemek zorunda kalmazsınız."

"Ah, sorun olmaz. Sanırım …" Jessica Bella'ya dikkatle bakarak, bunun istediği şey olduğuna dair bir işaret aradı.

Kalmak istiyorum… ama muhtemelen onu kendine istiyor. Kim istemez ki? diye düşündü Jess. O sırada, Bella'nın göz kırpmasını izledi.

Bella *göz mü kırpmıştı*?

"Tamam." dedi Angela çabucak, Bella'nın istediği buysa yoldan çekilmek için acele ederek, ve bunu istiyormuş gibi gözüküyordu. "Yarın görüşürüz, Bella… Edward." Adımı sıradan bir tonla söylemek için çabaladı. Sonra Jessica'nın elini tuttu ve onu çekmeye başladı.

Bunun için Angela'ya teşekkür etmenin bir yolunu bulmam gerekecekti.

Jessica'nın arabası bir sokak lambasının ışığının oluşturduğu parlak bir daireye yakındı. Bella kaşlarının arasında bir endişe kıvrımıyla onları arabaya girene kadar izledi. O zaman, içinde bulunmuş olduğu tehlikenin tamamen farkında olmalıydı. Jessica uzaklaşırken el salladı ve Bella da ona geri el salladı. Derin bir nefes alıp bana döndüğünde araba daha gözden kaybolmamıştı.

"Açıkçası, gerçekten aç değilim." dedi.

Konuşmadan önce neden onların gitmesini beklemişti? Hakikaten benimle yalnız kalmak istiyor muydu – şimdi, öldürücü öfkeme şahit olduktan sonra bile mi? Durum ne olursa olsun, bir şeyler yiyecekti.

"Dalga geçiyorsun." dedim.

Restoran kapısını onun için açtım ve bekledim.

İç çekip içeri girdi.

Karşılayıcı görevlinin beklediği platforma doğru onun yanında yürüdüm. Bella hala tamamen soğukkanlı gözüküyordu. Ateşini ölçmek için eline, alnına dokunmak istedim; ama soğuk elim onu iğrendirirdi, daha önce olduğu gibi.

Aman Tanrım, karşılayıcının yüksek iç sesi bilincime daldı. *Tanrım, Aman Tanrım.*

Bu gece benim baş döndürme gecem gibi gözüküyordu ya da sadece Bella'nın beni böyle görmesini çok istediğim için, şimdi daha çok fark ediyordum. Her zaman kurbanımıza göre çekiciydik. Bunun hakkında daha önce hiç bu kadar düşünmemiştim. Genellikle korku, baştaki çekimin yerini çabucak alırdı…

"İki kişilik bir masa?" diye sordum karşılayıcı konuşmadığında.

"Ah, ıı, evet. La Bella İtalia'ya hoşgeldiniz." *Mmm! Nasıl bir ses ama!* "Lütfen beni takip edin." Düşünceleri meşguldü, hesap yapıyordu.

Belki kız onun kuzenidir. Kardeşi olamaz, benzemiyorlar; ama aile kesinlikle. Onunla *beraber olamaz.*

İnsan gözleri bulutluydu; hiçbir şeyi net göremiyorlardı. Bu dar görüşlü kadın nasıl benim fiziğimi – kurban için bir tuzağı – çekici bulabiliyordu da, yine yanımdaki kızın yumuşak mükemmelliğini göremiyordu?

Eh, ona yardım etmeye gerek yok, ne olur ne olmaz, diye düşündü bizi restoranın en kalabalık yerindeki aile boyu masaya yönlendirirken. *Kız buradayken ona numaramı verebilir miyim…?*

Arka cebimden bir banknot çıkardım. İnsanlar işin içine para girdiğinde her zaman işbirliğine hazırdı.

Bella karşı çıkmadan garsonun gösterdiği yere oturuyordu. Ona doğru kafamı iki yana salladım ve kafasını merakla kaldırarak bekledi. Evet, bu gece çok meraklı olacaktı. Kalabalık, bu konuşma için ideal bir yer değildi.

"Belki daha özel bir yer?" diye istekte bulundum parayı vererek. Gözleri şaşkınlıkla açıldı ve sonra parmakları bahşişin üzerinde kıvrılırken kısıldı.

"Tabii."

Bizi bir bölme duvarının etrafından götürürken paraya göz attı.

Daha iyi bir masa için elli dolar? Aynı zamanda zengin. Bu mantıklı – bahse girerim ki ceketi son maaşımdan daha fazla para ediyordur. Lanet olsun. Niye onunla *mahremiyet istiyor?*

Bize restoranın sessiz bir köşesinde bizi kimsenin göremeyeceği – ona ne söylersem Bella'nın bunlara tepkilerini göremeyecekleri – bir bölme önerdi.

Ne kadar tahmin etmişti? Bu gece olanlarla ilgili kendine hangi açıklamayı yapmıştı?

"Burası nasıl?" diye sordu garson.

"Muhteşem." dedim ve Bella'ya olan kızgın davranışlarından rahatsız olarak, dişlerimi gösterip ona genişçe gülümsedim.

Vay. "Iı… servisiniz hemen gelecek." *Gerçek olamaz. Mutlaka uyumuş olmalıyım. Belki kız kaybolur… belki tabağına ketçapla numaramı yazarım.*

Garip. Hala korkmamıştı. Birdenbire Emmett'in haftalar önce kafeteryada benimle alay edişini hatırladım. *Bahse girerim, ben onu bundan daha iyi korkutabilirdim.*

Bu yeteneğimi kayıp mı ediyordum?

“Gerçekten insanlara bunu yapmamalısın.” diye böldü Bella düşüncelerimi, onaylamaz bir tonla. “Hiç adil değil.”

Eleştirici ifadesine bakakaldım. Neyi kastetmişti? Çabalarıma rağmen garsonu korkutamamaıştım. “Neyi?”

“Onları böyle büyülememelisin – kız muhtemelen şimdi mutfakta soluk soluğa kalmıştır.”

Hmm. Bella neredeyse haklıydı. Garson şu anda yarı-tutarlı bir şekilde arkadaşına benim hakkımdaki yanlış değerlendirmesini anlatıyordu.

“Ah, hadi ama,” diye azarladı Bella ben hemen cevap vermeyince. “İnsanlar üzerindeki etkini biliyor olmalısın.”

“Ben insanları büyülüyor muyum?” Bu, durumu ifade etmek için ilginç bir yoldu. Bu gece için yeterince doğruydu. Değişikliğin sebebinin ne olduğunu merak ediyordum…

“Fark etmedin mi?” diye sordu hala eleştirerek. “Sence herkes işlerini bu kadar kolay halledebiliyor mu?”

Düşünmeden merakımı seslendirdim. “Seni büyülüyor muyum?” ve sonra kelimeler çıkmıştı ve onları geri çağırmak için artık çok geçti.

Ama ben bu sözleri sesli söylemekten derin bir pişmanlık duymadan önce cevapladı, “Sık sık.” Ardından yanakları açık pembe bir renk aldı.

Onu büyülüyordum.

Sessiz kalbim, daha önce hissetmediğim kadar şiddetli bir umutla kabardı.

“Merhaba.” dedi biri, garson, kendini tanıtarak. Düşünceleri bizi karşılayandan daha sesli ve açıktı; ama dinlemedim. Onun yerine Bella’nın yüzüne baktım. Kanın teninin altında yayılmasını, boğazımı nasıl yaktığını değil, yüzünü nasıl aydınlattığını, teninin güzelliğini nasıl belirginleştirdiğini fark ederek izledim.

Garson benden bir şey bekliyordu. Ah, içecek siparişimizi sormuştu. Bella’ya bakmaya devam ettim ve garson da gönülsüzce ona bakmak için döndü.

“Ben bir kola alayım?” dedi Bella, sanki onay beklermiş gibi.

“İki kola.” dedim. Susuzluk – normal, insan susuzluğu – şokun belirtilerinden biriydi. Sistemine soda ile ekstra şeker aldığından emin olacaktım.

Sağlıklı görünüyordu gerçi. Sağlıklıdan çok. Mutlu görünüyordu.

“Ne?” diye sordu – niye baktığımı merak ettiği için sanırım. Garsonun gittiğinin belli belirsiz farkındaydım.

“Nasıl hissediyorsun?”

Soruma şaşırarak gözlerini kırpıştırdı. “İyiyim.”

“Başın dönmüyor, miden bulanmıyor, soğuk hissetmiyor musun?”

Şimdi kafası daha da karışmıştı. “Öyle mi hissetmeliyim?”

“Eh, aslında şoka girmeni bekliyorum.” Yarım gülümseyerek itirazını bekledim. Kendisiyle ilgilenilmesini istemezdi.

Cevap vermedi bir dakika aldı. Gözleri hafifçe odağını kaybetmişti. Ona gülümsediğimde bazen böyle bakıyordu. O… büyülenmiş miydi?

Buna inanmaya bayılırdım.

"Böyle bir şey olacağını sanmıyorum. Hoş olmayan şeyleri bastırmakta her zaman iyi olmuşumdur." diye cevapladı biraz nefessiz kalarak.

Kötü şeylerle çok fazla pratiği mi vardı yani? Hayatı her zaman böyle tehlikeli miydi?

"Aynı şekilde." dedim ona. "Vücuduna biraz şeker ve yemek girdiğinde kendimi daha iyi hissedeceğim."

Garson iki kola ve bir sepet ekmekle döndü. Onları önüme koydu ve bu sırada gözlerimi yakalamaya çalışarak siparişimi sordu. Bella'yla ilgilenmesi gerektiğini belirttim ve onu dinlememeye devam ettim. Basit bir zihni vardı.

"Iı…" Bella menüye hızlıca bir bakış attı. "Mantar ravioli'si alacağım."

Garson istekle bana döndü. "Ve siz?"

"Ben bir şey almayacağım."

Bella hafifçe suratını buruşturdu. Hmm. Hiçbir zaman yemek yemediğimi mutlaka fark etmiş olmalıydı. Her şeyi fark etmişti ve ben onun etrafında dikkatli olmayı her zaman unutuyordum.

Tekrar yalnız kalana kadar bekledim.

"İç." diye ısrar ettim.

Karşı çıkmadan uyduğunda şaşırdım. Bardak tamamen boşalana kadar içti, ben de kaşlarımı çatarak ikinci kolayı ona doğru ittim. Susuzluk mu, şok mu?

Biraz daha içti ve titredi.

"Üşüdün mü?"

"Hayır, koladan sadece." dedi; ama dişleri çatırdayacakmış gibi tekrar titredi.

Giydiği güzel bluz tenini yeteri kadar koruyabilmek için çok inceydi; neredeyse birincisi kadar narin bir ikinci deri gibiydi. Çok kırılgan, çok faniydi. "Montun yok mu?"

"Evet." Etrafına şaşırarak baktı. "Ah – Jessica'nın arabasında unuttum."

Jestin vücut ısım tarafından bozulmamış olmasını dileyerek ceketimi çıkardım. Ona sıcak bir ceket sunabilmek güzel olurdu. Yanakları yine kızararak bana baktı. Şimdi ne düşünüyordu?

Masanın karşısından ona ceketi uzattım. Hemen giydi ve sonra tekrar titredi.

Evet, sıcak olmak güzel olurdu.

"Teşekkürler." dedi. Derin bir nefes aldı ve sonra ellerini çıkarmak için ceketin ona çok uzun gelen kollarını kıvırdı. Başka bir derin nefes aldı.

Akşam olanlar sonunda yerleşiyor muydu? Rengi hala iyiydi; bluzunun koyu mavisine karşı, teni krema gibi ve gül rengiydi.

"Bu mavi renk teninle çok güzel gözüküyor." diye iltifat ettim ona, sadece dürüst davranarak.

Etkiyi artırarak kızardı.

İyi gözüküyordu; ama risk almanın bir manası yoktu. Ekmek sepetini ona doğru ittim.

"Gerçekten." diye karşı çıktı. "Şoka girmeyeceğim."

"Girmelisin – *normal* bir insan girmeli. Sarsılmış bile gözükmüyorsun." Onaylamaz bir ifadeyle niye normal olamadığını, sonra da bunu gerçekten isteyip istemediğimi merak ederek, ona baktım.

"Seninleyken kendimi güvende hissediyorum." dedi, gözleri yine güvenle dolu halde. Hak etmediğim güvenle.

İçgüdüleri tamamen yanlıştı. Problem mutlaka bu olmalıydı. Tehlikeyi bir insanın algılayabilmesi gerektiği gibi tanımıyordu. Tepkileri tamamen tersti. Kaçmak yerine duruyor, onu korkutması gereken şeye çekiliyordu…

İkimiz de bunu istemiyorken onu kendimden nasıl koruyacaktım?

"Bu planladığımdan daha da karışık." diye mırıldandım.

Sözlerimi kafasında döndürdüğünü görebiliyordum ve onladan ne anlam çıkardığını merak ediyordum. Bir dilim ekmek aldı ve ne yaptığının farkındaymış gibi gözükmeden yemeye başladı. Bir süre çiğnedi ve sonra kafasını düşünceyle yana doğru eğdi.

"Gözlerin açık renkli olduğunda genelde daha iyi bir ruh halinde oluyorsun." dedi sıradan bir sesle.

Gerçeğe bu kadar yaklaşmış gözlemi beni sersemletti. "Ne?"

"Gözlerin siyahken her zaman daha aksisin. Bunun hakkında bir teorim var." diye ekledi umursamaz bir havayla.

Yani kendi açıklaması vardı. Tabii ki vardı. Gerçeğe ne kadar yaklaştığını düşünürken derin bir korku hissettim.

"Başka teoriler?"

"Mm-hm." Tamam kayıtsızca, yeni bir ısırık alıp çiğnedi. Sanki bir canavarın özelliklerini, canavarın kendisiyle tartışmıyormuş gibi.

"Umarım bu sefer daha yaratıcısındır…" diye yalan söyledim devam etmeyince. Gerçekten umduğum şey, yanılmış olmasıydı – gerçeğin çok uzağında olması. "Yoksa fikirlerini hala çizgi romanlardan mı çalıyorsun?"

"Eh, hayır, bunu bir çizgi romandan almadım." dedi biraz utanarak. "Ama kendi başına da ortaya çıkmadı."

"Ve?" diye sordum dişlerimin arasından.

Şüphesiz çığlık atmak üzere olsaydı bu kadar sakin konuşmazdı.

Dudağını ısırıp tereddüt ederken, garson Bella'nın yemeğiyle tekrar geldi. Bella'nın önüne tabağı koyup bana bir şey isteyip istemediğimi sorduğunda dikkatimi pek vermedim.

Reddettim; ama daha fazla kola istedim. Boş bardakları fark etmemişti. Onları aldı ve gitti.

"Ne diyordun?" dedim endişeyle yine yalnız kaldığımız anda.

"Arabada söylerim." dedi alçak sesle. Ah, bu kötü olacaktı. Başkalarının etrafında tahminlerini söylemek istemiyordu. "Eğer…" diye ekledi aniden.

"Şartların mı var?" O kadar gerilmiştim ki kelimeleri neredeyse homurdanmıştım.

"Birkaç sorum olacak tabii ki."

"Tabii ki." dedim, sesim sertti.

Soruları muhtemelen düşüncelerinin nereye yönlendiğini anlamama yeterli olacaktı; ama onlara nasıl cevap verecektim? Sorumlu yalanlarla? Yoksa gerçekle onu kaçıracak mıydım? Yoksa karar veremeyerek hiçbir şey söyleyemeyecek miydim? Garson sodaları yenilerken sessizlik içinde oturduk.

"Peki, sor." dedim kız gittiğinde çenem kilitli bir şekilde.

"Niye Port Angeles'tasın?"

Bu çok kolay bir soruydu – onun için. Benim cevabım eğer dürüst olursa çok fazla şey açığa çıkaracakken, onun sorusu hiçbir şey ele vermiyordu.

"Sonraki." dedim.

"Ama bu en kolay olanıydı!"

"Sonraki." dedim tekrar.

Olumsuz cevabımdan rahatsız olmuştu. Gözlerini benden ayırıp yemeğine baktı. Yavaşça, düşünceli halde bir ısırık aldı ve ihtiyatla çiğnedi. Biraz kola içti ve sonunda bana baktı. Gözleri şüpheyle kısılmıştı.

"Tamam o zaman," dedi. "Diyelim ki, varsayım olarak tabii biri… insanların ne düşündüğünü bilebiliyor, bilirsin, zihin okuyabiliyor – birkaç istisna dışında."

Daha kötü olabilirdi.

Bu arabadaki yarım gülümsemeyi açıklıyordu. Hızlıydı – bunu daha önce kimse tahmin edememişti. Carlisle dışında ve o zaman, başta, çok açıktı. Ben düşüncelerine sanki bana söylemiş gibi cevap verdiğimde, benden önce anlamıştı…

Bu soru çok kötü değildi. Benimle ilgili bir sorun olduğunu bildiği gayet netken, olabileceği kadar ciddi değildi. Sonuçta zihin-okuma yeteneği vampir özellikleri içinde değildi.

"Sadece bir." diye düzelttim. "Varsayım olarak."

Bir gülümsemeyle savaştı – kararsız dürüstlüğüm onu memnun etmişti. "Peki, bir istisnayla o zaman. Bu nasıl çalışıyor? Limitler neler? Nasıl… o kişi… başka birini tam zamanında bulabiliyor? Onun başının belada olduğunu nasıl bilebiliyor?"

"Varsayarsak?"

"Tabii." Dudakları kıvrıldı, berrak kahverengi gözleri istekliydi.

"Evet," tereddüt ettim. "Eğer… o kişi…"

"Ona 'Joe' diyelim." diye önerdi.

İsteğine gülümsemek zorunda kaldım. Hakikaten gerçeğin iyi bir şey olacağını mı düşünüyordu? Eğer sırlarım hoş olsa, ondan saklamamamın sebebi ne olabilirdi ki?

"Joe o zaman." diye katıldım. "Eğer Joe dikkat ediyor olsaydı, zamanlamanın bu kadar tam olmasına gerek kalmazdı." Kafamı salladım ve bugün geç kalmaya ne kadar yakın olduğumu düşününce bir titremeyi bastırdım. "Sadece sen bu kadar küçük bir kasabada başını belaya sokabilirsin. Son on yıllık suç oranlarını mahvedebilirdin."

Dudakları kenarlarından aşağıya doğru indi. "Bir varsayım hakkında konuşuyorduk."

Kızgınlığına güldüm.

Dudakları, teni… Çok yumuşak görünüyordu. Onlara dokunmak istiyordum. Parmağımın ucuyla kaşlarının arasındaki buruşukluğu yok etmek istiyordum. İmkansız. Benim tenim ona tiksindirici gelirdi.

"Evet, öyleydi." dedim kendi moralimi daha fazla bozmadan konuşmaya dönerek.

"Sana 'Jane' diyelim mi?"

Masanın karşısından bana doğru eğildi, bütün öfke ve alay büyük gözlerinden gitmişti.

"Nasıl bildin?" diye sordu alçak ve kuvvetli bir sesle.

Ona gerçeği söylemeli miydim? Ve eğer öyle yaparsam ne kadarını?

Ona söylemek istiyordum. Yüzünde hala olan o güveni hak etmek istiyordum.

"Bana güvenebileceğini biliyorsun." diye fısıldadı ve ellerime dokunacakmış gibi kendi elini ileri doğru uzattı.

Buz gibi, taş ellerime vereceği tepkinin düşüncesinden nefret ederek onları geri çektim ve o da elini indirdi.

Ona sırlarımı koruması konusunda güvenebileceğimi biliyordum; tamamen güvene layıktı; ama onlardan korkmaması konusunda güvenemezdim. Korkması *gerekirdi*. Gerçek *korkunçtu*.

"Artık başka bir seçeneğim olduğunu sanmıyorum." diye mırıldandım. Bir kere 'son derece dikkatsiz' diyerek onunla alay ettiğimi hatırladım. Gücendirmiştim, eğer yüz ifadelerini doğru değerlendiriyorsam. "Yanılmışım – düşündüğümden çok daha dikkatlisin." Ve muhtemelen farkında olmamasına rağmen, bunu çoktan biliyordum. Hiçbir şey kaçırmıyordu.

"Her zaman haklı olduğunu sanıyordum." dedi benimle alay ederken gülerek.

"Önceden öyleydim." Eskiden ne yaptığımı biliyordum, eskiden gidişatımdan her zaman emin olurdum; ama şimdi her şey kaos ve kargaşa içindeydi.

Yine de bunu değişmezdim. Mantıklı olan o hayatı istemiyordum. Eğer kaos Bella'yla birlikte olabileceğim anlamına geliyorsa değil.

"Seninle ilgili başka bir şeyde de yanılmışım," diye devam ettim. "Kaza mıknatısı değilsin – bu yeterince geniş bir sınıflandırma değil. *Bela* mıknatısısın. Eğer on millik alan içinde tehlikeli bir şey varsa, her zaman seni bulur." Niye o? Bunların herhangi birini hak etmek için ne yapmıştı?

Bella'nın yüzü yine ciddileşti. "Ve sen de kendini bu kategoriye mi koyuyorsun?"

Dürüstlük bu sorusunda diğerlerinden daha önemliydi. "Kesinlikle."

Gözleri hafifçe kısıldı – şimdi şüpheyle değil; ama garip bir şekilde endişeyle. Ellerini masanın karşısına doğru yavaşça ve ihtiyatla tekrar uzattı. Ellerimi ondan bir santim geriye çektim; ama bana dokunmaya kararlı halde bunu görmezden geldi. Nefesimi tuttum – bu sefer kokusu yüzünden değil; ama ani, kahredici gerilimle. Korku. Tenim onu iğrendirirdi. Kaçardı.

Parmak uçlarıyla elimin arkasına hafifçe dokundu. İstekli, nazik dokunuşunun sıcaklığı, daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Neredeyse katıksız zevkti. Olabilirdi, korkuyor olmasaydım. O tenimin soğukluğunu ve sertliğini hissederken hala nefes alamayarak yüzünü izledim.

Yarım bir gülümseme dudaklarının kenarlarını yukarı doğru kıvırdı.

"Teşekkür ederim." dedi istekli gözleriyle benim gözlerim buluştuğunda. "Şimdi iki etti."

Yumuşak parmakları orada olmayı hoş bulmuşlar gibi elimin üzerinde kaldı.

Ona verebileceğim en sıradan şekilde cevap verdim. "Üçüncüyü denemeyelim olur mu?"

Yüzünü buruşturdu; ama başını salladı.

Elimi onun elinin altından çektim. Dokunuşu ne kadar muhteşem hissettirse de, toleransının sihrinin geçip, tiksinmeye dönüşmesini beklemeyecektim. Ellerimi masanın altına sakladım.

Gözlerini okudum; zihni sessiz olsa da, orada hem güven hem de merak görebiliyordum. O anda sorularını cevaplamak *istediğimi* anladım. Ona borçlu olduğumdan değil. Bana güvenmesini istediğimden değil.

Beni *tanımasını* istiyordum.

"Seni Port Angeles'a kadar takip ettim." dedim ona, kelimeler düzeltemeyeceğim kadar hızlı dökülüyordu. Gerçeğin tehlikesini, aldığım riski biliyordum. Her an, doğal olmayan sakinliği histeriye dönüşebilirdi. Aksine, bunu bilmek sadece daha hızlı konuşmama neden oluyordu. "Daha önce hiç belirli bir insanı hayatta tutmaya çalışmamıştım ve bu düşündüğümden de zormuş; ama bu muhtemelen sadece sen olduğun için. Normal insanlar günlerini kazasız belasız geçiriyorlar."

Onu izleyerek bekledim.

Gülümsedi. Dudakları köşelerinden yukarı kıvrıldı ve çikolata renkli gözleri samimileşti.

Biraz önce onu gizlice takip ettiğimi itiraf etmiştim ve o gülümsüyordu.

"Belki de benim kaderim o minibüs olayına kadardı, kaderle oynadığını düşünmüyor musun?" diye sordu.

"O ilk değildi." dedim masanın koyu kestane rengi örtüsüne, omuzlarım utançtan çökmüş bir halde bakarak. Bariyerlerim inmişti, gerçek hala düşünmeden dökülüyordu. "Senin kaderin benimle tanışana kadardı."

Bu gerçekti ve beni öfkelendiriyordu. Ben hayatına bir giyotin bıçağı gibi yerleştirilmiştim. Sanki zalim, adil olmayan bir kaderle ölüme işaretlenmişti ve bu aynı kader onu öldürmeye çalışmaya devam ediyordu. Kaderi bir kişi olarak hayal ettim – korkunç, kıskanç bir cadaloz, kinci acımasız bir kadın.

Bundan sorumlu bir şey, biri istedim – o sayede savaşabileceğim somut bir şey olurdu. Yok edecek bir şey, herhangi bir şey, böylece Bella güvende olabilirdi.

Çok sessizdi; soluğu hızlanmıştı.

Beklediğim korkuyu sonunda göreceğimi bilerek ona baktım. Daha demin onu öldürmeye ne kadar yakın olduğumu itiraf etmemiş miydim? Minibüsün ona çarpmaya santimler kala olduğundan daha yakın. Ve yine de yüzü hala sakindi, gözleri hala sadece endişeyle kısılmıştı.

"Hatırlıyor musun?" Bunu hatırlıyor olmalıydı.

"Evet." dedi, sesi tonu düz ve ciddiydi. Derin gözleri farkındalıkla doluydu.

Biliyordu. Onu öldürmek istemiş olduğumu biliyordu.

Çığlıklar neredeydi?

"Ve hala burada oturuyorsun." dedim.

"Evet, buradayım… senin sayende." Kurnazca olmayan bir şekilde konuyu değiştirirken yüz ifadesi değişti ve meraklandı. "Çünkü sen bir şekilde bugün beni nasıl bulacağını biliyordun…?"

Ümitsizce düşüncelerini koruyan duvarları tekrar ittim. Bu bana hiç mantıklı gelmiyordu. Ortada gerçek varken nasıl kalanıyla ilgilenebilirdi?

Sadece merakla bekledi. Yüzü bembeyazdı, bu onun için doğaldı; ama yine de beni endişelendiriyordu. Yemeği önünde neredeyse dokunulmamış halde duruyordu.

"Sen ye, ben konuşacağım."

Saniyenin yarısı kadar düşündü ve sonra sakinliğine ters düşen bir hızla bir ısırık aldı. Cevabım için gözlerinden görmeme izin verdiğinden daha heyecanlıydı.

"Bu olması gerekenden daha zor – seni takip etmek." dedim ona. "Genelde bir kere zihnini duyduğumda birini kolaylıkla bulabilirim."

Bunu söylerken yüzünü dikkatlice izledim. Doğru tahmin etmek bir şeydi, onaylanması başka bir şey.

Hareketsizdi, gözleri büyümüştü. Paniğini beklerken dişlerimin birbirine kenetlendiğini hissettim.

Ama bir kere gözlerini kırpıştırdı, sesli bir şekilde yuttu ve çabucak ağzına başka bir lokma attı. Devam etmemi istedi.

"Jessica'yı takip ediyordum." diye devam ettim. "Pek dikkatli değil – dediğim gibi, sadece sen Port Angeles'ta başına bela alabilirsin." Bunu eklemeden duramadım. Diğer insanların hayatlarının ölüm kıyısındann dönme deneyimleriyle bu kadar dolu olmadığını fark etmiş miydi, yoksa normal olduğunu mu düşünüyordu? O, şimdiye kadar tanıştığım, normallikten en uzak kişiydi. "Ve başta onlardan ayrıldığını fark etmedim. Sonra, artık onunla olmadığını anladığımda, kafasında gördüğüm kitapçıya gittim. İçeri girmediğini söyleyebilirdim ve güneye gittiğini… ve kısa zaman içinde geri döneceğini biliyordum. O yüzden sadece seni bekliyor, biri seni fark etmişse, nerede olduğunu öğrenmek için rastgele sokaktaki insanların düşüncelerini tarıyordum. Endişelenmek için hiçbir sebebim yoktu… ama garip bir şekilde gergindim…" O panik duygusunu hatırladığımda soluğum hızlandı. Kokusu boğazımı yaktı ve ben memnun kaldım. Bu, onun canlı olduğu anlamına gelen bir acıydı. Ben yandığım sürece, o güvendeydi.

“Arabayla daireler halinde dolaşmaya başladım, hala… dinleyerek.” Kelimenin ona mantıklı gelmesini umdum. Bu mutlaka kafa karıştırıcı olmalıydı. “Güneş batıyordu, çıkıp seni yaya olarak takip etmeye başlamak üzereydim. Ve sonra–”

Hatıra beni ele geçirdiğinde – sanki o an tekrar yaşanıyor gibi kusursuz derecede net ve gerçekçi – vücudumda aynı öldürücü öfkeyi hissettim.

Onun ölmesini istiyordum. Onun ölmesine ihtiyacım vardı. Kendimi masada tutmaya çalışırken çenem kilitlendi. Bella’nın hala bana ihtiyacı vardı. Önemli olan oydu.

“Sonra, ne?” diye fısıldadı, koyu gözleri büyüktü.

“Ne düşündüklerini duydum.” dedim dişlerimin arasından, kelimelerin ağzımdan homurdanma olarak çıkmasını engelleyemeyerek. “Aklında senin yüzünü gördüm.”

Öldürme arzusuna zorlukla karşı koyabildim. Onu nerede bulacağımı hala biliyordum. Karanlık düşünceleri gökyüzündeydi, beni kendilerine çekiyorlardı…

İfademin bir canavara, avcıya, katile ait olduğunu bilerek yüzümü kapadım.

Kendimi kontrol edebilmek için kapalı gözlerimin arkasına onun resmini yerleştirdim, sadece onun yüzüne odaklandım. Kemiklerinin narin yapısına, beyaz teninin inceliğine – sanki camın üzerine ipek gerilmiş gibi, inanılmaz derecede yumuşak ve kırılması kolay. Bu dünya için çok incinebilirdi. Bir koruyucuya *ihtiyacı* vardı. Ve, kaderin çarpık, kötü yönetimiyle, ben uygun olan en yakın şeydim.

Sert tepkimi anlayabilmesi için ona açıklama yapmaya çalıştım.

“Bu çok… zordu – ne kadar zor olduğunu hayal edemezsin – seni oradan alıp, onları… canlı bırakmak.” diye fısıldadım. “Jessica ve Angela’yla gitmene izin verebilirdim; ama beni yalnız bırakırsan onları aramaya gitmekten korktum.”

Bu gece ikinci kez, bir cinayet işlemeye niyetlendiğimi itiraf etmiştim. En azından bu seferki savunulabilirdi.

Ben kendimi kontrol etmeye çabalarken, o sessizdi. Kalp atışlarını dinledim. Ritim düzensizdi; ama zaman geçtikçe, düzenli olana kadar yavaşladı. Soluk alıp verişi de alçak ve düzenliydi.

Kıyıya çok yakındım. Onu eve götürmem gerekiyordu… önce…

O zaman o adamı öldürür müydüm? Bella bana yine güvenirken bir katile dönüşür müydüm? Kendimi durdurabilmenin bir yolu var mıydı?

Yalnız kaldığımızda son teorisini söyleyeceğine söz vermişti. Duymak istiyor muydum? Bunun için heyecanlıydım; ama merakımın sonucu, bilmemekten daha kötü olur muydu?

Her şekilde, bir gece için yeterince gerçek öğrenmiş olmalıydı.

Ona tekrar baktım, yüzü öncekinden daha beyazdı; ama toparlanmıştı.

“Eve gitmeye hazır mısın?” diye sordum.

“Buradan gitmeye hazırım.” dedi sanki basit bir ‘evet’ söylemek istediği şeyi tamamen karşılamıyormuş gibi, kelimeleri dikkatle seçerek.

Sinir bozucu.

Garson geri döndü. Bella'nın son cümlesini duymuştu, bana ne önerebileceğini merak ediyordu. Aklındaki bazı önerilere gözlerimi devirmek istedim.

"Nasılız?" diye sordu bana.

"Hesabı alabiliriz, teşekkürler." dedim, gözlerim Bella'da.

Garsonun soluğu tıkandı, bir anlığına – Bella'nın söylediği şekilde – sesimden büyülenmişti.

Bu önemsiz insanın kafasında sesimin nasıl duyulduğunu işittiğimde, neden bu gece bu kadar beğeni topluyor gözüktüğümü anladım.

Bu Bella yüzündendi. Onun için güvenli, daha az korkutucu ve insan olmaya çok fazla çalışarak, gerçekten şiddetimi kaybetmiştim. Kişisel dehşetim böyle dikkatli bir şekilde kontrol altındayken, diğer insanlar sadece güzellik görüyorlardı.

Kendini toparlamasını bekleyerek garsona baktım. Sebebini anladığım için şimdi bir nevi komikti.

"Tabii." diye kekeledi. "İşte."

Fişin altına sıkıştırdığı kardı düşünerek hesabı uzattı. Üzerinde ismi ve telefon numarası olan kardı.

Evet, bu oldukça komikti.

Para hazırdı. Ona hesabı çabucak geri verdim, o sayede asla gelmeyecek bir telefonu bekleyerek vaktini harcamazdı.

"Üstü kalsın." dedim, bahşişin büyüklüğünün hayal kırıklığını azaltacağını umarak.

Ayağa kalktım ve Bella hızlıca takip etti. Ona elimi vermeyi istiyordum; ama bunun bir gece için şansımı biraz fazla zorlamak olabileceğini düşündüm. Gözlerim onun yüzünden ayrılmadan garsona teşekkür ettim. Bella da eğlenceli bir şey bulmuş gibi görünüyordu.

Dışarı yürüdük; yanında cesaret edebileceğim en yakın şekilde yürüdüm.

Vücudundan yayılan sıcaklığı, kendi vücudumun sol kısmında fiziksel bir dokunuş gibi hissetmeme yetecek kadar yakın.

Kapıyı onun için tutarken, sessizce iç çekti ve onu neyin üzdüğünü merak ettim.

Gözlerine baktım, tam soracakken, utanmış görünerek yere baktı. Bu beni sormaya isteksizleştirse bile, daha da meraklandırdı. Araba kapısını ona açıp, içeri girerken aramızdaki sessizlik devam etti.

Isıtıcıyı çalıştırdım – sıcak hava aniden soğumuştu; soğuk araba onun için mutlaka rahatsız edici olmalıydı. Dudaklarında küçük bir gülümsemeyle ceketime sokuldu.

Kaldırım ışıkları solana kadar konuşmayı erteleyerek bekledim. Bu onunla daha yalnızmışım gibi hissettirdi.

Doğru olan neydi? Şimdi sadece ona odaklandığım için, araba çok küçük gözüküyordu. Kokusu ısıtıcının şartlarıyla büyüyüp güçlenerek girdap gibi döndü. Arabada ayrı bir varlık gibi, kendi gücüne ulaştı. Tanınma talep eden bir varlık.

Bunu başardı; yandım. Yanmak kabul edilebilirdi gerçi. Bana garip bir şekilde yerinde gözüküyordu. Bu gece çok şey ele vermiştim – beklediğimden de çok ve o hala buradaydı, hala kendi isteğiyle yanımdaydı. Buna karşılık bir şey borçluydum. Bir fedakarlık. Bir yanma adağı.

Eğer sadece burada tutabilirsem; sadece yanma ve başka hiçbir şey; ama zehir ağzımı doldurmuş, kaslarım umutla gerilmişti, avlanıyormuşum gibi…

Böyle şeyleri zihnimden uzak tutmak zorundaydım ve dikkatimi neyin dağıtacağını biliyordum.

"Şimdi," dedim, cevabına olan korkum yanmanın keskinliğini alırken. "Sıra sende."

10. Teori

"Sadece bir tane daha sorabilir miyim?" dedi isteğime cevap vermek yerine.

En kötüsü için endişeliydim; ama yine de bu anı uzatmak ne kadar cezbediciydi. Bella'nın, isteğiyle, sadece birkaç saniye daha yanımda olması. İkilem üzerine iç çektim ve sonra "Bir tane." dedim.

"Peki…," hangi soruyu soracağına karar verir gibi bir an tereddüt etti. "Kitapçıya girmeyip güneye doğru gittiğimi bildiğini söyledin. Bunu nasıl bildiğini merak ediyorum."

Camdan dışarı baktım. İşte yine onun tarafından hiçbir şey ele vermeyip, benden çok fazla verecek bir soru.

"Kaçamak cevapları geçtik sanıyordum." dedi, ses tonu eleştiri ve hayal kırıklığı doluydu.

Ne kadar ironik. Denemeye bile çalışmadan kendisi acımasızca kaçamaklıydı.

Eh, açık olmamı istiyordu ve bu konuşma zaten iyi bir yere gitmiyordu.

"Tamam o zaman." dedim. "Kokunu takip ettim."

Yüzünü izlemek istedim; ama göreceğim şeyden korkuyordum. Onun yerine soluğunun hızlanıp, sonra düzenli hale gelişini dinledim. Bir süre sonra tekrar konuştu ve sesi beklediğimden daha sakindi.

"Ve ilk sorularımdan birini cevaplamadın…" dedi.

Kaşlarımı çatarak ona baktım. O da vakit kazanmaya çalışıyordu.

"Hangisi?"

"Nasıl çalışıyor – zihin okuma yeteneği?" diye sordu. İstediğin kişinin aklını istediğin yerde okuyabiliyor musun? Bunu nasıl yapıyorsun? Ailenin geri kalanı…?" Tekrar kızararak, sorusunu yarıda kesti.

"Bu birden fazla." dedim.

Cevap bekleyerek bana baktı.

Ve ona söylememem için ne sebep vardı ki? Çoğunu zaten tahmin etmişti ve bu, belli belirsiz gözüken konudan daha kolaydı.

"Hayır, sadece ben varım ve istediğim kişiyi istediğim yerde duyamıyorum. Yakın olmam gerekli. Tanıdığım kişilerin… seslerini daha uzaktan duyabiliyorum; ama yine de birkaç milden daha fazla değil." Anlayacağı şekilde anlatmaya çalıştım. Bağlantı kurabileceği bir benzetme. "Kalabalık bir odanın içinde herkesin aynı anda konuşması gibi bir şey. Sadece bir uğultu – arka planda vızıldayan sesler. Birine odaklandıktan sonra, düşüncelerini net olarak duyabiliyorum. Genelde hepsini arkaya atabiliyorum – çok dikkat dağıtıcı olabiliyorlar. Ve sonra, *normal* gözükmek daha kolay oluyor," –Yüzümü buruşturdum – "kazara birinin sözleri yerine düşüncelerine cevap vermediğim zaman."

"Sence beni duyamamanın sebebi ne?" diye sordu.

Ona başka bir gerçek ve başka bir örnek verdim.

“Bilmiyorum.” diye itiraf ettim. “Yapabildiğim tek tahmin belki beyninin diğerleriyle aynı şekilde çalışmıyor olabileceği. Senin düşüncelerin AM dalgasındayken, ben sadece FM dalgasını algılayabiliyormuşum gibi.”

Bu benzetmeden hoşlanmayacağını anladım. Tepkisini hayal etmek beni gülümsetti.

“Beynim doğru çalışmıyor öyle mi?” diye sordu sesi üzüntüyle yükselerek. “Yani ben bir ucubeyim?”

Ah, yine ironi.

“Ben kafamın içinde sesler duyuyorum ve *sen* ucube olduğundan endişeleniyorsun.” Güldüm. Bütün küçük şeyleri anlıyordu; ama yine de büyük şeylerde geriydi. Her zaman yanlış içgüdüler…

Bella dudağını ısırıyordu ve kaşlarının arasındaki kıvrım derinleşmişti.

“Merak etme,” diye güvence verdim. “Bu sadece bir teori…” Ve ortada tartışılacak daha önemli bir teori vardı. Atlatmak için sabırsızdım.

“Ki bu da bizi tekrar sana yönlendiriyor,” dedim.

İç çekti, hala dudağını ısırarak – kendini inciteceğinden endişelendim – yüzü sıkıntılı, gözlerime baktı.

“Kaçamak cevapları geçmemiş miydik?” diye sordum sessizce.

Bir ikilemle boğuşarak aşağı baktı. Birdenbire dikeldi ve gözleri kocaman açıldı. İlk defa yüzünde korku belirdi.

“Aman Tanrım!” diye soludu.

Panikledim. Ne görmüştü? Onu nasıl korkutmuştum?

Sonra bağırdı. “Yavaşla!”

“Sorun ne?” Dehşetin nereden geldiğini anlayamamıştım.

“Saatte 100 mille gidiyorsun!” Pencereden dışarı baktı ve arkamızdan yarışan karanlık ağaçlardan ürktü.

Bu küçük şey, sadece biraz hız, onun korkuyla bağırmasına mı neden olmuştu?

Gözlerimi devirdim. “Sakin ol Bella.”

“Bizi öldürmeye mi çalışıyorsun?” diye sordu, sesi yüksek ve gergindi.

“Bir yere çarpmayacağız.” diye söz verdim.

Keskin bir nefes aldı ve sonra biraz daha normal bir tonla konuştu. “Niye bu kadar acele ediyorsun?”

“Ben her zaman böyle sürerim.”

Yüzüne baktım ve şoka girmiş ifadesiyle eğlendim.

“Gözlerini yolda tut!” diye bağırdı.

“Daha önce hiç kaza yapmadım Bella. Ceza bile almadım.” Sırıttım ve alnıma dokundum. Bu olayı daha da komik yapıyordu – ona bu kadar garip ve gizli bir şeyle ilgili şaka yapabilmenin gülünçlüğü. “İçinde radar bulucu var.”

“Çok komik,” dedi alayla, sesi korkulu olmaktan çok öfkeliydi. “Charlie bir polis, hatırladın mı? Ben trafik kurallarına uymam öğretilerek büyütüldüm. Ayrıca,

eğer bir ağaca çarpıp bizi Volvo pestiline çevirirsen, büyük ihtimalle kalkıp yürüyebilirsin."

"Muhtemelen." dedim ve neşesizce güldüm. Evet, bir araba kazasında başımızdan farklı şeyler geçerdi. Araba sürme becerilerime rağmen, korkmakta haklıydı… "Ama sen yapamazsın."

İç çekerek yavaşladım. "Mutlu musun?"

Hız göstergesine baktı. "Neredeyse."

Bu hala ona göre hızlı mıydı? "Yavaş sürmekten nefret ediyorum." diye mırıldandım; ama yine de iğnenin bir çentik daha inmesine izin verdim.

"Bu mu yavaş?"

"Araba sürüşüme bu kadar yorum yeter." dedim sabırsızca. Bana sorumu kaç kere tekrarlattıracaktı? Üç kere? Dört? Teorileri o kadar korkunç muydu? Bilmek zorundaydım – hemen. "Hala son teorini bekliyorum."

Tekrar dudağını ısırdı ve ifadesi üzüntülü, neredeyse acılı bir şekle büründü.

Sabırsızlığıma hakim oldum ve sesimi yumuşattım. Strese girmesini istemiyordum.

"Gülmeyeceğim." diye söz verdim, bunun onu konuşmaya isteksiz yapan tek utanç olmasını umarak.

"Daha çok bana kızmandan korkuyorum." diye fısıldadı.

Sesimi normal kalması için zorladım. "O kadar kötü mü?"

"Evet, oldukça."

Gözlerime bakmayı reddederek aşağı baktı. Saniyeler geçti.

"Devam et." diye cesaretlendirdim.

Sesi alçaktı. "Nasıl başlayacağımı bilmiyorum."

"Niye başından başlamıyorsun?" Yemekten önceki sözlerini hatırladım. "Kendi başına varmadığını söylemiştin."

"Hayır." diye katıldı ve yine sessizlik oldu.

Ona ilham vermiş olabilecek şeyleri düşündüm. "Nereden başladı – bir kitap? Bir film?"

Evde yokken koleksiyonlarına bakmalıydım. Bram Stoker ya da Anne Rice'ın orada olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Hayır." dedi tekrar. "Cumartesi günü, kumsalda."

Bunu beklemiyordum. Hakkımızdaki yerel dedikodular hiçbir zaman çok garip ya da çok açık olmamıştı. Kaçırdığım yeni bir söylenti mi vardı? Bella ellerinden bana baktı ve yüzümdeki şaşkınlığı gördü.

"Eski bir aile dostuna rastladım – Jacob Black." diye devam etti. "Babası ve Charlie benim bebekliğimden beri arkadaş."

Jacob Black – isim tanıdık değildi ama yine de bana bir şeyi hatırlatıyordu… bir zamanı, çok önce… Ön camdan dışarı bakarak bir bağlantı bulabilmek için anıları gözden geçirdim.

"Babası Quileute büyüklerinden biri." dedi.

Jacob Black. *Ephraim Black*. Bir torun, şüphesiz.

Bu olabileceğin en kötüsüydü.

Gerçeği biliyordu.

Araba yolun kıvrımlarının çevresinden uçarken vücudum acıyla katılaşmıştı – arabayı sürmek için gerekli olan otomatik eylemler dışında hareketsizdim.

Gerçeği biliyordu.

Ama… eğer gerçeği cumartesi öğrendiyse… o zaman bütün akşam boyunca biliyordu… ve yine de…

"Yürüyüşe çıktık." dedi. "Bana eski efsanelerden bahsediyordu – korkutmaya çalışıyordu sanırım. Bir tane anlattı…"

Durakladı; ama artık rahatsızlığa gerek yoktu; ne söyleyeceğini biliyordum. Kalan tek gizem onun şimdi niye benimle olduğuydu.

"Devam et." dedim.

"Vampirlerle ilgili," dedi, sesi bir fısıltıdan daha alçaktı.

Bir şekilde, kelimeyi sesli söylediğini duymak, bildiğini bilmekten de daha kötüydü. Kulağa geliş biçiminden irkildim; ama sonra kendimi tekrar kontrol altına aldım.

"Ve sen de hemen beni mi düşündün?" diye sordum.

"Hayır. O… ailenden bahsetti."

Ephraim'in kendi soyundan birinin antlaşmayı bozması ne kadar ironikti. Torun, belki de torunun çocuğu. Kaç yıl olmuştu? Yetmiş?

Efsanelere inanan yaşlı adamların tehlike olmadığını anlamalıydım. Tabii ki, genç nesil – uyarılmış; ama bu inançları gülünç bulan nesil – tabii ki, açığa çıkma tehlikesi orada yatıyordu.

Sanırım bu, benim kıyıdaki küçük, savunmasız kabileye saldırmakta serbest olduğum anlamına geliyordu. Ephraim ve koruyuculardan oluşan sürüsü uzun süre önce ölmüştü…

"Sadece gülünç bir batıl inanç olduğunu düşünüyor." dedi Bella aniden, sesi yeni bir endişeyle dolu olarak. "Bunların hiçbirine inanmamı beklemedi."

Gözümün kenarından, ellerini zorlukla büktüğünü gördüm.

"Benim hatamdı," dedi kısa bir duraklamadan sonra ve utanmışçasına başını eğdi. "Onu söylemeye ben zorladım."

"Niye?" Sesimi normal tutmak artık o kadar zor değildi. En kötü şey zaten olmuştu.Açığa çıkan şeyin detaylarını konuştukça, sonuçlarına gelmemize gerek kalmayacaktı.

"Lauren seninle ilgili bir şey söyledi – beni kızdırmaya çalışıyordu." Anıyı hatırlayınca yüzünü buruşturdu. Bella'nın birinin benim hakkında konuşması üzerine niye kızacağını merak ettim, hafifçe dikkatim dağıldı… "Çocuklardan bir tanesi de senin ailenin bu bölgeye gelmediğini söyledi; ama söylediklerinin altında başka bir şey kastetmiş gibi geldi. O yüzden Jacob'ı yalnız yakaladım ve onu kandırarak ağzından laf aldım."

Bunu itiraf ettiğinde başını daha da aşağı eğdi ve yüz ifadesi… suçlu göründü.

Ondan uzağa baktım ve güldüm. *O* suçlu mu hissediyordu? Herhangi bir çeşit suçlama hak eden ne yapmış olabilirdi ki?

"Nasıl?"

"Flört etmeye çalıştım – tahmin ettiğimden daha çok işe yaradı." diye açıkladı ve sesi bu başarının anısını düşününce kuşkucu çıktı.

Sadece hayal edebilirdim – tamamen farkında olmadan, erkek her şeye olan cazibesi düşünülürse – eğer çekici olmaya *çalışırsa* ne kadar karşı konulamaz olacağını.

Birdenbire o kuşkusuz çocuğa karşı acımayla doldum.

"Bunu görmek isterdim," dedim ve tekrar kara mizahla güldüm. Çocuğun tepkisini görmeyi dilerdim, harap oluşuna kendim şahit olmayı. "Ve sen beni insanları büyülemekle suçluyorsun – zavallı Jacob Black."

Açığa çıkmamın sebebi olan oğlana beklediğim kadar sinirli değildim. Bilmiyordu. Ve birinden bu kızın istediği şeyi reddetmesini nasıl bekleyebilirdim? Hayır, sadece onun çocuğun zihnine verdiği hasara acırdım.

Yüzünün kızarmasının aramızdaki havayı ısıttığını hissettim. Ona bir bakış attım, camdan dışarı bakıyordu. Tekrar konuşmadı.

"Ondan sonra ne yaptın?" diye sordum. Korku hikayesine geri dönme vaktiydi.

"İnternette biraz araştırma yaptım."

Her zaman pratik. "Ve bu seni ikna etti mi?"

"Hayır." dedi. "Hiçbir şey uymadı. Çoğu saçmaydı. Ve sonra–"

Tekrar sözünü yarıda bıraktı ve dişlerinin birbirine kenetlendiğini duydum.

"Ne?" diye sordum. Ne bulmuştu? Kabusla ilgili ne ona mantıklı gelmişti?

Kısa bir duraklamadan sonra fısıldadı, "Önemli olmadığına karar verdim."

Şok yarım saniyeliğine bütün düşüncelerimi dondurdu ve sonra hepsini yerine oturttu. Arkadaşlarıyla kaçmak yerine niye onları uzaklaştırdığını. Niye kaçıp, polis diye bağırmak yerine benim arabama bindiğini.

Tepkileri her zaman yanlıştı – her zaman tamamen yanlıştı. Tehlikeyi kendi çekiyordu. O davet ediyordu.

"*Önemli* değil mi?" dedim dişlerimin arasından, öfkeyle dolu olarak. Korunmamaya bu kadar… bu kadar... bu kadar kararlı olan birini nasıl koruyacaktım?

"Hayır." dedi alçak bir sesle. "Ne olduğun benim için önemli değil."

İnanılmazdı.

"Bir canavar olmama aldırmıyor musun? *İnsan* olmamama?"

"Hayır."

Niye bu kadar kararlı olduğunu merak etmeye başladım.

Sanırım ona en iyi bakımı ayarlayabilirdim… Carlisle'ın en becerikli doktorlarla, en yetenekli terapistlerle bağlantıları olmalıydı. Belki onunla ilgili ne sorun varsa, bir vampirin yanında kalbinin düzenli ve sakince atmasına neden olan

her neyse, onu düzeltmek için bir şeyler yapılabilirdi. Bakımı izlerdim, doğal olarak, ve izinli oldukça onu ziyaret ederdim…

"Öfkelisin." diye iç çekti. "Hiçbir şey söylememeliydim."

Sanki bu rahatsız edici eğilimlerini saklamak herhangi birimize yardım edermiş gibi.

"Hayır. Ne düşündüğünü bilmeyi tercih ederim – düşündüğün şey delice olsa bile."

"Yine haksız mıyım o zaman?" diye sordu biraz savaşçı bir tavırla.

"Kastettiğim o değildi!" Dişlerim tekrar birbirine kilitlendi. "'Önemli değil!'" diye tekrarladım.

Soluğu kesildi. "Haklı mıyım?"

"Fark eder mi?"

Derin bir nefes aldı. Cevabını öfkeyle bekledim.

"Pek değil." dedi, sesi tekrar toparlanmıştı. "Ama merak ediyorum."

Pek değil. Gerçekten önemli değildi. Umurunda değildi. Benim insan olmadığımı, bir canavar olduğumu biliyordu ve bu onun için gerçekten önemli değildi.

Akli dengesi konusundaki endişelerimin yanında, içimde umudun kabardığını hissettim. Onu bastırmaya çalıştım.

"Neyi merak ediyorsun?" diye sordum. Artık sır kalmamıştı, sadece küçük ayrıntılar vardı.

"Kaç yaşındasın?" diye sordu.

Cevabım yerleşmişti ve otomatikti. "On yedi."

"Peki ne kadar zamandır on yedi yaşındasın?"

Tepeden bakan tonuna gülmemeye çalıştım. "Bir süredir." diye itiraf ettim.

"Tamam." dedi, aniden istekle. Bana gülümsedi. Ruh sağlığıyla ilgili endişelenerek ona geri baktığımda daha da genişçe güldü. Yüzümü buruşturdum.

"Gülme," diye uyardı. "Ama nasıl gündüzleri dışarı çıkabiliyorsun?"

İsteğine rağmen güldüm. Araştırmasında alışılmadık hiçbir şey yakalayamamıştı anlaşılan. "Efsane." dedim.

"Güneşte yanma?"

"Efsane."

"Tabutlarda uyuma?"

"Efsane."

Uyku uzun zamandır hayatımın bir parçası olmamıştı – Bella'nın rüya görüşünü izlediğim bu son gecelere kadar.

"Ben uyuyamam." diye mırıldandım sorusuna daha geniş cevap vererek.

Bir anlığına sessizdi.

"Hiç mi?"

"Hiç."

Gür kirpiklerinin altındaki büyük gözlerine baktım ve uyumaya özlem duydum. Daha önceki gibi kayıtsızlık için, sıkıntıdan kaçmak için değil, rüya görmek

istediğim için. Belki bilinçsiz olabilirsem, rüya görebilirsem, birkaç saatliğine onunla beraber olabileceğim bir dünyada yaşayabilirdim. O benimle ilgili düş görüyordu. Ben de onunla ilgili görmek istiyordum.

Bana baktı, ifadesi merakla doluydu. Gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım.

Ben onu düşleyemezdim. O beni düşlememeliydi.

"Daha en önemli soruyu sormadın." dedim, sessiz göğsüm öncekinden daha soğuk ve sert bir halde. Anlamaya zorlanmak zorundaydı. Bir noktada, şimdi ne yapıyor olduğunu anlamak zorundaydı. Bunların hepsinin önemli olduğunu anlamaya zorlanmalıydı – diğer her etkenden daha fazla. Onu sevdiğim gerçeği gibi etkenlerden.

"Hangi soru?" diye sordu şaşırarak.

Bu sadece sesimi daha da sertleştirdi. "Nasıl beslendiğim hakkında endişeli değil misin?"

"Ah. O soru." Değerlendiremeyeceğim bir tonda konuşmuştu.

"Evet, o soru. Kan içip içmediğimi öğrenmek istemiyor musun?"

Sorumdan irkildi. Sonunda. Anlıyordu.

"Jacob bu konuda bir şey söyledi." dedi.

"Jacob ne dedi?"

"İnsanları avlamadığınızı söyledi. Ailenin tehlikeli olmaması gerektiğini, çünkü sadece hayvanları avladığınızı söyledi."

"Tehlikeli olmadığımızı mı söyledi?"

"Tam değil. Tehlikeli olmamanız gerektiğini söyledi; ama Quileute'ler sizi hala topraklarında istemiyorlarmış, sadece önlem olarak."

Düşüncelerim umutsuz bir hırlama içindeyken ve boğazım tanıdık susuzlukla ağrırken yola baktım.

"Yani haklı mıydı?" diye sordu sakince, sanki hava durumu sunuyormuş gibi. "İnsanları avlamama konusunda?"

"Quileute'lerin hafızaları güçlüdür."

Düşünceyle başını salladı.

"Bu seni rahatlatmasın." dedim çabucak. "Bizle mesafelerini korumakta haklılar. Hala tehlikeliyiz."

"Anlamadım."

"Deniyoruz." dedim. "Genelde yaptığımız şeyde iyiyiz. Bazen hatalar yapıyoruz. Ben, örneğin, kendime seninle yalnız olma izni vererek."

Kokusu hala arabanın içinde bir kuvvetti. Alışmaya başlıyordum, nerdeyse görmezden gelebiliyordum; ama vücudumun onu hala yanlış nedenden arzuladığını inkar edemezdim. Ağzım zehir içinde yüzüyordu.

"Bu bir hata mı?" diye sordu, tonunda kalp kırıklığı vardı. Sesi beni silahsız bıraktı. O benimle birlikte olmak istiyordu – her şeye rağmen, o benimle olmak istiyordu.

Umut tekrar kabardı ve ben onu geri bastırdım.

"Çok tehlikeli bir tane." dedim ona dürüstçe.

Bir süre cevap vermedi. Soluk alıp verişinin değiştiğini duydum – korku gibi gelmeyen garip şekillerde aksadı.

"Daha çok şey anlatsana." dedi aniden, sesi ıstırapla bozulmuştu.

Onu dikkatle inceledim.

Acı çekiyordu. *Buna* nasıl izin vermiştim?

"Ne öğrenmek istiyorsun?" diye sordum, onu acı çekmekten kurtaracak bir yol düşünmeye çalışarak. İncinmemeliydi. Onun incinmesine izin veremezdim.

"Niye insanların yerine hayvanları avladığınızı söyle." dedi hala ıstırap içinde. Besbelli değil miydi? Ya da belki bu da onun için önemli değildi.

"Canavar olmak *istemedim*." diye mırıldandım.

"Ama hayvanlar yeterli mi?"

Başka bir karşılaştırma aradım, onun anlayabileceği bir yol. "Emin olamıyorum, tabii ki; ama ben bunu tofu ve soya sütüyle yaşamaya benzetiyorum; kendimize vejetaryen diyoruz, aramızda yaptığımız bir şaka. Açlığı – daha doğrusu susuzluğu – tamamen gidermiyor; ama bize karşı koymak için yetecek kadar güç veriyor. Çoğu zaman." Sesim alçaldı; onun içinde olmasına izin verdiğim tehlikeden utanıyordum. İzin vermeye devam ettiğim tehlikeden… "Bazen diğerlerinden daha zor oluyor."

"Şimdi senin için çok mu zor?"

İç çektim. Tabii ki benim cevap vermek istemediğim soruyu soracaktı. "Evet." diye itiraf ettim.

Fiziksel tepkisini bu sefer doğru tahmin ettim: nefes alıp verişi düzenli aralıklarlaydı, kalp atışı da düzenini takip ediyordu. Bunu beklemiştim; ama anlayamamıştım

Nasıl olurdu da korkmazdı?

"Ama şimdi aç değilsin." diye fikrini belirtti, kendinden tamamen emin bir şekilde.

"Niye böyle düşünüyorsun?"

"Gözlerin," dedi, ses tonu laubaliydi. "Bir teorim olduğunu söylemiştim. Fark ettim ki, insanlar – özellikle erkekler – aç olduklarında daha aksi oluyorlar."

Tanımlamasına güldüm: *aksi*. Bu hafif kalıyordu; ama her zamanki gibi haklıydı.

"Dikkatlisin değil mi?" Tekrar güldüm.

Hafifçe gülümsedi, kaşlarının arasındaki kıvrım, sanki bir şeye odaklanıyormuş gibi geri döndü.

"Bu hafta sonu Emmett'le avlanıyor muydunuz?" diye sordu gülüşüm kesildiğinde.

Sıradan şekilde konuşması sinir bozucu olduğu kadar büyüleyiciydi de. Bu kadar şeyi kabul edip aşabilir miydi? Ben, şoka girmeye onun gözüktüğünden daha yakındım.

"Evet." dedim ve sonra burada bırakacakken, restorandaki o garip dürtüyü hissettim: Onun beni tanımasını istiyordum. "Gitmek istemedim," diye devam ettim, "ama gerekliydi. Susamış değilken senin etrafında olmak biraz daha kolay."

"Niye gitmek istemedin?"

Derin bir nefes aldım ve gözlerine bakmak için döndüm. Bu çeşit dürüstlük, çok farklı bir şekilde zordu.

"Bu beni… endişelendiriyor." Sanırım bu kelime yeterliydi, yeterince güçlü olmasa da, "Senden uzak olmak. Geçen perşembe okyanusa düşmemeni ya da bir şeylere çarpmamanı isterken şaka yapmıyordum. Bu gece olanlardan sonra, bütün hafta sonunu bir yerlerine bir şey yapmadan atlatabildiğine şaşırdım." Sonra avuçlarındaki çizikleri hatırladım. "Eh, tamamen atlatamamışsın." dedim.

"Ne?"

"Ellerin," diye hatırlattım.

İç çekti ve yüzünü buruşturdu. "Düştüm."

Doğru tahmin etmiştim. "Ben de öyle düşünmüştüm." dedim gülümsememi zaptedemeyerek. "Sanırım, sen olunca çok daha kötü olabilirdi – ve bu ihtimal uzakta olduğum bütün zaman boyunca bana işkence çektirdi. Çok uzun bir üç gündü. Gerçekten Emmett'in sinirlerini bozdum." Açıkçası, bu geçmiş zamana ait değildi. Muhtemelen hala Emmett'i ve ailemin kalanını da rahatsız ediyordum. Alice dışında…

"Üç gün?" diye sordu, sesi aniden keskinleşmişti. "Sen dün gelmedin mi?"

Tonundan bir anlam çıkaramadım. "Hayır, pazar günü döndük."

"O zaman niye hiçbiriniz okulda değildiniz?" diye sordu. Öfkesi kafamı karıştırdı. Bu sorunun mitolojiyle ilişkili bir soru olduğunu anlamış gözükmüyordu.

"Güneşin bana zarar verip vermediğini sordun ve vermiyor," dedim. "ama güneş ışığında dışarı çıkamam, en azından, insanların beni görebileceği yerlerde değil."

Bu gizemli rahatsızlığından dikkatini dağıttı. "Niye?" diye sordu kafasını yana eğerek.

Bu sefer açıklamak için uygun bir benzetme bulabileceğimden şüpheliydim. O yüzden ona sadece "Bir ara gösteririm." dedim ve sonra bunun ileride bozacağım bir söz olup olmadığını merak ettim. Onu tekrar görecek miydim, bu geceden sonra? Henüz, onu bırakmaya katlanacak kadar onu seviyor muydum?

"Beni arayabilirdin." dedi.

Ne kadar garip bir sonuç. "Ama güvende olduğun biliyordum."

"Ama *ben*, *senin* nerede olduğunu bilmiyordum. Ben–" Aniden durdu ve ellerine baktı.

"Ne?"

"Bundan hoşlanmıyorum," dedi utangaç bir şekilde, yanakları kızararak. "Seni görmemekten. Bu beni de endişelendiriyor."

Şimdi mutlu musun? diye sordum kendime. Eh, işte umutlanmamın hediyesi buydu.

En çılgın hayallerimin gerçekten çok uzak olmadığını anladığımda, sersemlemiştim, sevinmiştim, dehşete düşmüştüm – daha çok dehşete düşmüştüm – Bir canavar olmamın onun için önemli olmamasının sebebi buydu. Kuralların artık benim için bir önemi olmamasıyla tamamen aynı sebeptendi. Artık doğru ve yanlışın bir etki yapmamasıyla, bütün önceliklerimin bir sıra aşağı inip en üstte bu kıza yer açmalarıyla aynı sebep.

Bella da bana değer veriyordu.

Onu nasıl sevdiğimle karşılaştırılamayacağını biliyordum; ama burada benimle oturmak için hayatını tehlikeye atmasına yeterliydi, bunu gayet memnun bir şekilde yapmasına.

Eğer doğru şeyi yapıp onu bırakırsam acı çekmesine yetecek kadar.

Artık onu *incitmeden* yapabileceğim hiçbir şey yok muydu? Hiçbir şey?

Uzak durmalıydım. Forks'a hiç geri dönmemeliydim. Ona acıdan başka hiçbir şey veremeyecektim.

Bu şimdi beni kalmaktan alıkoyar mıydı? Daha kötü hale getirmekten?

Şimdi hissettiklerimle, sıcaklığını tenimde duyarken…

Hayır. Hiçbir şey beni alıkoyamazdı.

"Ah," diye inledim. "Bu yanlış."

"Ne dedim?" diye sordu, suçu üzerine almakta hızlı davranarak.

"Görmüyor musun Bella? Kendimi perişan etmem bir şey; ama senin işe karışman tamamen başka bir şey. Böyle hissettiğini duymak istemiyorum." Bu gerçekti, bu bir yalandı. En bencil yanım onu istediğim kadar onun da beni istediği bilgisi üzerine şimdi uçuyordu. "Bu yanlış, güvenli değil. Ben tehlikeliyim Bella – lütfen bunu kavra."

"Hayır." dudakları huysuzca büküldü.

"Ciddiyim." Kelimeler dişlerimin arasından bir homurdanma şeklinde çıkarken kendime savaşıyordum.

"Ben de," diye ısrar etti. "Sana söyledim, ne olduğun benim için önemli değil. Artık çok geç."

Çok geç? Dünya, Bella uyurken ona doğru yaklaşan gölgeleri izlediğim bitmeyen saniyelerde soğukça siyah ve beyazdı. Kaçınılmaz, durdurulamaz. Gölgeler teninin rengini çalıp, onu karanlığın içine saplamışlardı.

Çok geç? Alice'in görüşü kafamın içinde girdap gibi döndü, Bella'nın kan kırmızısı gözlerinin bana ruhsuzca bakışı. İfadesiz – ama bu gelecek için benden nefret etmemesinin yolu yoktu. Ondan her şeyi çaldığım için nefret etmemesinin. Hayatını ve ruhunu çaldığım için.

Çok geç olamazdı.

"Bunu asla söyleme." diye tısladım.

Yine dudağını ısırarak pencereden dışarı baktı. Elleri kucağında yumruk halindeydi. Soluğu aksadı ve çatladı.

"Ne düşünüyorsun?" Bilmek zorundaydım.

Bana bakmadan başını salladı. Yanağında bir şeyin kristal gibi parladığını gördüm.

Istırap. "Ağlıyor musun?" Onu *ağlatmıştım*. Onu o kadar incitmiştim.

Elinin arkasıyla yaşları sildi.

"Hayır," diye yalan söyledi sesi çatlayarak.

Çok uzun zaman önce gömülmüş bir içgüdü elimi ona doğru uzattı – o bir saniyede hiç hissetmediğim kadar insan hissettim; ama sonra… olmadığımı hatırladım ve elimi indirdim.

"Özür dilerim." dedim. Ona aslında ne kadar üzgün olduğumu nasıl söyleyebilirdim? Yaptığım bütün aptalca hatalar için üzgün olduğumu. Hiç bitmeyen bencilliğim nedeniyle üzgün olduğumu. Benim ilk, trajik aşkımın ait olduğu kişi olacak kadar şanssız olduğu için ne kadar üzgün olduğumu. Kontrolüm dışında olan şeyler için de ne kadar üzgün olduğumu – ilk başta hayatını bitirmek için seçilen canavar olduğum için.

Arabadaki kokuya olan berbat tepkimi görmezden gelerek derin bir nefes aldım ve kendimi toparlamaya çalıştım.

Konuyu değiştirmek, başka bir şey düşünmek istedim. Şansıma, onunla ilgili merakım doymak bilmezdi. Her zaman bir sorum vardı.

"Bana bir şey söyle."

"Evet?" dedi içinde hala gözyaşları olan boğuk bir sesle.

"Bu gece ben köşeye gelmeden önce ne düşünüyordun? İfadeni anlayamadım – korkmuş gözükmüyordun, sanki bir şeye çok dikkatle odaklanıyor gibiydin." Yüzünü hatırladım – şimdi baktığım gözleri unutmaya çalışarak – oradaki kararlı bakışı hatırladım.

"Bir saldırganın nasıl etkisiz hale getirileceğini hatırlamaya çalışıyordum." dedi gittikçe toparlanarak. "Bilirsin işte, savunma yöntemleri. Burnunu beynine sokacaktım." Toparlanışı açıklamasının sonuna kadar devam etmedi, sesi nefretle dolup taştı. Bu çok abartıydı ve kedi yavrusu öfkesi şimdi komik değildi. Kırılgan figürünü – sadece camın üzerindeki ipek – onu incitecek dolgun, ağır yumruklu insan canavarların gölgesinde görebiliyordum. Başımın içinde öfke kaynadı.

"Onlarla kavga mı edecektin?" İnlemek istedim. İçgüdüleri ölümcüldü – kendi için.

"Kaçmayı düşünmedin mi?"

"Koşarken çok fazla düşerim." dedi mahcup bir şekilde.

"Peki ya yardım için bağırmak?"

"Tam da o kısma geliyordum."

Başımı inanmazlıkla salladım. Forks'a gelmeden önce hayatta kalmayı nasıl başarmıştı?

"Haklıydın," dedim ekşi bir sesle. "Seni hayatta tutmak için kesinlikle kaderle savaşıyorum."

İç çekti ve pencereden dışarı bir bakış attı. Sonra tekrar bana baktı.

"Yarın seni görecek miyim?" diye sordu aniden.

Cehennem yolunda olduğum sürece – en azından yolculuğun tadını çıkarabilirdim.

"Evet – teslim edecek bir ödevim var." Ona gülümsedim ve bu iyi hissettirdi. "Sana öğle yemeğinde yer ayırırım."

Kalbi pırpır etti; benim ölü kalbim de birdenbire sıcak hissetti.

Babasının evinin önünde arabayı durdurdum. Ayrılmak için hiçbir harekette bulunmadı.

"Yarın orada olmaya *söz verir* misin?

"Söz."

Yanlış şeyi yapmak nasıl bana bu kadar mutluluk verebiliyordu? Bunda kesinlikle ters bir şey vardı.

Tatmin olup başını salladı ve ceketi çıkarmaya başladı.

"Sende kalabilir." dedim çabucak. Onu kendimden bir şeyle bırakmayı tercih ederdim. Bir hatıra ile, şu anda cebimde olan şişe kapağı gibi… "Yarın için bir ceketin yok."

Hüzünle gülümseyerek bana verdi. "Charlie'ye açıklama yapmak zorunda kalmak istemiyorum." dedi.

Bunu hayal edebiliyordum. Ona gülümsedim. "Doğru."

Elini kapının koluna koydu ve sonra durdu. Benim gitmesine izin vermek istemediğim kadar, o da gitmek istemiyordu.

Onu korunmasız bırakmak, kısa bir süre bile…

Peter ve Charlotte yoldaydı, Seattle'ı geçmiş olmalılardı şüphesiz; ama her zaman başkaları vardı. Bu dünya hiçbir insan için güvenli değildi ve özellikle onun için diğerlerine olduğundan daha tehlikeliydi.

"Bella?" diye sordum, basitçe ismini konuşabilmenin verdiği memnuniyete şaşırarak.

"Evet?"

"Bana bir söz verir misin?"

"Evet." dedi kolayca; ama sonra karşı çıkmak için bir sebep düşünmüş gibi gözleri kısıldı.

"Ormana yalnız girme," diye uyardım onu, bu isteğe karşı çıkıp çıkmayacağını merak ederek.

Şaşırdı, gözlerini kırpıştırdı. "Niye?"

Güvenilmez karanlığa öfkeyle baktım. Işık olmaması benim gözlerim için problem değildi; ama başka bir avcı için de değildi. Bu sadece insanları kör ediyordu.

"Oradaki en tehlikeli şey her zaman ben değilim," dedim ona. "Burada bırakalım."

Titredi; ama çabucak toparlandı ve bana cevap verdiğinde gülümsüyordu. "Nasıl istersen."

Nefesi yüzüme dokundu, çok tatlı ve güzel kokuluydu.

Bütün gece böyle kalabilirdim; ama uyumaya ihtiyacı vardı. İki arzu, içimde savaşmaya devam ederken eşit güçte gözüküyordu: onu istemeye karşı, güvende olmasını istemek.

İhtimallere iç çektim. "Yarın görüşürüz." dedim onu çok daha yakın bir zamanda göreceğimi bilerek. O *beni* yarına kadar görmeyecekti gerçi.

"Yarın, o zaman." dedi kapıyı açarken.

Gitmesini izlerken, yine ıstırap…

O çıkarken eğildim, onu orada tutmak isteyerek. "Bella?"

Döndü ve sonra donakaldı, yüzlerimizi çok yakın bulduğuna şaşırmıştı.

Ben de, yakınlıktan etkilenmiştim. Sıcaklık dalga dalga gelerek yüzümü okşuyordu. Yüzünün ipeksiliğini hissedebiliyordum…

Kalp atışları hızlandı ve dudakları aralandı.

"İyi uykular." diye fısıldadım ve vücudumdaki ısrar – tanıdık susuzluk ve birdenbire hissettiğim yeni, garip açlık – bana onu incitecek bir şey yaptırmadan geri çekildim.

Orada bir an gözleri büyük, afallamış ve hareketsiz oturdu. Büyülendiğini tahmin ettim.

Benim gibi.

Yüzü hala biraz şaşkın olmasına rağmen toparlandı ve arabadan, ayağına takılıp kendini doğrultmak için çerçeveye tutunmak zorunda kalarak çıktı.

Güldüm – onun duyması için çok sessiz olduğunu umuyordum.

Sendeleyerek ön kapıyı saran ışıklara ulaşmasını izledim. O an için güvendeydi ve ben emin olmak için kısa zaman içinde geri dönecektim.

Arabayı sürerken gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Alıştığımdan çok değişik bir duyguydu. Genelde, istersem kendimi başkasının gözlerinden rahatlıkla *izleyebilirdim*. Garip bir şekilde heyecan vericiydi – izleyen gözlerin anlaşılmaz hissi. Bunun sadece *onun* gözleri olduğu için olduğunu biliyordum.

Milyonlarca düşünce, ben geceye doğru amaçsızca sürerken kafamda birbirini kovaladı.

Uzun bir süre hiçbir yere gitmeden, Bella'yı ve gerçeğin bilinmesinin inanılmaz rahatlığını düşünerek sokaklarda dolandım. Artık ne olduğumu bulacak diye korkuyla beklememe gerek yoktu. Biliyordu. Onun için önemli değildi. Bu açıkça onun için kötü bir şey olduğu halde, benim için şaşırtıcı derecede ferahlıktı.

Bundan çok, Bella'yı ve karşılıklı aşkı düşündüm. Beni, onu sevdiğim şekilde sevemezdi – böyle kuvvetli, yakıcı, mahvedici bir aşk muhtemelen onun narin vücudunu kırardı; ama yeterince güçlü hissediyordu. İçgüdüsel korkuyu bastırmaya yetecek kadar, benimle olmak istemesine yetecek kadar… Ve onunla beraber olmak şimdiye kadar yaşadığım en büyük mutluluktu.

Bir süre – yalnızken ve başka kimseyi incitmiyorken – kendime trajediyi düşünmeden mutluluk hissetme izni verdim. Sadece o da bana değer verdiği için mutluluk hissetmeye, sadece onun sevgisini kazandığım için sevinmeye, sadece

günlerce onun yakınında oturmayı, sesini duymayı ve gülümsemelerini kazanmayı hayal etmeye…

O gülümsemeyi kafamda tekrar canlandırdım, dolgun dudaklarının köşelerinden yukarı doğru kıvrılışını, çenesinde beliren gamze izini, gözlerinin ısınıp eriyişini… Elleri bu gece benim elimin üzerinde çok yumuşak ve sıcak hissetmişti. Elmacık kemiklerinin üzerine gerilmiş hassas tenine – ipeksi, sıcak… çok narin. Camın üzerindeki ipek… korkutucu derecece kırılgan – dokunmanın nasıl hissedeceğini hayal ettim.

Çok geç olana kadar düşüncelerimin nereye gittiğini görmemiştim. O yıkıcı savunmasızlığı üzerine düşünürken, yüzünün başka görüntüleri hayallerime izinsizce girdi.

Gölgelerin içinde, korku yüzünden soluk bir renkle – yine de çenesi gergin ve kararlı, gözleri öfkeli, tamamen odaklanmış, ince vücudu üzerine gelen iri kıyım şekillere saldırmak üzere destekli, karanlıktaki kabuslar…

"Ah." diye inledim, onu sevmenin neşesi içinde unuttuğum kaynayan öfke, tekrar bir hiddet cehennemi olarak ortaya çıktı.

Yalnızdım. Bella, evinin içinde güvendeydi; o an babasının Charlie Swan'ın – yasa uygulamasının başkanı, eğitimli ve silahlı – onun babası olmasından şiddetle memnun kaldım. Bu da bir şeydi, onun için bir kalkan.

O güvendeydi. Benim intikam almam uzun süremezdi.

Hayır. Daha iyisini hak ediyordu. Onun bir katile değer vermesine izin veremezdim.

Ama… peki ya diğerleri?

Bella güvendeydi, evet. Angela ve Jessica da şüphesiz yataklarında güvendeydiler.

Yine de Port Angeles sokaklarında bir canavar başıboş dolanıyordu. Bir insan canavar – bu onu insanların sorunu mu yapardı? İşlemek için yanıp tutuştuğum cinayeti işlemek yanlıştı. Bunu biliyordum; ama onu tekrar saldırması için serbest bırakmak da doğru şey olamazdı.

Restorandaki sarışın karşılayıcı. Tam olarak hiç bakmadığım garson. İkisi de beni saçma şekilde rahatsız etmişlerdi; ama bu, tehlike içinde olmayı hak ettikleri anlamına gelmiyordu.

İkisi de birilerinin Bella'sı olabilirdi.

Bu anlayış kararımı vermemi sağladı.

Arabayı kuzeye çevirdim; bir amacım olduğu için hızlandım. Ne zaman beni aşan bir problem olsa – bunun gibi somut bir şey – yardım için nereye gideceğimi biliyordum.

Alice verandada oturmuş beni bekliyordu. Garaja girmek yerine evin önünde durdum.

"Carlisle çalışma odasında." dedi ben soramadan.

"Teşekkürler." dedim geçerken saçını karıştırarak.

Asıl sana *teşekkürler, çağrıma cevap verdiğin için*, diye düşündü alayla.

“Ah.” Kapıda durup telefonu çıkardım ve açtım. “Özür dilerim, kim olduğuna bakmak için bile kontrol etmedim. Ben… meşguldüm.”

“Evet, biliyorum. Ben de özür dilerim. Ne olacağını gördüğümde, sen yoldaydın.”

“Çok yakındı.” dedim mırıldanarak.

Özür dilerim, diye tekrarladı, kendinden utanarak.

Bella’nın iyi olduğunu bildiğim için, yüce gönüllü olmak kolaydı. “Üzülme. Hepsini yakalayamayacağını biliyorum. Kimse senden her şeyi bilmeni beklemiyor Alice.”

“Teşekkürler.”

“Bu gece neredeyse seni yemeğe davet edecektim – fikrimi değiştirmeden yakaladın mı?”

Sırıttı. “Hayır, onu da kaçırdım. Keşke bilseydim. Gelirdim.”

“Böyle çok şey kaçıracak kadar neye odaklanıyordun?”

Jasper yıldönümümüz hakkında düşünüyor. Güldü. *Hediyemde bir karar vermemeye çalışıyor; ama sanırım ne olduğuna dair oldukça iyi bir fikrim var…*

“Utanmazın tekisin.”

“Evvet.”

Dudaklarını büzdü, ifadesinde bir suçlama iziyle bana baktı. *Sonra daha çok dikkat ettim. Onlara bildiğini söyleyecek misin?*

İç çektim. “Evet. Sonra.”

Hiçbir şey söylemeyeceğim. Bana bir iyilik yap ve Rosalie’ye ben ortalarda yokken söyle, olur mu?”

Ürktüm. “Tabii.”

Bella oldukça iyi karşıladı.

“Çok iyi.”

Alice bana sırıttı. *Bella’yı küçümseme*.

Görmek istemediğim görüntüyü engellemeye çalıştım – Bella ve Alice, en iyi arkadaşlar.

Sabırsızca iç çektim. Gecenin bir sonraki kısmını geçmek istiyordum; ama Forks’u bırakmaya biraz endişeliydim…

“Alice…” diye başladım. Ne sormayı planladığımı gördü.

Bu gece iyi olacak. Artık daha iyi bakıyorum. Bir nevi yirmi dört saatlik gözetim istiyor, değil mi?

“En az.”

“Her neyse, kısa zaman içinde onunla beraber olacaksın.”

Derin bir nefes aldım. Bu gözler benim için çok güzeldi.

“Haydi – şu işi bitir, böylece olmak istediğin yerde ol.” dedi bana.

Başımı salladım ve Carlisle’ın odasına gittim.

Beni bekliyordu, gözleri masasındaki kalın kitap yerine kapıdaydı.

“Alice’in sana beni nerede bulacağını söylediğini duydum.” dedi ve gülümsedi.

Onunla olmak, gözlerindeki anlayış ve zekayı görmek ferahlatıcıydı. Carlisle ne yapılacağını bilirdi.

"Yardıma ihtiyacım var."

"Ne istersen Edward." diye söz verdi.

"Alice bu gece Bella'ya ne olduğunu söyledi mi?"

Neredeyse ne olacağını, diye düzeltti.

"Evet, neredeyse. İkilem arasında kaldım Carlisle. Onu… öldürmeyi… çok… istedim." Kelimeler hızla ve hararetle çıkmaya başladı. "Çok fazla; ama bunun yanlış olacağını biliyordum, çünkü intikam olur, adalet değil. Sadece öfke, tarafsızlık değil. Yine de, bir seri tecavüzcü ve katili Port Angeles'ta dolaşması için bırakmak doğru olamaz. Oradaki insanları tanımıyorum; ama Bella'nın yerini bir başkası alabilir. Bütün o diğer kadınlar – birileri onlara benim Bella'ya karşı hissettiğim duyguları hissediyor olabilir. Eğer ona zarar gelirse acı çekeceğim gibi acı çekebilir. Bu doğru değil–"

Geniş, beklenmedik gülümsemesi beni durdurdu.

O senin için çok iyi değil mi? Çok fazla merhamet, çok fazla kontrol. Etkilendim.

"İltifat aranmıyorum Carlisle."

"Tabii ki; ama düşüncelerime engel olamam değil mi?" Tekrar gülümsedi. "Ben hallederim. Sen dinlenebilirsin. Kimse Bella'nın yerine zarar görmeyecek."

Kafasındaki planı gördüm. Bu tamamen benim istediğim şey değildi, gaddarlık isteğimi tatmin etmiyordu; ama doğru olanın bu olduğunu görebiliyordum.

"Onu nerede bulacağını göstereyim." dedim.

"Gidelim."

Yolsa siyah çantasını kavradı. Bayıltmak için daha saldırgan bir yol seçerdim – çatlamış bir kafatası mesela – ama Carlisle'ın bunu kendi yöntemleriyle yapmasına izin verecektim.

Arabamı aldım. Alice hala basamaklardaydı. Biz uzaklaşırken sırıttı ve el salladı. Benim için geleceğe baktığını gördüm; zorluk yaşamayacaktık.

Karanlık, boş yolda yaptığımız yolculuk çok kısa sürdü. Dikkat çekmemek için farları kapalı tuttum. Bella'nın bu hıza nasıl tepki vereceğini düşünmek beni gülümsetti. O karşı çıktığında zaten normalden yavaş sürüyordum – onunla olan zamanımı uzatmak için.

Carlisle da Bella'yı düşünüyordu.

Onun Edward için bu kadar iyi olacağını tahmin etmemiştim. Bu beklenmedik bir şey. Belki bu bir şekilde olmalıydı. Belki de daha yüksek bir amacı vardı. Sadece…

Bella'yı kar soğukluğunda bir ten ve kırmızı gözlerle canlandırdı, sonra görüntüden kaçındı.

Evet. Sadece. Gerçekten. Çünkü böyle saf ve güzel bir şeyi yok etmenin içinde nasıl bir iyilik olabilirdi.

Geceye doğru öfkeyle baktım, akşamın bütün neşesi düşünceleriyle kaybolmuştu.

Edward mutluluğu hak ediyor. Alacağı var. Carlisle'ın düşüncelerinin şiddeti beni şaşırttı. *Mutlaka bir yol olmalı.*

İkisine de inanabilmeyi diledim; ama Bella'ya olanların daha ileri bir amacı yoktu. Sadece Bella'nın hak ettiği hayatı yaşamasına katlanamayan, kötü, acımasız, çirkin bir kader.

Port Angeles'ta kalmadım. Carlisle'ı Lonnie denen canavarın arkadaşlarıyla beraber hayal kırıklığı yaşadığı yere götürdüm – iki tanesi çoktan sızmıştı. Carlisle yakın olmanın benim için ne kadar zor olduğunu görebiliyordu – canavarın düşüncelerini ve anılarını, Bella'yla ilgili anıların, onun kadar şanslı olamayan kızların yüzleriyle karışmış görüntüleri…

Soluk alıp verişim hızlandı. Direksiyona kenetlendim.

Git Edward, dedi bana usulca. *Ben diğerlerinin güvende olmasını sağlayacağım. Bella'ya geri dön.*

Bu söylenmesi tam olarak doğru şeydi. Onun ismi şu anda bana bir anlam ifade edebilecek tek şeydi.

Onu arabada bıraktım ve Forks'a uyuyan ormanın içinden düz bir çizgi üzerinde koştum. Arabadan daha az zaman aldı. Evinin yanına gelip penceresinden girdiğimde sadece dakikalar geçmişti.

Rahatlıkla iç çektim. Her şey olması gerektiği gibiydi. Bella yatağında güvendeydi, rüya görüyordu, ıslak saçı yastığında deniz yosunu gibi dalgalanıyordu.

Ama pek çok gecenin tersine, örtüleri omuzlarına kadar çekilmiş halde kıvrılmıştı. Üşümüştü, diye tahmin ettim. Her zamanki yerime yerleşmeden önce uykusunda ürperdi ve dudakları titredi.

Kısa bir süre düşündüm ve sonra evin bu kısmını ilk defa keşfetmek üzere koridora çıktım.

Charlie'nin horlamaları yüksek sesli ve düzenliydi. Neredeyse rüyasının konusunu yakalayabiliyordum. Su ve sabırlı bekleyişle ilgili bir şey… balık tutmak belki?

İşte, merdivenlerin üzerinde umut verici bir dolap vardı. Açtım ve aradığım şeyi buldum. Küçük dolaptan en kalın battaniyeyi aldım ve odasına götürdüm. Uyanmadan önce geri koyacaktım ve kimse fark etmeyecekti.

Battaniyeyi nefesimi tutarak ve dikkatle üzerine örttüm; eklenen yüke tepki vermedi. Sallanan sandalyeye geri döndüm.

Endişeyle ısınmasını beklerken Carlisle'ı düşündüm, nerede olduğunu merak ettim. Planının pürüzsüz işleyeceğini biliyordum – Alice bunu görmüştü.

Babamı düşünmek iç çekmeme neden oldu – Carlisle bana çok fazla inanıyordu. Onun olduğumu düşündüğü kişi olmayı diledim. O kişi, mutluluğu hak eden kişi, bu uyuyan kıza layık olmayı umabilirdi. Eğer o Edward olabilseydim her şey ne kadar da değişik olurdu.

Bunu düşünürken, garip, davetsiz bir görüntü kafamın içinde belirdi.

Bir anlığına, aklımdaki, Bella'nın yok edilmesine uğraşan o cadaloz kaderin yerinde meleklerin en aptalı ve umursamazı belirdi. Koruyucu bir melek – Carlisle'ın versiyonunda sahip olabileceğim bir şey. Gök renkli gözleri muzurlukla dolu, dudaklarında aldırışsız bir gülümsemeyle, melek Bella'yı öyle bir şekillendiriyordu ki, onu görmezden gelmemin hiçbir yolu yoktu. Dikkatimi çekmek için saçma derecede kuvvetli bir koku, merakımı alevlendirmesi için sessiz bir zihin, gözlerimi ayıramamam için huzur verici bir güzellik, saygımı kazanması için fedakar bir ruh vermiş, kendini koruma içgüdüsünü bırakmıştı – böylece Bella yanımda olmaya katlanabilecekti – ve son olarak, kendine çeken geniş bir kötü şans.

Kayıtsız bir kahkahayla, sorumsuz melek narin eserini direkt olarak yolumun üzerine koymuş, Bella'yı hayatta tutmam için kusurlu ahlakıma güvenmişti.

Bu görüşte, ben Bella'nın cezası değildim; o benim ödülümdü.

Düşüncesiz meleğin hayaline kafamı salladım. Cadalozdan daha iyi değildi. Böyle tehlikeli ve aptalca davranan bir yüksek güç için iyi düşünemezdim. En azından çirkin kadere karşı savaşabilirdim.

Ve benim meleğim yoktu. Onlar iyiler içindi – Bella gibi insanlar için. O zaman bütün bunların içinde onun meleği neredeydi? Onu kim koruyordu?

Sessizce güldüm, o rolü şimdilik benim doldurduğumu fark edince şaşırmıştım.

Bir vampir melek – bu bir abartıydı.

Yaklaşık yarım saat sonra Bella sıkıca kıvrılmış olduğu şeklinden rahatladı. Nefes alıp verişi derinleşti ve mırıldanmaya başladı. Tatmin olarak gülümsedim. Bu küçük bir şeydi; ama en azından bu gece ben burada olduğum için daha rahat uyuyordu.

"Edward." diye iç çekti ve o da gülümsedi.

O an için trajediyi ittim ve kendime tekrar mutlu olma izni verdim.

11. Sorular

CNN haberi ilk olarak verdi.

Okula gitmeden haberlere rastladığıma memnundum, insanların bu durumu nasıl anlatacağını ve ne kadar dikkat çekeceğini duymak için endişeyle beklemiştim. Şansıma, bugün fazla haber vardı. Güney Amerika'da bir deprem olmuştu ve Orta Doğu'da politik bir kaçırma olayı vardı. Böylece olay, sadece birkaç cümle ve bir tane kalitesiz resimle, birkaç saniyede anlatıldı.

"Alonzo Calderas Wallace, Teksas ve Oklahoma'da aranan seri tecavüzcü ve katil, isimsiz bir ihbar üzerine dün gece Portland, Oregon'da yakalandı. Wallace bu sabah erken saatlerde, polis istasyonuna sadece birkaç yarda ötede bilinçsiz halde bulundu. Yetkililer mahkemeye çıkarılmak için Houston'a mı, yoksa Ohlahoma'ya mı iade edileceği konusunda henüz kesin bir şey söylemediler."

Resim net değildi ve çekildiği sırada uzun bir sakalı vardı. Bella görse bile, muhtemelen onu tanımazdı. Görmemesini umdum; bu onu gereksiz yere korkuturdu.

"Kasabadaki yorumu hafif olacak. Yerel ilgiyi çekmek için çok uzakta." dedi Alice bana. "Carlisle'ın onu eyalet dışına götürmesi iyi olmuş."

Başımı salladım. Bella pek televizyon izlemezdi ve babasını da spor kanalı dışında bir şey izlerken hiç görmemiştim.

Yapabileceğimi yapmıştım. Bu canavar artık avlanmıyordu ve ben de bir katil değildim. Son zamanlarda en azından. Carlisle'a güvenmekle doğru yapmıştım, her ne kadar bu canavarın böyle kolay kurtulamamış olmasını dilesem de. Kendimi Teksas'a iade edilmesini dilerken buldum, orada idam cezası bayağı çok veriliyordu…

Hayır. Önemli değildi. Bunu arkamda bırakacak ve en önemli olana odaklanacaktım.

Bella'nın odasından ayrılalı yarım saat olmamıştı. Şimdiden onu tekrar görebilmek için yanıp tutuşuyordum.

"Alice, bir sakıncası–"

Sözümü kesti. "Rosalie kullanır. Sinirli görünecek; ama biliyorsun ki arabasıyla hava atmaya bayılır." Bir kahkaha attı.

Sırıttım. "Okulda görüşürüz."

İç çekti ve sırıtmam silindi, yüzümü buruşturdum.

Biliyorum, biliyorum, diye düşündü. *Daha değil. Sen Bella'nın beni tanımasına hazır olana kadar bekleyeceğim. Bilmelisin gerçi, bencil olan sadece ben değilim. Bella da beni sevecek.*

Kapıya doğru aceleyle giderken ona cevap vermedim. Bu farklı bir bakış açısıydı. Bella Alice'i tanımak *ister* miydi? Kız arkadaş olarak bir vampir ister miydi?

Bella'yı düşününce… bu fikir muhtemelen onu hiç rahatsız etmezdi.

Kendi kendime surat astım. Bella'nın istediği ile, Bella için iyi olan şeyler tamamen farklıydı.

Arabamı evinin önüne park ettiğimde huzursuzluk hissetmeye başladım. İnsan atasözleri işlerin göze sabahları daha farklı göründüğünü söylerdi – uyuduktan sonra değiştiğini. Bella'ya sisli bir günün zayıf ışığında farklı görünür müydüm? Gecenin siyahlığında olduğumdan daha kötü mü yoksa daha iyi mi? Gerçek uyurken mi kafasına yerleşmişti? Sonunda korkar mıydı?

Dün gece rüyaları huzurluydu gerçi. Tekrar tekrar adımı söylediğinde gülümsemişti. Birden çok, mırıldanarak kalmam için yalvarmıştı. Bunlar bugün hiçbir şey ifade etmez miydi?

Gerginlikle, evinin içindeki sesleri dinleyerek bekledim – merdivenlerdeki hızlı, sendeleyen adımları, bir folyonun sert yırtılışını, kapısı sertçe kapatıldığında buzdolabının içindekilerin birbirine çarpışını. Acele ediyormuş gibiydi. Okula gitmek için heyecanlı mıydı? Bu düşünce beni tekrar gülümsetti, umutlandırdı.

Saate baktım. Sanırım – kamyonetinin hız sınırını göze alırsak – biraz geç kalıyordu.

Bella çantası omzundan kayarak, saçları karışık, şimdiden dağılmaya başlamış halde toplanmış olarak aceleyle evden çıktı. Giydiği kalın, yeşil kazak soğuk siste omuzlarının çökmesini engellemeye yeterli değildi.

Uzun kazak onun için çok büyüktü. İnce vücut yapısını maskelemiş, bütün narin kıvrımları ve yumuşak çizgileri şekilsiz bir hale getirmişti. Buna, neredeyse dün giydiği mavi bluza benzer bir şey giymesini dilediğim kadar, minnettar da kalmıştım… kumaş dün tenine çok çekici şekilde sarılmıştı, köprücük kemiklerinin boğazının altındaki boşluktaki kıvrımının büyüleyiciliğini meydana çıkaracak kadar alçak kesimliydi. Mavi renk, narin vücudunun üzerinde su gibi süzülüyordu…

Düşüncelerimi o şekilden çok çok uzakta tutmam daha iyiydi – zorunluydu – o yüzden giydiği, üzerine yakışmayan kazağa minnettardım. Hata yapmayı göze alamazdım ve dudakları… teni… vücudu… ile ilgili düşüncelerin yol açtığı garip açlıkların üzerinde durmak devasa bir hata olurdu. Yüz yıldır benden kaçan açlıkların… ama kendime onu dokunmayı düşünmek için izin veremezdim, çünkü bu imkansızdı.

Onu incitirdim.

Bella kapıya arkasını dönüp öyle aceleyle koştu ki, neredeyse arabamın yanından fark etmeden geçecekti.

Sonra aniden durdu, çantası kolundan daha aşağı kaydı ve gözleri arabaya odaklanırken kocaman açıldı.

İnsan hızında hareket etmeye hiç uğraşmadan dışarı çıktım ve kapıyı onun için açtım. Artık onu kandırmaya çalışmayacaktım – en azından yalnızken, kendim olacaktım.

Sisin içinde birdenbire belirmeme şaşırarak tekrar bana baktı, sonra gözlerindeki şaşkınlık başka bir şeye dönüştü ve ben artık dün geceki düşüncelerinin

değiştiğinden korkmuyordum – ya da değiştiğini ümit etmiyordum. Sıcaklık, merak, büyülenme, hepsi gözlerinin erimiş çikolatasında yüzüyordu.

"Bugün okula benimle gitmek ister misin?" diye sordum. Dün geceki yemeğin aksine, seçmesine izin verecektim. Bundan sonra, her şey onun seçimi olmalıydı.

"Evet, teşekkürler." diye mırıldandı arabaya tereddüt girerek.

Evet dediği kişi olmanın bana verdiği heyecan hiç azalacak mıydı? Bundan şüpheliydim.

Ona katılma isteğiyle, hızla arabanın etrafından dolandım. Ani belirişime şaşırdığına dair hiçbir işaret göstermedi.

Yanımda oturduğunda hissettiğim mutluluğun eşi yoktu. Ailemin sevgisi ve arkadaşlığından ne kadar keyif alsam da, dünyanın sunduğu çeşitli davetlere ve rahatsızlıklara rağmen, hiç bunun kadar mutlu olmamıştım. Bunun yanlış olduğunu ve muhtemelen iyi sonlanmayacağını bilmeme rağmen yüzümden gülümsememi uzun süre uzak tutamıyordum.

Ceketim koltuğunun baş kısmında duruyordu. Ona baktığını gördüm.

"Ceketi senin için getirdim." dedim ona. Davetsizce ortaya çıkmamın bahanesi buydu. Hava soğuktu. Montu yoktu. Şüphesiz, bu kibarlığın kabul edilebilir bir şekliydi. "Hasta olmanı istemedim."

"O kadar da narin değilim." dedi, gözlerimle buluşmaya tereddütlüymüş gibi, yüzüm yerine göğsüme bakarak; ama ben onu kandırmaya çalışmaya başlamadan önce ceketi giydi.

"Değil misin?" diye mırıldandım kendi kendime.

Ben okula doğru sürerken yola baktı. Sessizliğe sadece birkaç saniye dayanabilirdim. Bu sabah düşüncelerinin ne olduğunu bilmek zorundaydım. Güneş son doğduğundan beri çok şey değişmişti.

"Ne, bugün bir sürü soru yok mu?" diye sordum konuyu tekrar hafif tutarak.

Konuyu değiştirmeme memnun görünerek gülümsedi. "Sorularım seni rahatsız mı ediyor?"

"Tepkilerin kadar değil." dedim ona dürüstçe, gülümsemesine karşılık olarak gülümseyerek.

Dudaklarının kenarları aşağı doğru indi. "Kötü tepkiler mi veriyorum?"

"Hayır, problem de bu. Her şeyi çok sakin karşılıyorsun – bu doğal değil." Nasıl olabilirdi? "Gerçekte ne düşündüğünü merak etmeme yol açıyor."

"Ne düşündüğümü sana her zaman söylüyorum."

"Değiştiriyorsun."

Dişlerini yine dudağına bastırdı. Bunu yaptığını fark ediyormuş gibi görünmüyordu – gerilime karşı bilinçsiz bir tepkiydi. "Pek değil."

Sadece bu kelimeler merakımı köpürtmeye yeterliydi. Benden ne saklıyordu?

"Beni delirtmeye yetecek kadar." dedim.

Tereddüt etti ve sonra fısıldadı. "Duymak istemiyorsun."

Bir an düşünmem, bağlantıyı yakalamadan önce dünkü bütün konuşmayı kelime kelime aklımdan geçirmem gerekti. Çok fazla odaklanma gerektirdi, çünkü

bana söylemesini istemeyeceğim hiçbir şey hayal edemiyordum... Ve sonra – sesinin tonu dün gecekiyle aynı olduğu için; yine aniden acı vardı – hatırladım. Bir kere, ondan düşüncelerini söylememesini istemiştim. *Bunu asla söyleme*, demiştim ona sinirle. Onu ağlatmıştım…

Benden sakladığı bu muydu? Benimle ilgili duygularının derinliği miydi? Benim bir canavar olmamın onun için önemli olmaması ve fikrini değiştirmesi için çok geç olduğu mu?

Konuşamıyordum; çünkü mutluluk ve acı kelimeler için çok güçlüydü, aralarındaki çatışma normal bir cevap verebilmem için çok vahşiydi. Kalbinin ve akciğerlerinin düzenli ritmi dışında araba sessizdi.

"Ailenin geri kalanı nerede?" diye sordu aniden.

Derin bir nefes aldım – arabanın içindeki kokuyu ilk defa gerçek acıyla içime çekerek; tatminle buna alıştığımı fark ettim – ve tekrar normal olabilmek için kendimi zorladım.

"Rosalie'nin arabasını aldılar." Söz konusu arabanın yanındaki boş yere park ettim. Gözlerinin büyümesini izlerken gülümsememi gizledim. "Gösterişli değil mi?"

"Iı, vay. Eğer *buna* sahipse, niye seninle geliyor?"

Rosalie Bella'nın tepkisinden keyif alırdı… eğer onunla ilgili objektif oluyor olsaydı, ki bu muhtemelen olmayacaktı.

"Dediğim gibi, gösterişli. Uyum sağlamaya çalışıyoruz."

"Başaramıyorsunuz." dedi bana ve tasasızca güldü.

Gülüşünün neşeli, tamamen dertsiz sesi, başımı şüpheyle döndürürken, boş göğsümü ısıttı.

"Eğer göze çarpmanıza neden oluyorsa Rosalie niye bununla geldi?" dedi merakla.

"Fark etmedin mi? *Bütün* kuralları çiğniyorum."

Cevabım biraz korkutucu olmalıydı – o yüzden, tabii ki, Bella gülümsedi.

Tıpkı dün geceki gibi, kapısını açmamı beklemedi. Okulda normal davranmak zorundaydım – bu nedenle engellemek için yeterince hızlı hareket edemedim – ama artık kendisine nezaketle davranılmasına alışmak zorundaydı, kısa zaman içinde.

Ona cesaret edebileceğim kadar yakın yürürken yakınlığımın onu rahatsız edip etmediğini anlamak için dikkatlice işaretler aradım. İki kere eli benimkine değdi ve geri çekmedi. Bana dokunmak istiyormuş gibi görünüyordu… Soluk alıp verişim hızlandı.

"Niye böyle arabalarınız var, eğer gizlilik arıyorsanız?" diye sordu yürürken.

"Bir bağımlılık," diye itiraf ettim. "Hepimiz hızlı sürmeyi seviyoruz."

"Belli," diye mırıldandı ekşi bir sesle.

Bakmadığı için cevaben sırıtmamı göremedi.

I-ıh! Buna inanmıyorum*! Bella bunu nasıl başardı? Anlamıyorum! Niye?*

Jessica'nın iç paniği düşüncelerimi böldü. Yağmurdan korunmak için kafeterya çatısının kenarının altında, kolunda Bella'nın montuyla bekliyordu. Gözleri inanmazlıkla büyümüştü.

Bella da onu fark etti. Jessica'nın yüz ifadesini gördüğünde yanağına açık pembe bir renk dokundu. Jessica'nın kafasındaki düşünceler, yüzünde oldukça belirgindi.

"Selam Jessica. Hatırladığın için teşekkürler." diye selamladı Bella onu. Monta uzandı ve Jessica hiçbir şey söylemeden onu verdi.

İyi olsunlar ya da olmasınlar, Bella'nın arkadaşlarına kibar davranmalıydım.

"Günaydın Jessica."

Vooa…

Jessica'nın gözleri daha da açıldı. Garip ve eğlendiriciydi… ve dürüst olmak gerekirse… Bella'nın yanında olmanın beni ne kadar yumuşattığını anlamak biraz utandırıcıydı… Artık kimse benden korkmuyor gibi görünüyordu. Eğer Emmett bunu öğrenirse, bir sonraki yüzyıla kadar gülerdi.

"Iı… Selam." diye mırıldandı ve gözleri anlamla Bella'nın yüzüne kaydı.

"Trigonometri'de görüşürüz."

Döküleceksin. Hayırı cevap olarak almayacağım. Ayrıntılar. Ayrıntıları öğrenmem gerekli! Edward CULLEN!! Hayat çok adaletsiz.

"Evet, görüşürüz." dedi Bella.

*Bütün hikaye. Daha azını kabul etmeyeceğim. Dün gece buluşmayı planlamışlar mıydı? Çıkıyorlar mı? Ne kadar zamandır? Bunu nasıl bir sır olarak saklayabilir? Niye böyle bir şey istesin? Sıradan bir şey olamaz – onunla cidden ilgili olmalı. Başka bir seçenek var mı? Öğreneceğim. Bilmemeye katlanamam. Onunla ilişkiye girip girmediğini merak ediyorum? Bayılacağım…*Jessica'nın düşünceleri aniden dağıldı ve kafasında sözsüz fanteziler döndü. Tahminlerinden irkildim; sadece öncekiler gibi kendini koymak yerine Bella'yı koyduğu için değil.

Böyle olamazdı; ama yine de… yine de istiyordum.

Bunu itiraf etmemek için direndim, kendime bile. Kaç tane yanlış şekilde Bella'yı isteyebilirdim? Hangisi onu öldürmemle sonuçlanırdı?

Kafamı salladım ve konuyu hafifleştirmeye çalıştım.

"Ona ne söyleyeceksin?" diye sordum Bella'ya.

"Hey!" dedi öfkeyle fısıldayarak. "Benim aklımı okuyamadığını sanıyordum!"

"Okuyamıyorum." Şaşkınlıkla, kelimelerinden bir anlam çıkarmaya çalışarak ona baktım. Ah – mutlaka aynı anda aynı şeyleri düşünüyor olmalıydık. Hmm… Bundan oldukça hoşlanmıştım. "Ama," dedim ona, "Onunkini okuyabiliyorum – seni sınıfta pusuya yatmış şekilde bekliyor olacak."

Bella inledi ve ceketi omuzlarından kaydırdı. Başta geri verdiğini anlamadım – bunu istemeyecektim; kalmasını tercih ederdim… bir hatıra olarak – o yüzden çok yavaş kaldım. Ceketi bana verdi ve ellerimin yardım etmek için uzandığını görmeden kollarını kendi montuna geçirdi. Kaşlarımı çattım; ama sonra o fark etmeden ifademi kontrol ettim.

"Ee, ona ne söyleyeceksin?" diye bastırdım.

"Biraz yardım? Ne öğrenmek istiyor?"

Gülümsedim ve başımı salladım. Ne düşündüğünü duymak istiyordum. "Bu adil değil."

Gözleri kısıldı. "Hayır, sen bilgini paylaşmıyorsun – asıl bu adil değil."

Doğru – çifte standartlardan hoşlanmıyordu.

Sınıfının kapısına geldik – ondan ayrılmak zorunda kalacağım yere; Bayan Cope'un İngilizce dersimin saatlerinde bir değişiklik için bana yardım edip edemeyeceğini merak ettim… Odaklandım. Adil olabilirdim.

"Gizlice çıkıp çıkmadığımızı merak ediyor," dedim yavaşça. "Ve benim hakkımda hislerini."

Gözleri büyüdü – şaşkınlıkla değil; ama ustaca. Benim için açıklardı, okunabilirlerdi. Masumu oynuyordu.

"Off," diye mırıldandı. "Ne söylemeliyim?"

"Hmm." Her zaman benim kendisinden daha çok şey ele vermemi sağlamaya çalışıyordu. Nasıl cevap vereceğimi düşündüm.

Saçının sis yüzünden hafifçe nemli, asi bir tutamı, omzundan sarkmış ve gülünç kazağı tarafından saklanan köprücük kemiklerinin üzerinde kıvrılmıştı. Gözlerimi saklanmış diğer hatlara çekiyordu…

Tenine dokunmadan, dikkatle uzandım – sabah soğuğu benim dokunuşum olmadan da yeterliydi – ve tekrar dikkatimi dağıtmaması için, dağınık topuzuna doğru geri attım. Mike Newton'un saçına dokunduğu zamanı hatırladım ve çenem kasıldı. O zaman ondan kaçınmıştı. Tepkisi şimdi hiç benzer değildi; onun yerine gözleri hafifçe büyümüş, teninin altına kan hücum etmiş ve kalbi aniden düzensiz atmaya başlamıştı.

Sorusuna cevap verirken gülümsememi saklamaya çalıştım.

"Sanırım ilkine evet diyebilirsin… eğer senin için bir sakıncası yoksa–" onun seçimi, her zaman onun seçimi, "–başka açıklamalardan daha kolay."

"Sakıncası yok," diye fısıldadı. Kalbi hala normal ritmini bulamamıştı.

"Ve diğer soruya gelince…" Artık gülümsememi saklayamıyordum. "Bunun cevabını ben de dinliyor olacağım."

Bella'nın bunu *düşünmesine* izin ver. Yüzünden şok geçerken kahkahamı tuttum. Daha çok cevap için sormadan önce hızlıca döndüm. Ona istediği şeyi vermeme konusunda zorluk çekiyordum ve *onun* düşüncelerini duymak istiyordum, kendiminkileri değil.

"Öğle yemeğinde görüşürüz." dedim omzumdan doğru bakarak, hala arkamdan büyük gözlerle bakıp bakmadığını kontrol etmek için. Ağzı açılmıştı. Tekrar döndüm ve güldüm.

Uzaklaşırken etrafımdaki şoka girmiş ve şüpheli düşüncelerin hayal meyal farkındaydım – gözler Bella'nın yüzü ve benim uzaklaşan figürüm arasında gidip geliyordu. Onlara çok az dikkat ettim. Odaklanamadım. Sınıfıma gitmek için ıslak çimlerin üzerinde yürürken ayaklarımı kabul edilebilir bir hızda hareket ettirmeye çalışmak yeterince zordu. Koşmak istiyordum – gerçekten koşmak, o kadar hızlı ki

kaybolacaktım, o kadar hızlı ki uçuyormuşum gibi hissedecektim. Bir parçam çoktan uçuyordu.

Sınıfa gittiğimde ceketi giyerek hoş kokusunun etrafımda dönmesine izin verdim. Şimdi yanacaktım – kokuya duyarsızlaşacaktım – ve sonra görmezden gelmek daha kolay olacaktı, öğle yemeğinde tekrar onunla birlikteyken…

Öğretmenlerimin artık bana seslenmeye rahmet etmemeleri güzel bir şeydi. Bugün, onların beni hazırlıksız ve cevapsız yakalayacağı gün olabilirdi. Zihnim bu sabah aynı anda çok fazla yerdeydi; sadece vücudum sınıftaydı.

Tabii ki, Bella'yı izliyordum. Bu doğal gelmeye başlıyordu – nefes almak kadar istemsiz. Morali bozuk bir Mike Newton'la konuşmasını duydum. Diyalogu hızlıca Jessica'ya yönlendirdi ve ben o kadar genişçe sırıttım ki, sağımda oturan Rob Sawyer görünür şekilde irkilip sırasında benden uzağa kaydı.

Ugh. Tüyler ürpertici.

Eh, tamamen kaybetmemiştim.

Gevşek biçimde Jessica'nın da Bella için sorularını elemesini izliyordum. Dördüncü dersi, bu insan kızın taze dedikodu için meraklı olduğundan on kat daha istekli ve heyecanlı halde, zorlukla bekleyebildim.

Angela Weber'i de dinliyordum.

Ona duyduğum minnettarlığı unutmamıştım – ilk olarak Bella ile ilgili her zaman iyi şeyler düşündüğü için ve ikinci olarak dünkü yardımı için. O yüzden sabah istediği bir şeyi duymak için bekledim. Bunun kolay olacağını tahmin etmiştim; diğer insanlar gibi, mutlaka özellikle istediği bir şey olmalıydı. Birkaç tane belki. İsimsiz olarak yollayacaktım ve ödeşmiş olacaktık.

Ve Angela düşünceleriyle neredeyse Bella kadar yardımcı olmayan biri olduğunu kanıtladı. Bir ergen için garip bir şekilde hayatından memnundu. Mutluydu. Belki de alışılmadık iyiliğinin sebebi buydu – istediği her şeye sahip olan ve sahip olduğu her şeyi isteyen nadir insanlardandı. Eğer öğretmenlerine ve notlarına dikkatini vermemişse, bu hafta sonu kumsala götüreceği ikiz kardeşlerini düşünüyordu – heyecanlarını neredeyse anne gibi bir hoşnutlukla bekliyordu. Genellikle onlara o bakıyordu; ama bu durumdan rahatsız değildi… Bu çok tatlıydı.

Ama benim için pek yardımcı değildi.

İstediği bir şey olmalıydı. Sadece bakmaya devam etmem gerekliydi; ama sonra. Bella'nın Jessica ile olan Trigonometri dersi gelip çatmıştı.

İngilizce'ye giderken, nereye gittiğime bakmıyordum. Jessica çoktan yerine geçmişti. Bella'ın gelişini beklerken ayaklarını sabırsızca yere vuruyordu.

Diğer taraftan, sınıftaki sırama oturduğumda, tamamen hareketsiz hale geldim. Arada sırada kıpırdanmayı kendime hatırlatmam gerekliydi, rolümü devam ettirmek için. Bu zordu, düşüncelerim Jessica'nınkilere odaklanmıştı. Dikkat edeceğini, Bella'nın yüzünü benim için okumaya çalışacağını umuyordum.

Jessica'nın ayaklarını yere vuruşu, Bella içeri girdiğinde şiddetlendi.

Suratı asık görünüyor. Niye? Belki de Edward Cullen'la aralarında hiçbir şey yoktur. Bu bir hayal kırıklığı olur. Ama… o zaman hala uygun demektir… Eğer aniden birileriyle çıkmakla ilgilenmeye başlamışsa, yardımcı olmanın benim için bir sakıncası yok…

Bella'nın suratı asık değildi, isteksizdi. Endişelenmişti – bunların hepsini duyacağımı biliyordu. Kendi kendime gülümsedim.

"Bana her şeyi anlat!" dedi Jessica, Bella hala montunu sırasının arkasına yerleştirirken. İsteksizce ve ihtiyatla hareket ediyordu.

Ugh, çok yavaş. Hadi çekici kısma geçelim!

"Ne öğrenmek istiyorsun?" dedi Bella vakit kazanmaya çalışarak.

"Dün gece ne oldu?"

"Bana yemek ısmarladı ve sonra eve bıraktı."

Ve sonra? Hadi ama, bundan daha çok şey olmalı! Yalan söylüyor zaten, biliyorum. Bunu öğreneceğim.

"Eve nasıl o kadar hızlı gelebildin?"

Bella'nın şüpheli olan Jessica'ya gözlerini devirişini izledim.

"Arabayı manyak gibi kullanıyor. Korkunçtu."

Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi ve ben Bay Mason'ın duyurularını bölerek sesli şekilde güldüm. Kahkahayı öksürüğe çevirmeye çalıştım; ama kimse kanmadı. Bay Mason bana sinirli bir bakış attı; fakat arkasındaki düşünceyi dinlemeye uğraşmadım bile. Jessica'yı dinliyordum.

Hah. Gerçeği söylüyormuş gibi görünüyor. Niye beni bütün bunları kelime kelime ağzından almaya zorluyor? Eğer ben olsaydım hava atıyor olurdum.

"Randevu gibi miydi – orada seninle buluşmasını mı söyledin?"

Jessica Bella'nın ifadesinden şok geçerken onu izledi ve ne kadar hakiki gözüktüğünü görünce hayal kırıklığına uğradı.

"Hayır – onu orada gördüğümde çok *şaşırdım."* dedi Bella ona.

Neler oluyor?? "Ama bugün seni okula bıraktı?" Hikayenin daha fazlası olmalı.

"Evet – o da bir sürprizdi. Dün gece bir montum olmadığını fark etmiş."

Bu o kadar da eğlenceli değil, diye düşündü Jessica, yine hayal kırıklığına uğrayarak.

Sorgulayışından sıkılmıştım – bilmediğim bir şey duymak istiyordum.

"O zaman, yine çıkacak mısınız?" diye sordu Jessica.

"Cumartesi günü beni Seattle'a götürmeyi teklif etti, çünkü kamyonetimin bunu başaramayacağını düşünüyor – bu sayılır mı?"

Hmm. Şüphesiz… onunla ilgilenmek, ona dikkat etmek için, bir nevi. Onun tarafında mutlaka bir şeyler olmalı, eğer Bella'da yoksa bile. BU nasıl olabilir ki? Bella delinin teki.

"Evet."

"Peki o zaman," diye bitirdi Bella. *"Evet."*

"Vay… Edward Cullen." Ondan hoşlanıyor ya da hoşlanmıyor, bu yine de büyük bir şey.

"Biliyorum." dedi iç çekerek Bella.

Ses tonu Jessica'yı cesaretlendirdi. *Sonunda – anlıyor gibi konuşuyor!*

"Bekle!" dedi Jessica aniden en hayati sorusunu hatırlayarak. *"Seni öptü mü?" Lütfen evet de ve sonra her saniyeyi anlat!*

"Hayır." diye mırıldandı Bella ve sonra yüzü asılarak ellerine baktı. "Öyle değil." Lanet olsun. Keşke… Ha. O da dilermiş gibi.

Suratımı astım. Bella bir şeye üzülmüş gibi görünüyordu; ama bu Jessica'nın tahmin ettiği gibi hayal kırıklığı olamazdı. Bunu isteyemezdi. Öğrendiklerinden sonra değil. Dişlerime yakın olmak istemezdi. Bildiğine göre, sivri dişlerim vardı.

Titredim.

"Belki cumartesi…" diye kışkırttı Jessica.

Bella "Gerçekten şüpheliyim." dediğinde daha da rahatsız gözüktü.

Evet, gerçekten istiyor. Bu onun için berbat bir durum.

Jessica'nın haklı gibi görünmesinin sebebi bütün bunları onun bakış açısından izlemem miydi?

Yarım saniyeliğine, bu fikir dikkatimi dağıtmıştı, imkansızlığı, onu öpmenin nasıl bir şey olacağı. Benim dudaklarıma karşı onun dudakları, soğuk taşa karşı sıcak, yumuşak ipek…

Ve sonra o ölürdü.

Ürpererek kafamı salladım ve kendimi dikkatimi vermeye zorladım.

"Ne konuştunuz?" Onunla konuştun mu yoksa şimdi yaptığın gibi ağzından her şeyi zorla çekip almak zorunda mı kaldı?

Acıklı bir şekilde güldüm. Jessica'nın tahmini çok uzak değildi.

"Bilmiyorum Jess, pek çok şeyden. İngilizce kompozisyonundan biraz konuştuk."

Çok az. Daha da geniş gülümsedim.

Ah, hadi ama! "Lütfen Bella! Bana biraz detay ver."

Bella bir an tereddüt etti.

"Peki… tamam. Bir tane var. Garsonun onunla nasıl flört etmeye çalıştığını görmeliydin; ama o, ona hiç dikkat etmedi bile."

Paylaşmak için ne kadar garip bir ayrıntı. Bella'nın fark etmesine şaşırmıştım. Çok önemsiz bir şey gibi görünüyordu.

İlginç… "Bu iyi bir işaret. Güzel miydi?"

Hmm. Jessica bunun üzerine benim tahmin ettiğimden daha çok düşünmüştü. Mutlaka bir kız işi olmalıydı.

"Çok." dedi Bella ona. *"Ve muhtemelen on dokuz ya da yirmi yaşındaydı."*

Jessica'nın dikkati bir anlığına pazartesi günü Mike'la olan anısıyla dağılmıştı – Mike Jessica'nın güzel olduğunu bile düşünmediği bir garsona çok arkadaş canlısı davranmıştı. Anıyı itti ve sinirini bastırarak ayrıntılarla ilgili sorusuna geri döndü.

"Daha iyi. Senden mutlaka hoşlanıyor olmalı."

"Öyle sanıyorum." dedi Bella yavaşça ve ben sıramın kenarındaydım, vücudum hareketsiz ve sertti. *"Ama söylemek zor. Her zaman çok gizemli."*

Düşündüğüm kadar şeffaf ve kontrol dışı olmamalıydım. Yine de… dikkatliliğiyle… nasıl ona aşık olduğumu anlayamazdı? Konuşmamızı kafamdan

tekrar geçirdim ve kelimeleri sesli söylemediğime neredeyse şaşırdım. Bu bilgi her sözümüzde alt metin olarak yer alıyormuş gibiydi.

Vay. Bir erkek modelin karşısında nasıl oturur da konuşabilirsin? "Nasıl oluyor da onunla yalnız kalabilecek kadar cesur olabiliyorsun bilmiyorum." dedi Jessica.

Bella'nın yüzünde birdenbire şok belirdi. *"Niye?"*

Garip bir tepki. Ne kastettiğimi düşündü? "O çok…" Doğru kelime ne? "Korkunç. Onunla konuşurken ne söyleyeceğimi bilemiyorum."

Bella gülümsedi. *"Ben de onun etrafındayken tutarlı olma konusunda problem yaşıyorum."*

Mutlaka Jessica'ya kendini iyi hissettirmeye çalışıyor olmalıydı. Biz beraberken neredeyse doğal olmayacak derecede soğukkanlıydı.

"Pekala." dedi Jessica iç çekerek. *"O inanılmaz derecede göz kamaştırıcı."*

Bella'nın yüzü birdenbire soğudu. Gözlerinde bir ortada bir adaletsizlik olduğu ve buna gücendiği zamanlarda olduğu gibi şimşekler çaktı. Jessica onun yüz ifadesindeki değişikliği fark etmedi.

"Onunla ilgili bundan daha çok şey var." dedi.

Oooh. Şimdi bir yere geliyoruz. "Gerçekten mi? Ne gibi?"

Bella bir süre dudağını ısırdı. *"Doğru anlatamam,"* dedi sonunda. *"Ama* yüzünün *arkasında çok daha inanılmaz."* Jessica'dan uzağa baktı, gözleri hafifçe odağını kaybetmişti, sanki çok çok uzaktaki bir şeye bakıyormuş gibi.

Şimdi hissettiğim duygu, Carlise ve Esme bani hak ettiğimden fazla övdüklerinde hissettiğime biraz benziyordu. Benzer; ama daha şiddetli, daha yakıcı.

Bu saçmalıklarını başka bir yerde sat – o yüzden daha iyi hiçbir şey *yok. Tabii söz konusu vücudu değilse. Bayılacağım. "Bu mümkün mü?"* Jessica kıkırdadı.

Bella dönmedi. Jessica'yı görmezden gelerek uzaklara bakmaya devam etti.

Normal bir insan zevk alıyor olurdu. Belki soruları basit tutarsam. Ha ha. Bir anaokulu çocuğuyla konuşuyormuşum gibi. "O zaman, ondan hoşlanıyor musun?"

Yine dimdik duruyordum.

Bella Jessica'ya bakmadı. *"Evet."*

"Yani, ondan gerçekten *hoşlanıyor musun?"*

"Evet."

Şu kızarmaya bak!

Bakıyordum.

"Ondan ne kadar *hoşlanıyorsun?"* diye sordu Jessica.

İngilizce sınıfı alevler içinde kalabilirdi ve ben fark etmezdim bile.

Bella'nın yüzü şimdi parlak kırmızıydı – sıcaklığı zihinsel resimden neredeyse hissedebiliyordum.

"Çok." diye fısıldadı. *"Onun benden hoşlandığından daha çok; ama bununla ilgili ne yapabilirim bilmiyorum."*

Kahretsin! Bay Varner ne sordu? "Iı – hangi sayı Bay Warner?"

Jessica'nın artık Bella'yı sorgulayamaması iyiydi. Bir dakikaya ihtiyacım vardı. Bu kız ne düşünüyordu *şimdi*? *Benden hoşlandığından daha fazla?* Nasıl *bu sonuca*

varabilmişti? *Ama bununla ilgili ne yapabilirim bilmiyorum*? Bu ne anlama geliyordu? Bu sözlere mantıklı bir açıklama bulamıyordum. Neredeyse anlamsızlardı.

Açık şeyler, mantıklı şeyler onun o garip beyninde bir şekilde bükülüp geriye gidiyordu. *Benden hoşlandığından daha fazla?* Belki de henüz gelenekleri reddetmemeliydim.

Dişlerimi gıcırdatarak saate öfkeyle baktım. Dakikalar bir ölümsüze nasıl bu kadar inanılmaz derecede uzun gelebilirdi? Bakış açım neredeydi?

Bay Varner'ın bütün trigonometri dersi boyunca çenem kasılıydı. Ondan kendi sınıfımdaki dersten daha çok şey duydum. Bella ve Jessica tekrar konuşmadı; ama Jessica Bella'ya birkaç kere baktı ve bir kere yüzü görünmeyen bir sebeple parlak kırmızıydı.

Öğle yemeği yeterince hızlı gelemedi.

Jessica'nın ders bittiğinde benim beklediğim cevaplardan bazılarını alabileceğinden emin değildim; ama Bella ondan daha hızlıydı.

Zil çalar çalmaz Jessica'ya döndü.

"İngilizce'de, Mike bana senin pazartesi akşamıyla ilgili bir şey söyleyip söylemediğini sordu." dedi Bella, bir gülümseme dudaklarının kenarlarını yukarı kaldırırken. Bunun ne olduğunu anladım – saldırı en iyi savunmadır.

Mike beni mi sordu? Mutluluk Jessica'nın zihnini alışıldık sahteliğinden aniden korunmasız, yumuşak bir hale getirdi. "Şaka yapıyorsun! Ne dedin?"

"Çok eğlendiğini anlattığını söyledim – ve memnun olmuş göründü."

"Onun tam olarak ne söylediğini ve senin tam cevabını söyle!"

Belli ki bugün Jessica'dan alacağım bu kadardı. Bella da sanki aynı şeyi düşünüyormuş gibi gülümsüyordu. Kazanmış gibi.

Öğle yemeği ayrı bir hikaye olacaktı. Ondan cevap almakta Jessica'dan daha başarılı olacaktım, bunu mutlaka başaracaktım.

Dördüncü derste Jessica'yı arada kontrol etmeye zorlukla dayanabildim. Onun Mike Newton'la ilgili takıntılı düşüncelerine sabrım yoktu. Son iki haftadır ondan yeterince çekmiştim. Canlı olduğu için şanslıydı.

Cansızca Alice ile beden dersine yürüdüm, insanlarla fiziksel aktivite yapma zamanı geldiğinde her zaman yaptığımız gibi. Benim takım arkadaşımdı doğal olarak. Badminton'ın ilk günüydü. Sıkıntıyla iç çektim ve raketi yavaş çekimle kuşa vurup karşı tarafa gönderdim. Lauren Mallory diğer takımdaydı; kaçırdı. Alice tavana bakarak raketini sopa gibi döndürüyordu.

Hepimiz bedenden nefret ederdik, özellikle Emmett. Oyunlarda şike yapmak onun kişisel felsefesine göre bir hakaretti. Beden bugün normalden daha kötü göründü – Emmett'in her zaman hissettiği gibi sinirliydim.

Kafam sabırsızlıktan patlamadan önce, Koç Clapp oyunları bitirdi ve bizi erken gönderdi. Kahvaltıyı atladığı için gülünç derecede minnettardım – yeni bir diyet denemesi – ve bunu izleyen açlığı onu kampüsü terk edip yağlı yemek yeme konusunda acele ettirmişti. Yarın tekrar başlayacağına kendi kendine söz verdi…

Bu bana Bella'nın dersi bitmeden matematik binasına gitmek için yeterince zaman verdi.

İyi eğlenceler, diye düşündü Alice Jasper'la buluşmaya giderken. *Sadece birkaç gün daha sabredeceğim. Sanırım Bella'ya benden selam söylemezsin, değil mi?*

Sinirlenerek kafamı salladım. Bütün psişikler böyle kendini beğenmiş miydi?

Bu haftasonu güneşli olacak. Planlarını tekrar gözden geçirmek isteyebilirsin.

Ters istikamete doğru ilerlerken iç çektim. Kendini beğenmiş; ama kesinlikle işe yarar.

Kapının yanındaki duvara yaslanıp bekledim. Jessica'nın sesini tuğlaların arasından düşünceleri gibi duyabilecek kadar yakındım.

"Bugün bizimle oturmuyorsun değil mi?" *Sarhoş gibi duruyor… Bahse girerim ki bana söylemediği tonlarca şey var.*

"Sanmıyorum." diye cevapladı Bella, garip şekilde emin olamayarak.

Ona öğle yemeğini beraber geçireceğimize dair söz vermemiş miydim? Ne *düşünüyordu*?

Sınıftan beraber çıktılar ve beni gördüklerinde ikisinin de gözleri büyüdü; ama sadece Jessica'yı duyabildim.

Hoş. Vay. Ah, evet, bana söylediğinden daha fazlası dönüyor burada. Belki bu gece onu ararım… ya da belki onu cesaretlendirmemeliyim. Hah. Umarım onu aceleyle geçer. Mike tatlı ama… vay.

"Görüşürüz Bella."

Bella bana doğru yürüyüp bir adım geride durakladı, hala emin değildi. Yanakları pembeydi.

Onu, tereddüdünün arkasında korku olmadığını anlayacak kadar iyi tanıyordum. Belli ki, bu kendi hisleriyle benimkiler arasında hayal ettiği uçurumla alakalıydı. *Benden hoşlandığından daha fazla.* Gülünç!

"Merhaba," dedim, sesim sertti.

Yüzü daha da parladı. "Selam."

Başka bir şey söylemeye meyilli gözükmüyordu, o yüzden kafeteryaya doğru yöneldim ve sessizce yanımda yürüdü.

Ceket işe yaramıştı – kokusu her zaman olduğu gibi darbe vurmamıştı. Sadece zaten hissettiğim acıyı biraz şiddetlendirmişti. Yapabileceğime inandığımda bunu daha kolay görmezden gelebiliyordum.

Bella sıradayken huzursuzdu, dalgınlıkla montunun fermuarıyla oynuyor ve ağırlığını gerginlikle bir ayağından diğerine veriyordu. Bana sık sık bakıyordu; ama gözlerimiz buluştuğunda utanmış gibi aşağı bakıyordu. Bu pek çok insan bize baktığı için miydi? Belki yüksek sesli fısıltıları duyabiliyordu – dedikodu iç seslerde olduğu kadar konuşmalarda da mevcuttu.

Ya da belki, yüz ifademden başının belada olduğunu anlamıştı.

Yemeğini almaya başlayana kadar hiçbir şey söylemedi. Ne sevdiğini bilmiyordum – daha değil – o yüzden her şeyden birer tane aldım.

"Ne yapıyorsun?" diye tısladı alçak bir sesle. "Bunların hepsini benim için almıyorsun değil mi?"

Kafamı salladım ve tepsiyi kasaya götürdüm. "Yarısı benim için tabii ki."

Şüpheyle kaşını kaldırdı; ama ben yemeği öderken ve onunla geçen haftaki kan grubu ölçümünde yaşadığı feci deneyimden önce oturduğumuz masaya yürürken başka hiçbir şey söylemedi. Birkaç günden daha fazla zaman geçmiş gibi geliyordu. Şimdi her şey farklıydı.

Yine karşıma oturdu. Tepsiyi ona ittim.

"Ne istersen al."

Bir elma aldı ve yüzünde şüpheli bir bakışla elinde döndürdü.

"Merak ediyorum…"

Ne büyük sürpriz.

"Biri sana yemek yeme konusunda meydan okursa ne yaparsın?" diye devam etti insan kulaklarının yakalayamayacağı bir sesle. Ölümsüz kulakları ayrı bir konuydu, eğer dikkat ediyorlarsa. Muhtemelen onlara daha önce bahsetmeliydim…

"Her zaman meraklısın," diye şikayet ettim. Ah pekala. Daha önce yapmamış değildim. Rolün bir parçasıydı. Hoş olmayan bir parçası.

En yakın şeye uzandım ve her neyse ondan bir ısırık alırken gözlerine baktım. Bakmadan, söyleyemezdim. Her insan yiyeceği gibi çamurumsu ve iğrençti. Hızlıca çiğnedim ve yüzümü buruşturmamaya çalışarak yuttum. Yiyecek kütlesi boğazımdan yavaşça ve rahatsız edici şekilde indi. Daha sonra nasıl kusmak zorunda kalacağımı düşününce iç çektim. İğrenç.

Bella'nın yüzünde şok vardı. Etkilenmişti.

Gözlerimi devirmek istedim. Tabii ki böyle kandırmalarda iyi olacaktık.

"Biri sana çamur yemek için meydan okusa yapabilirsin, değil mi?"

Burnunu buruşturdu ve gülümsedi. "Bir kere yapmıştım… bir iddiada. O kadar da kötü değildi."

Güldüm. "Sanırım şaşırmadım."

Samimi görünüyorlar değil mi? İyi beden dili. Bella'ya incelemelerimi sonra anlatırım. Eğer ilgileniyor olsa olacağı gibi ona doğru eğiliyor. İlgili görünüyor. Muhteşem görünüyor. Jessica iç çekti. *Yum.*

Jessica'ya baktım ve gerginlikle gözlerini kaçırıp yanındaki kıza kıkırdadı.

Hmm. Mike'ta kalmak muhtemelen daha iyi. Gerçeklik, hayal dünyası değil…

"Jessica yaptığım her şeyi analiz ediyor." diye bilgilendirdim Bella'yı. "Sana sonra anlatacak."

Tabağı ona doğru geri ittim – pizza olduğunu fark ettim – en iyi nasıl başlayabileceğimi düşünerek. Önceki sinirim, sözler kafamda tekrar ederken tekrar alevlendi: *Benden hoşlandığından daha çok; ama bununla ilgili ne yapabilirim bilmiyorum.* Aynı pizza diliminden bir ısırık aldı. Ne kadar güven dolu olduğunu görmek beni hayrete düşürdü. Tabii ki, zehirli olduğumu bilmiyordu – bu ona zarar vereceğinden değil tabii ki. Yine de bana farklı davranmasını beklerdim. Başka bir şekilde. Bunu hiç yapmadı – en azından olumsuz yönde…

Nazikçe başlayacaktım.

"Yani garson güzeldi öyle mi?"

Tekrar kaşını kaldırdı. "Gerçekten fark etmedin mi?"

Sanki herhangi bir kadın benim dikkatimi Bella'dan alabilirmiş gibi. Gülünç, yine.

"Hayır, dikkat etmiyordum. Aklımda çok şey vardı."

"Zavallı kız." dedi Bella gülümseyerek.

Garsonu herhangi bir şekilde ilginç bulmamamdan memnun olmuştu. Bunu anlayabilirdim. Mike Newton'ı Biyoloji sınıfında sakatlamayı kaç kere hayal etmiştim?

Gerçekten insan duygularının, on yedi kısa ölümlü yılının birikiminin, yüzyıldır içimde büyüyen ölümsüz tutkulardan daha güçlü olduğuna inanamazdı.

"Jessica'ya söylediğin bir şey…" Sesimi sıradan tutamamıştım. "Beni rahatsız etti."

Anında savunmaya geçti. "Hoşlanmadığın bir şey duymana şaşırmadım. Gizlice dinleyen insanlar hakkında ne derler bilirsin."

"Dinleyeceğime dair seni uyarmıştım." diye hatırlattım ona.

"Ve ben de düşündüğüm her şeyi bilmek istemeyeceğine dair seni uyarmıştım."

Ah, onu ağlattığım zamanı düşünüyordu. Vicdan azabı sesimi boğuklaştırdı.

"Uyardın. Tamamen haklı değilsin gerçi. Ne düşündüğünü bilmek istiyorum – her şeyi. Sadece… bazı şeyleri düşünüyor olmamanı dilerdim."

Daha fazla yarı-yalanlar. Onun beni önemsemesini istememem *gerektiğini* biliyordum; ama istiyordum. Tabii ki istiyordum.

"Bu oldukça farklı bir şey." diye homurdandı bana kaşlarını çatarak.

"Ama konumuz tam olarak bu değil."

"O zaman ne?"

Bana doğru eğildi, eli boğazını hafifçe kavradı. Bu gözümü aldı – dikkatimi dağıttı. Ne kadar yumuşak olmalıydı…

Odaklan, diye emrettim kendime.

"Gerçekten, senin bana, benim sana verdiğimden daha çok değer verdiğine mi inanıyorsun?" diye sordum. Soru kulağıma gülünç geldi, kelimeler mücadele veriyormuş gibi.

Gözleri büyüdü, soluk alıp verişi durdu. Sonra gözlerini kırpıştırarak uzağa baktı. Zorlukla nefes aldı.

"Yine yapıyorsun." diye mırıldandı.

"Neyi?"

"Beni büyülüyorsun." diye itiraf etti gözlerime ihtiyatla bakarak.

"Ah." Hmm. Bunu nasıl yapmayacağımdan pek emin değildim, onu büyülemeyi istemediğimden de. Hala yapabildiğim için büyük heyecan duyuyordum; ama bu konuşmanın ilerlemesine katkıda bulunmuyordu.

"Senin hatan değil." İç çekti. "Elinde değil."

“Soruma cevap verecek misin?” diye sordum.

Masaya baktı. “Evet.”

Söylediği tek şey buydu.

“Evet, cevap vereceksin ya da evet, gerçekten böyle düşünüyorsun?” diye sordum sabırsızca.

“Evet, gerçekten böyle düşünüyorum.” dedi yukarı bakmadan. Sesinde hafif bir hüzün vardı. Tekrar kızardı ve bilinçsizce dudağını ısırdı.

Aniden, hakikaten inandığı için bunu itiraf etmenin ona göre ne kadar zor olduğunu anladım ve Mike ödleğinden daha iyi olmadığımı fark ettim; kendiminkileri onaylamadan önce, onun hislerini sormuştum. Tarafımı oldukça açık belli ettiğimi düşünmem önemli değildi. Ona ulaşamamıştım ve bu yüzden mazeretim yoktu.

“Yanılıyorsun.” dedim. Sesimdeki şefkati mutlaka duymuş olmalıydı.

Bella bana baktı, gözleri anlaşılmazdı, hiçbir şey ele vermiyorlardı. “Bunu bilemezsin.” diye fısıldadı.

Düşüncelerini duyamadığım için duygularını küçümsediğimi düşünüyordu; ama gerçekte, problem onun benim hislerimi küçümsemesiydi.

“Sana böyle düşündüren ne?”

Kaşlarının arasında bir kıvrım belirerek ve dudağını ısırarak bana baktı. Milyonuncu kere, çaresizce onu duyabilmeyi diledim.

Hangi düşünceyle boğuştuğunu söylemesi için yalvarmak üzereydim; ama konuşmamı engellemek için bir parmağını kaldırdı.

“Düşünmeme izin ver.” dedi.

Düşüncelerini düzenlediği sürece sabırlı olabilirdim.

Ya da oluyormuş gibi davranabilirdim.

Ellerini birbirine bastırdı, narin parmaklarını birbirine geçirip ayırmaya başladı. Konuşurken, ellerini sanki başkalarına aitlermiş gibi izliyordu.

“Pekala, açık olan sebebin dışında,” diye mırıldandı. “Bazen… Emin olamıyorum – nasıl akıl okunacağını bilmiyorum – ama bazen başka bir şey söylerken veda etmeye çalışıyorsun gibi geliyor.” Yukarı bakmadı.

Bunu yakalamıştı değil mi? Beni burada sadece zayıflık ve bencilliğin tuttuğunu da anlamış mıydı?

“Akıllıca.” diye fısıldadım ve acı yüz ifadesini değiştirirken dehşetle izledim. Tahminini yalanlamak için acele ettim. “Aslında bu tam olarak yanıldığın yer–” diye başladım; açıklamasının ilk sözlerini hatırlayarak durakladım. Doğru anladığımdan emin olmasam da beni rahatsız etti. “’Açık olan sebep’ derken ne demek istiyorsun?”

“Eh, bana bir bak.” dedi.

Bakıyordum. Her zaman yaptığım şey ona bakmaktı. Ne demek istemişti?

“Ben tamamen sıradanım.” diye açıkladı. “Tabii, ölümün kıyısından döndüğüm deneyimlerim ve sakarlığım dışında. Ve bir de kendine bak.” Bana doğru elini salladı, sanki sesli söylenmeye değmeyecek kadar açık bir şeyi gösteriyormuş gibi.

Sıradan olduğunu mu düşünüyordu? Bir şekilde ondan daha iyi olduğumu mu düşünüyordu? Kime göre? Jessica ya da Bayan Cope gibi aptal, dar görüşlü, kör insanlara göre mi? Nasıl oluyordu da anlamıyordu kendinin en güzel… en mükemmel… olduğunu… Bu kelimeler bile yeterli değildi.

Ve onun hiçbir fikri yoktu.

"Kendini tam olarak göremiyorsun biliyor musun?" dedim ona. "Kötü şeyler konusunda dermansız olduğunu itiraf ediyorum…" Neşesizce güldüm. Peşini bırakmayan kötü kaderi komik bulmuyordum; ama sakarlığı bir nevi komikti. Sevimli. Ona hem içinin hem de dışının güzel olduğunu söylesem bana inanır mıydı? Muhtemelen onaylamayı daha ikna edici bulurdu. "Ama ilk gününde okuldaki bütün erkeklerin ne düşündüğünü duymadın."

Ah, o düşüncelerin umudu, heyecanı, istekliliği. İmkansız fantezilere dönüş hızları. İmkansız, çünkü o, onlardan hiçbirini istememişti.

Evet dediği kişi bendim.

Gülümsememem mutlaka kendini beğenmiş olmalıydı.

Yüzü şaşkınlıkla boştu. "Buna inanmıyorum." diye mırıldandı.

"Bana sadece bir kere güven – sen sıradan tanımlamasının tam tersisin."

Varlığı bile tek başına bütün dünyanın yaratılışını haklı çıkarmaya yeterdi.

İltifatlara alışık değildi, bunu görebiliyordum. Alışmak zorunda kalacağı başka bir şey de buydu. Kızardı ve konuyu değiştirdi. "Ama ben veda etmiyorum."

"Görmüyor musun? Bu benim haklı olduğumu kanıtlıyor. En çok ben değer veriyorum, çünkü eğer yapabilirsem…" Doğru şeyi yapabilmek için hiç yeterince fedakar olabilecek miydim? Çaresizce kafamı salladım. Yeterli gücü bulmak zorundaydım. O bir hayatı hak ediyordu. Alice'in onun için geldiğini gördüğü şeyi değil. "Eğer gitmek doğru şeyse…" Ve doğru şey olmalıydı, değil mi? Umursamaz bir melek yoktu. Bella bana ait değildi. "O zaman senin incinmemen için, güvende olman için ben kendimi incitirim."

Kelimeler ağzımdan çıkarken, doğru olmalarını diledim.

Bana öfkeyle baktı. Bir şekilde sözlerim onu sinirlendirmişti. "Ve benim aynı şeyi yapmayacağımı mı düşünüyorsun?" diye sordu öfkeyle.

Çok öfkeli – çok yumuşak ve çok kırılgan. O birini nasıl incitebilirdi? "Hiçbir zaman bu kararı vermek zorunda kalmayacaksın." dedim ona, aramızdaki büyük fark yüzünden üzülerek.

Gözlerindeki öfkenin yerini endişe alır ve kaşlarının arasındaki ufak kıvrımı ortaya çıkarırken, bana baktı.

Eğer bu kadar iyi ve kırılgan birinin, onu beladan uzak tutacak bir koruyucu meleği yoksa, evrenin düzeninde büyük bir sorun var demekti.

Eh, diye düşündüm kara mizahla, en azından bir koruyucu vampiri var.

Gülümsedim. Kalmak için olan bahanemi ne kadar çok seviyordum. "Tabii, seni güvende tutmak sürekli yanında olmamı gerektiren tam zamanlı bir iş gibi gelmeye başladı."

O da gülümsedi. "Bugün kimse beni öldürmeye çalışmadı," dedi kaygısızca ve sonra gözleri tekrar anlaşılmaz hale gelmeden önce yüzü yarım saniyeliğine şüpheli göründü.

"Henüz." diye ekledim.

"Henüz." dedi beni şaşırtarak. Korunmaya ihtiyacı olduğunu inkar etmesini beklemiştim.

Nasıl yapar? Bencil budala! Bize bunu nasıl yapar? Rosalie'nin delici iç çığlıkları konsantrasyonumu bozdu.

Kafeteryanın karşısında Emmett'in "Sakin ol Rose." diye fısıldadığını duydum. Kolu omzundaydı, onu yanında tutuyordu – alıkoyuyordu.

Özür dilerim Edward, diye düşündü Alice suçlu suçlu. *Bella'nın çok şey bildiğini konuşmanızdan anladı… ve eğer ona gerçeği anında söylemeseydim çok daha kötü olacaktı. Bana güven.*

Bana, eğer Rosalie'ye Bella'nın benim bir vampir olduğumu bildiğini evde, rol yapmak zorunda kalmayacağı bir yerde söyleseydim ne olacağını gösterdiğinde irkildim. Okul bitene kadar sakinleşmezse Aston Martin'imi şehir dışında bir yere saklamak zorunda kalacaktım. En sevdiğim arabamın ezilmiş ve yanan görüntüsü üzücüydü – bir ceza hak ettiğimi bilmeme rağmen.

Jasper da daha mutlu değildi.

Onlarla sonra yüzleşirdim. Bella'yla beraber olmak için çok az vaktim vardı ve bunu harcamayacaktım. Ayrıca Alice'i duymak bana yapacak işlerim olduğunu hatırlatmıştı.

"Sana başka bir sorum var." dedim Rosalie'nin iç histerilerinin sesini bastırarak.

"Sor." diyerek gülümsedi Bella.

"Cumartesi Seattle'a gerçekten gitmen gerekli mi, yoksa bu sadece hayranlarından kurtulmak için kullandığın bir bahane miydi?"

Yüzünü buruşturdu. "Biliyorsun, seni Tyler olayında hala affetmedim. Onunla baloya gideceğimi düşünmesi senin suçun."

"Ben olmadan da sana sormanın bir yolunu bulurdu – sadece yüzünü görmek istedim."

Dehşet içindeki yüz ifadesini hatırlayınca güldüm. Kendi karanlık hikayemle ilgili söylediğim hiçbir şey yüzünü o hale getirmemişti. Gerçek onu korkutmamıştı. O benimle olmak istemişti.

"Eğer sana teklif etseydim, beni reddeder miydin?"

"Muhtemelen hayır," dedi. "ama sonra iptal ederdim – hastalık ya da bilek burkulması numarası yapardım."

Ne kadar garip. "Niye böyle bir şey yapardın ki?"

Anında anlamadığım için hayal kırıklığına uğramışçasına kafasını salladı. "Sanırım beni beden dersinde hiç görmedin; ama senin anlayacağını düşünmüştüm."

Ah. "Dümdüz bir zeminde, üzerinde takılacak bir şey bulmadan yürüyememenden mi bahsediyorsun?"

"Belli ki."

"Sorun olmazdı. Her şey yönetimde bitiyor."

Saniyenin kısa bir kesitinde bir dans sırasında – şüphesiz, bu kazak yerine güzel ve zarif bir şey giyeceği bir yerde – onun kollarımda olması fikriyle kendimden geçmiştim.

Kusursuz bir netlikle, onu üzerine gelen minibüsün önünden ittiğimde vücudunun kendiminkinin altında nasıl hissettiğini hatırladım. Bu hissi, panikten ya da üzüntüden ya da çaresizlikten daha güçlü olarak hatırlayabiliyordum. Çok sıcak ve çok yumuşaktı, kendi kaya şeklime kolaylıkla uymuştu…

Kendimi anıdan zorla geri çektim.

"Ama bana cevap vermedin–" dedim, benimle sakarlığı konusunda tartışacağını tahmin ederek. "Seattle'a gitmeye kararlı mısın yoksa başka bir şey yapmamızın bir sakıncası var mı?"

Çapraşık – o gün benden uzaklaşma şansı vermeden, seçenek sunuyordum. Adil değildim; ama dün gece ona bir söz vermiştim… ve onu tutma fikrinden hoşlanmıştım – neredeyse beni korkuttuğu kadar.

Cumartesi günü güneş ışıyor olacaktı. Ona gerçek beni gösterebilirdim, eğer dehşetine ve tiksinmesine katlanabilecek kadar cesursam. Bu riski alabileceğim bir yer biliyordum.

"Başka seçeneklere açığım," dedi Bella. "ama isteyeceğim bir iyilik var."

"Ne?"

"Arabayı ben kullanabilir miyim?"

"Niye?"

"Charlie'ye Seattle'a gideceğimi söylediğimde, özellikle yalnız gidip gitmeyeceğimi sordu ve o sırada durum öyleydi. Eğer tekrar sorarsa, muhtemelen yalan söylemem; ama yine soracağını sanmıyorum ve kamyonetimi evde bırakmak sadece konuyu gereksiz yere açar. Ayrıca, araba sürüşün beni korkutuyor."

Gözlerimi devirdim. "Benimle ilgili seni korkutabilecek o kadar şey varken, sen araba sürüşümden korkuyorsun." Hakikaten beyni ters çalışıyordu. Rahatsız bir şekilde kafamı salladım.

Edward, diye seslendi Alice aceleyle.

Aniden, Alice'in görüşlerinden birinde parlak bir güneş ışığı dairesine bakıyordum.

Bu iyi bildiğim, Bella'yı götürmeyi düşündüğüm yerdi – benden başka kimsenin gitmediği küçük bir çayırlık. Yalnız kalmaya güvenebileceğim sessiz, güzel bir yer – herhangi bir patika ya da insan yerleşkesinden yeterince uzaktı, zihnim bile huzur bulabiliyordu.

Alice de tanıdı, çünkü beni kısa zaman önce başka bir görüşünde orada görmüştü – Alice'in Bella'yı minibüsten kurtardığım sabah gösterdiği değişken, uzak görüntülerden biriydi.

O bulanık görüşte, yalnız değildim; ama şimdi netti – Bella orada benimleydi. O zaman, yeterince cesurdum. Yüzünde gökkuşakları dans ediyordu, gözleri anlaşılmazdı ve bana bakıyordu.

Burası aynı yer, diye düşündü Alice, zihni görüntüyle eşleştiremediğim bir dehşetle doluyken. Gerginlik belki; ama dehşet? Ne demek istemişti, *aynı yer* derken?

Ve sonra gördüm.

Edward! diye haykırdı Alice, tiz bir sesle. *Onu seviyorum Edward!*

Sesini haince kestim.

Bella'yı benim sevdiğim gibi sevmiyordu. Görüşü imkansızdı. Yanlıştı. Bir şekilde kör olmuştu, imkansızlıkları görüyordu.

Yarım saniye bile geçmemişti. Bella yüzüme merakla ve isteğini kabul etmemi bekleyerek bakıyordu. Yüzümden geçen korkuyu görmüş müydü, yoksa onun için çok mu hızlıydı?

Alice'i ve kusurlu, yalancı görüşlerini iterek Bella'ya, bitmemiş konuşmamıza odaklandım. Dikkatimi hak etmiyorlardı.

"Babana günü benimle geçirdiğini söylemek istemez misin?" diye sordum, sesimden karanlık sızarak.

Daha uzağa göndermeye, kafamın içinde belirmelerini engellemeye çalışarak, görüntüleri tekrar ittim.

"Charlie ile ne kadar az, o kadar iyi." dedi Bella, bu durumdan emin olarak. "Nereye gidiyoruz bu arada?"

Alice yanılıyordu. Tamamen yanılıyordu. Bunun ihtimali yoktu ve bu sadece eski bir görüştü, artık geçersizdi. İşler değişmişti.

"Hava güzel olacak." dedim yumuşakça, panik ve kararsızlıkla savaşırken. Alice yanılıyordu. Bir şey duymamış ya da görmemiş gibi devam edecektim. "O yüzden insanların arasında olmayacağım… ve eğer istersen sen de benimle kalabilirsin."

Bella hemen anladı ve gözleri istekle parladı. "Ve bana güneşle ilgili kastettiğin şeyi mi göstereceksin?"

Belki, daha önce pek çok kere olduğu gibi, tepkisi beklediğimin tersi olurdu. İhtimale gülümsedim ve ana geri dönmek için çabaladım. "Evet; ama…" Evet dememişti. "Eğer benimle… yalnız kalmak istemezsen, yine de Seattle'a tek başına gitmemeni tercih ederim. O kadar büyük bir şehirde başına alabileceğin belayı düşününce ürperiyorum."

Dudaklarını birbirine bastırdı; alınmıştı.

"Phoenix Seattle'dan üç kat daha büyük –sadece nüfus olarak. Fiziksel büyüklükte-"

"Ama belli ki Phoenix'teyken başına bu kötü şans dadanmamıştı, dedim savunmasını keserek. "O yüzden benimle kalmanı tercih ederim."

Sonsuza kadar kalabilirdi; ama yeterince uzun olmazdı.

Böyle düşünmemeliydim. Sonsuza kadar vaktimiz yoktu. Geçen saniyeler öncekinden çok daha fazla sayılıyordu; ben olduğum gibi kalırken, her saniye onu değiştiriyordu.

"Seninle yalnız kalmanın benim için bir sakıncası yok." dedi.

Hayır – çünkü içgüdüleri tersti.

"Biliyorum." dedim iç çekerek. "Charlie'ye söylemelisin ama."

"Niye böyle bir şey yapayım?" diye sordu dehşete düşmüş görünerek.

Ona baktım, tamamen bastırmayı başaramadığım görüntüler kafamın içinde hastalıklı şekilde dönüyordu.

"Bana, seni geri getirmeme teşvik edici bir sebep vermek için." diye tısladım. Bana bu kadarını verebilirdi – beni dikkatli olmaya zorlayacak bir tanık.

Alice niye bu bilgiyi bana şimdi vermişti?

Bella sesli bir şekilde yutkundu ve uzun bir süre bana baktı. Ne görmüştü?

"Sanırım şansımı deneyeceğim." dedi.

Ugh! Hayatını riske atmaktan bir heyecan mı duyuyordu? Adrenaline bayılıyor muydu?

Uyaran bakışlarla bana bakan Alice'e kaşlarımı çattım. Onun yanında, Rosalie öfkeyle bakıyordu; ama çok da umurumda değildi. Arabayı mahvetsin, ne olacak? Sadece bir oyuncaktı.

"Başka bir şey hakkında konuşalım." diye önerdi Bella aniden.

Asıl önemli olana nasıl bu kadar kayıtsız olabileceğini merak ederek Bella'ya baktım. Niye beni olduğum canavar olarak görmüyordu?

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

Gözleri kulak misafiri olabilecek biri olup olmadığını kontrol eder gibi önce sağa, sonra sola kaydı. Mutlaka efsanelerle alakalı başka bir konu açacak olmalıydı. Gözleri bir saniyeliğine dondu, vücudu dikeldi ve sonra tekrar bana baktı.

"Geçen hafta niye Keçi Kayalıkları'na gittiniz… avlanmak için? Charlie yürümek için iyi bir yer olmadığını söyledi, ayılar yüzünden."

Çok unutkan. Kaşımı kaldırarak ona baktım.

"Ayılar?" dedi soluğu kesilerek.

Yerleşmesini beklerken alayla güldüm. Bu beni ciddiye almasını sağlar mıydı? Herhangi bir şey?

İfadesini toparladı. "Biliyorsun, ayı avlama sezonunda değiliz." dedi gözlerini kısarak.

"Eğer dikkatle okursan, yasalar sadece silahlarla avlaması yasaklıyor."

Yüzündeki kontrolünü bir anlığına tekrar kaybetti. Dudakları açıldı.

"Ayılar?" dedi tekrar, bu sefer şok yerine tereddütle.

"Boz ayı Emmett'ın en sevdiği."

Yerleşmesini izleyerek gözlerine baktım.

"Hmm" diye mırıldandı. Aşağı bakarak pizzadan bir ısırık daha aldı. Düşünceli bir şekilde çiğnedi, sonra içeceğinden bir yudum aldı.

"O zaman," dedi sonunda bana bakarak. "Senin en sevdiğin ne?"

Sanırım böyle bir şey beklemeliydim; ama beklemiyordum. Bella her zaman ilginçti.

"Dağ aslanı." dedim düşünmeden.

"Ah." dedi sıradan bir tonla. Kalbi, sanki en sevdiğim restoranı söylemişim gibi düzenli olarak atmaya devam etti.

İyi o zaman. Eğer alışılmadık bir şey yokmuş gibi davranmak istiyorsa…

"Tabii ki, mantıksızca avlanarak doğaya zarar vermemek için dikkatli olmak zorundayız. Yırtıcı hayvanların fazla olduğu yerlere odaklanmaya çalışıyoruz. Burada her zaman geyik var; ama eğlencesi nerede?"

Sanki ders veren bir öğretmenmişim gibi kibarca ilgili bir ifadeyle dinledi. Gülmek zorunda kaldım.

"Gerçekten." diye mırıldandı sakince, pizzadan başka bir ısırık alarak.

"Bahar başlangıcı Emmett'ın favori ayı sezonu." dedim derse devam ederek. "Kış uykusundan yeni çıkmış oluyorlar, o yüzden daha asabiler."

Yetmiş yıl geçmişti ve hala ilk maçı kaybetmeyi atlatamamıştı.

"Asabi bir boz ayıdan daha eğlenceli bir şey olamaz." diye katıldı Bella ciddi bir şekilde.

Mantıksız sakinliğine kafamı sallarken kendimi gülmekten alıkoyamadım. Abartı olmalıydı. "Şimdi gerçekten ne düşündüğünü söyle lütfen."

"Resmetmeye çalışıyorum – ama yapamıyorum." dedi, kaşlarının arasında bir kıvrım belirerek. "Bir ayıyı silahsız nasıl avlayabiliyorsunuz?"

"Ah, silahlarımız var." dedim ona ve genişçe gülümsedim. Ürkmesini beklemiştim; ama beni hareketsizce izlemeye devam etti. "Sadece, yasaları hazırlarken düşünmedikleri çeşitten. Eğer televizyonda bir ayının saldırısını gördüysen, Emmett'i avlanırken hayal edebilirsin."

Diğerlerinin oturduğu masaya baktı ve titredi.

Sonunda. Ancak sonra kendime gülmek zorunda kaldım, çünkü bir yanımın kayıtsız kalmasını dilediğini biliyordum.

Şimdi bana bakarken koyu renk gözleri büyük ve derindi. "Sen de mi bir ayı gibisin?" diye sordu neredeyse fısıldayarak.

"Daha çok aslan, öyle söylüyorlar." dedim ona, sesimin normal çıkması için çabalayarak. "Belki de tercihlerimiz belirliyordur."

Dudakları köşelerinden yukarı doğru hafifçe kıvrıldı. "Belki de." diye tekrarladı ve sonra başını yana doğru eğdi, merak gözlerinde açıktı. "Bu ileride görebileceğim bir şey mi?"

Dehşeti görmek için Alice'in görüntülerine ihtiyacım yoktu – hayal gücüm yeterliydi.

"Kesinlikle hayır." dedim öfkeyle.

Benden geri çekildi, gözleri sersemlemiş ve korkmuştu.

Ben de aramıza mesafe koymak isteyerek geri çekildim. Hiçbir zaman görmeyecekti değil mi? Onu hayatta tutmama yardım edecek hiçbir şey yapmayacaktı.

“Benim için çok mu korkutucu?” diye sordu, sesi düzdü; ama kalbi hala iki kat hızla atıyordu.

“Eğer durum bu olsaydı seni bu gece götürürdüm.” dedim dişlerimin arasından. “Sağlıklı bir doz korkuya ihtiyacın var. Senin için daha iyi bir şey olamaz.”

“O zaman niye?” diye sordu azimle.

Korkmasını bekleyerek ona öfkeyle baktım. Ben korkmuştum. Bella’nın yakınındayken avlanırsam olacakları çok net resmedebiliyordum.

Gözleri merakla bakmaya devam etti, sabırsızdı; ama başka bir şey yoktu. Cevabımı bekledi, vazgeçmedi.

Ama saatimiz bitmişti.

“Sonra,” dedim de ayağa kalktım. “Geç kalacağız.”

Şaşkınlıkla etrafına baktı, sanki öğle yemeğinde olduğumuzu unutmuş gibi. Sanki okulda olduğumuzu bile unutmuş gibi – özel bir yerde yalnız olmadığımıza şaşırmış gibi. Bu duyguyu tamamen anlıyordum. Onunlayken dünyanın kalanını hatırlamak zordu.

Hızla kalktı ve çantasını omzuna attı.

“Sonra o zaman.” dedi ve ağzının şeklinde kararlılığı görebildim, bunu unutmayacaktı.

12. Karışıklıklar

Bella'yla sessizce Biyoloji sınıfına yürüdük. O sırada kendimi yanımdaki kıza, gerçek ve somut olana, Alice'in yalancı, anlamsız görüşlerini kafamdan uzak tutacak herhangi bir şeye odaklamaya çalışıyordum.

Kaldırımda Trigonometri sınıfından bir çocukla bir ödevi tartışan Angela Weber'in önünden geçtik. Yine hayal kırıklığı bekleyerek düşüncelerini dikkatsizce taradım; ama bu sefer arzulu anlamlarıyla şaşırdım.

Ah, Angela'nın istediği bir şey *vardı*. Maalesef, kolaylıkla hediye paketi yapılamazdı.

Angela'nın umutsuz sevgisiyle, bir anlığına garip şekilde rahatlamıştım. Onun asla bilmeyeceği bir yakınlık duygusu beni sardı ve o saniyede, bu iyi insan kızıyla aynı noktadaydım.

Trajik bir aşk hikayesi yaşayan tek kişinin ben olmadığımı görmek garip şekilde avutucuydu. Kalp kırıklığı her yerdeydi.

Takip eden saniyede, aniden sinirlenmiştim, çünkü Angela'nın hikayesi trajik olmak *zorunda* değildi. O insandı, karşısındaki insandı ve kafasında aşılamaz gözüken farklılık saçmaydı, benim durumumla karşılaştırıldığında tamamen saçmaydı. Kırık kalbinin bir nedeni yoktu. İstediğiyle olmamasına hiçbir geçerli sebep yokken ne kadar gereksiz bir üzüntü yaşıyordu. Niye istediğine sahip olmasın ki? Niye bu hikayenin mutlu bir sonu olmasın?

Ona bir hediye vermek istiyordum… Pekala, ona istediğini verecektim. İnsan doğasıyla ilgili bildiklerimle, muhtemelen zor bile olmayacaktı. Sevgisinin öznesinin, yanında duran çocuğun hislerini taradım. İsteksiz görünmüyordu, sadece Angela'yla aynı zorluk yüzünden engellenmişti. Umutsuz ve kaderine boyun eğmiş, onun gibi.

Yapmam gereken tek şey fikri aşılamaktı…

Plan kolaylıkla hazırlandı, senaryo çabalamama gerek kalmadan kendini yazdı. Emmett'ın yardımına ihtiyacım olacaktı – asıl zorluk ona bunu kabul ettirmekti. İnsan doğasını idare etmek vampir doğasını idare etmekten çok daha kolaydı.

Çözümümde, Angela'ya hediyemden memnun kalmıştım. Dikkatimi kendi problemlerimden uzaklaştırmak için iyiydi. Benimki de böyle kolay çözülemeyeceğine göre.

Bella ile yerlerimize oturduğumuzda ruh halim biraz iyileşti. Belki daha olumlu olmalıydım. Belki Angela'nın açık çözümünün farkında olmaması gibi, bir yerlerde gözümden kaçan bir çözüm vardı bizim için. Pek mümkün değil… ama niye umutsuzlukla vakit harcamalıydı ki? Konu Bella olunca boşa harcayacak zamanım yoktu. Her saniye önemliydi.

Bay Banner eski bir televizyon getiriyordu. Özel olarak ilgilenmediği bir bölümü – genetik bozukluklar – önümüzdeki üç gün boyunca bir film göstererek

geçecekti. *Lorenzo's Oil* pek eğlenceli değildi; ama bu odadaki heyecanı durdurmadı. Notlar yok, test materyalleri yok. Üç boş gün. İnsanlar havalara uçmuştu.

Benim için fark etmezdi. Bella'dan başka hiçbir şeye dikkat etmeyi düşünmüyordum.

Bugün kendime nefes almak için yer bırakmak amacıyla sandalyemi onunkinden uzaklaştırmadım. Onun yerine, normal bir insanın oturacağı kadar yakın oturdum. Arabadakinden daha yakın, vücudumun sol tarafının onun teninden gelen sıcaklıkla kaplanmasına yetecek kadar.

Bu garip bir deneyimdi, hem keyif hem de gerginlik vericiydi; ama bunu bir masada karşısında oturmaya tercih ederdim. Alıştığımdan fazlaydı; ama anında anladım ki yeterli değildi. Tatmin olmamıştım. Ona bu kadar yakın olmak sadece daha da yakınlaşmak istememe neden oluyordu. Çekim, yaklaştıkça güçleniyordu.

Onu tehlike mıknatısı olmakla suçlamıştım. Şu anda, bu kelimenin tam anlamıyla gerçek gibiydi. *Ben* tehlikeydim ve kendime ona yaklaşmak için izin verdiğim her santim ile, çekimi kuvvetleniyordu.

Ve sonra Bay Banner ışıkları kapattı.

Işıksızlığın gözlerim için çok az şey ifade ettiği düşünülürse bunun böyle farklılık yaratması garipti. Hala önceki kadar kusursuz görebiliyordum. Odanın her ayrıntısı netti.

O zaman bana göre karanlık olmayan bu karanlıktaki ani elektrik şoku niyeydi? Böyle net görebilen tek kişi olduğumu bildiğim için miydi? Benim ve Bella'nın diğerlerine görünmez olduğumuzu bildiğim için? Sanki yalnızmışız gibi, sadece ikimiz, karanlık odada saklanmış, birbirimize çok yakın otururken…

Elim iznim olmaksızın ona doğru hareket etti. Sadece eline dokunmak için, onu karanlıkta tutmak için. Bu çok dehşet verici bir hata mı olurdu? Eğer tenim onu rahatsız ederse sadece elini çekerdi…

Onları anında geri çektim, kollarımı göğsümde sıkıca kavuşturdum ve ellerimi sıktım. Hata yapmak yok. Kendime hiç hata yapmayacağıma dair söz vermiştim, ne kadar küçük görünürlerse görünsünler. Eğer elini tutarsam, sadece daha fazlasını isterdim – başka bir önemsiz dokunuş, ona doğru başka bir hareket. Bunu hissedebiliyordum. İçimde yeni bir arzu büyüyor, öz kontrolümü ezmeye çalışıyordu.

Hata yapmak yok.

Bella kollarını güvenle göğsünde kavuşturdu ve ellerini yumruk yaptı, tıpkı benim gibi.

Ne düşünüyorsun? Sözleri ona fısıldamak için ölüyordum; ama oda o kadar sessizdi ki fısıltı bile duyulabilirdi.

Film başladı ve karanlığı sadece biraz aydınlattı. Bella bana bir bakış attı. Vücudumu tuttuğum katı pozisyonu – onunki gibi – fark etti ve gülümsedi. Dudakları hafifçe ayrıldı ve gözleri samimi davetlerle dolu gibi göründü.

Ya da belki, görmek istediğimi görüyordum.

Ben de ona gülümsedim; soluğu kesildi ve hızla gözlerini kaçırdı.

Bu daha da kötü hale getirdi. Düşüncelerini bilmiyordum; ama aniden daha önce haklı olduğuma, ona dokunmamı *istediğine* emindim. Benim gibi, bu tehlikeli arzuyu o da hissediyordu.

Vücudu ile vücudum arasında, elektrik vızıldamaya başladı.

Bir saat boyunca hareket etmedi, benim gibi o da katı, kontrollü pozisyonunu tuttu. Arada sırada bana baktı ve o anlarda vızıldayan akım beni ani bir şokla sarstı.

Ders geçti – yavaşça; ama yine de yeterince yavaşça değil. Bu çok yeniydi, onunla birlikte günlerce böyle oturabilirdim, sadece hissi tamamen yaşamak için.

Dakikalar ilerler, mantık, ben ona dokunmayı haklı çıkarmaya çalıştığım sırada, arzuyla savaşırken kendimle farklı farklı bir düzine tartışma yaşadım.

Sonunda, Bay Banner ışıkları tekrar açtı.

Parlak florasan ışığında, odadaki hava normale döndü. Bella iç çekti ve gerindi, parmaklarını esnetti. O pozisyonda uzun süre kalmak onun için mutlaka zor olmalıydı. Benim için daha kolaydı – hareketsizlik doğaldı.

Yüzündeki rahatlamış ifadeye güldüm. "Eh, bu ilginçti."

"Hmm." diye mırıldandı açıkça neyden bahsettiğimi anlayarak; ama yorum yapmayarak. *Şu anda* ne düşündüğünü bilmek için neler vermezdim.

İç çektim. Dilemek hiçbir işe yaramazdı.

"Gidelim mi?" diye sordum kalkarak.

Yüzünü buruşturdu ve sallanarak ayağa kalktı, elleri düşmekten korkuyormuş gibi dışa dönüktü.

Ona elimi verebilirdim ya da o eli dirseğinin altına koyup – sadece hafifçe – dengesini sağlamasına yarım edebilirdim. Şüphesiz bu o kadar da dehşet verici bir kural ihlali olmazdı…

Hata yapmak yok.

Spor salonuna yürürken çok sessizdi. Kaşları arasındaki kıvrım oradaydı, derin derin düşündüğünün bir işareti. Ben de düşüncelere dalmıştım.

Tenine bir dokunuş onu incitmez, diye iddia etti bencil tarafım.

Elimdeki basıncı kolaylıkla hafifletebilirdim. Kendimi sıkı kontrol edebilirsem çok zor değildi. Dokunma duyum insanlarınkinden daha gelişmişti; kristal kupaları hiçbirini kırmadan atıp tutabilir, bir sabun köpüğünü patlatmadan okşayabilirdim. Sıkı kontrol altında olduğum sürece…

Bella bir sabun köpüğü gibiydi – narin ve kısa ömürlü. *Geçici*.

Onun hayatındaki varlığımı ne kadar süre haklı çıkarabilecektim? Ne kadar vaktim vardı? Şimdiki gibi bir şansım olacak mıydı, bu an gibi, bu saniye gibi? Her zaman erişebileceğim bir yerde olmayacaktı…

Bella spor salonunun kapısında yüzünü bana döndü ve gözleri ifadem üzerine büyüdü. Konuşmadı. Gözlerindeki yansımadan kendime baktım ve içimdeki çatışmayı gördüm. Daha iyi olan yanım tartışmayı kaybettiğinde yüzümün değişimini izledim.

Elim ben bilinçli bir emir vermeksizin kalktı. En ince camdan yapılmış gibi, bir köpük kadar narinmiş gibi, parmaklarım elmacık kemiklerini örten deriyi okşadı.

Dokunuşumun altında ısındı ve saydam teninin altında kan akışının hızlandığını hissettim.

Yeter, diye emrettim, elim kendini yüzünün yanına biçimlendirmek için yanıp tutuşmasına rağmen. *Yeter*.

Elimi geri çekmek, kendimi ona doğru daha da yaklaşmaktan alıkoymak çok zordu. Bir anda binlerce farklı ihtimal kafamın içinde belirdi – ona dokunmanın binlerce farklı yolu. Parmak ucumla dudaklarının şeklini izlemek, avucumu çenesinin altına yerleştirmek, saçındaki tokayı çıkarıp elime doğru dökülmesine izin vermek, kollarımı beline dolamak, onu vücudumun önünde tutmak…

Yeter.

Kendimi dönmek için, ondan uzaklaşmak için zorladım. Vücudum katı bir şekilde hareket etti – isteksizce.

Hızla yürürken – ayartıdan neredeyse koşarak kaçarken – zihnimin onu izlemek için kalmasına izin verdim. Mike Newton'ın düşüncelerini yakaladım – en seslileriydi – Bella'nın gözleri odağını kaybetmiş ve yanakları kırmızı halde onu fark etmeden yanından geçişini izliyordu. Öfkeyle baktı ve ismim kafasında hakaretlerle karıştı; kendimi hafifçe sırıtmaktan alıkoyamadım.

Elim sızlıyordu. Esnetip yumruk yaptım; ama acısızca batmaya devam etti.

Hayır, onu incitmemiştim – ama ona dokunmak yine de bir hataydı.

Ateş gibiydi – boğazımdaki susatıcı yangın bütün vücuduma yayılmış gibi.

Bir daha ona yakın olduğumda, kendimi ona dokunmaktan tekrar alıkoyabilecek miydim? Ve ona bir kere dokunduğumda, orada durabilecek miydim?

Daha fazla hata yapmak yok. Bu kadar. *Anının tadını çıkar Edward,* dedim kendime ümitsizce, *ve ellerini kendine sakla*. Ya bu, ya da kendimi gitmeye zorlamam gerekecekti… bir şekilde, çünkü hata yapmakta ısrar edersem, onun yanında kalmak için kendime izin veremezdim.

Derin bir nefes aldım ve düşüncelerimi düzenlemeye çalıştım.

Emmett beni İngilizce binasının dışında yakaladı.

"Selam Edward." *Daha iyi görünüyor. Garip; ama daha iyi. Mutlu.*

"Selam Em." Mutlu mu görünüyordum? Sanırım, kafamdaki karmaşaya rağmen, öyle hissediyordum.

Çeneni kapatsan iyi olur çocuk. Rosalie dilini koparmak istiyor.

İç çektim. "Seni onunla uğraşmak zorunda bıraktığım için özür dilerim. Bana kızgın mısın?"

"Hayır. Rose atlatır. Önünde sonunda olacaktı zaten." *Alice'in gördükleriyle…*

Alice'in görüşleri şu anda düşünmek istediğim şey değildi. Dişlerim birbirine kenetlenerek önüme baktım.

Dikkat dağıtıcı bir şeyler için aranırken, Ben Cheney'nin önümüzdeki İspanyolca sınıfına girdiğini gördüm. Ah – işte Angela Weber'e hediyesini vermek için şansım.

Durdum ve Emmett'ın kolunu yakaladım. "Bir saniye dur."

Ne oldu?

“Hak etmediğimi biliyordum; ama yine de benim için bir iyilik yapar mısın?”

“Ne?” diye sordu merakla.

Fısıldayarak – ve ne kadar sesli konuşulurlarsa konuşulsunlar insanların duyamayacağı kadar hızla – ona isteğimi açıkladım.

Bitirdiğimde bana boş bir ifadeyle baktı, düşünceleri de yüzü kadar boştu.

“Yani?” dedim. “Bana yardım edecek misin?”

Cevap vermesi bir dakika aldı. “Ama, *niye*?”

“Hadi ama, Emmett. Niye *olmasın*?”

Sen kimsin ve kardeşime ne yaptın?

“Okulun hep aynı olduğundan şikayet eden sen değil miydin? Bu farklı bir şey, değil mi? Bir deney olarak düşün – insan doğası üzerine bir deney.”

Boyun eğmeden önce bana bir süre daha baktı. “Pekala, bu farklı, haklısın… Tamam, iyi.” Emmett homurdandı ve sonra omuz silkti. “Sana yardım edeceğim.”

Ona sırıttım, şimdi işin içinde o da olduğu için daha hevesliydim. Rosalie bir dertti; ama ona her zaman Emmett’ı seçtiği için borçlu olacaktım. Kimsenin benden daha iyi bir erkek kardeşi yoktu.

Emmett’ın pratik yapmaya ihtiyacı yoktu. Sınıfa yürürken ona repliklerini fısıldadım.

Ben çoktan arkamdaki sırasına yerleşmişti, teslim etmek için ödevini toparlıyordu. Emmett ile oturduk ve aynı şeyi yaptık. Sınıf henüz sessiz değildi; bastırılmış konuşmaların mırıltısı Bayan Goff dikkatlerini isteyene kadar devam ederdi. Şu anda acele etmiyordu, son dersin kısa sınavlarını değerlendiriyordu.

“Ee,” dedi Emmett, sesi gerekenden daha yüksek olarak – eğer gerçekten sadece bana konuşuyor olsaydı. “Angela Weber’e çıkma teklif ettin mi?”

Arkamdaki kağıt hışırtıları, Ben donakaldığında ve dikkati anında bizim konuşmamıza çekildiğinde, aniden durdu.

Angela? Angela hakkında mı konuşuyorlar?

İyi. Dikkatini çekmiştim.

“Hayır.” dedim başımı açık bir pişmanlıkla yavaşça sallayarak.

“Niye?” dedi Emmett doğaçlama yaparak. “Tavuk musun?”

Yüzümü buruşturdum. “Hayır. Onun başka biriyle ilgilendiğini duydum.”

Edward Cullen Angela’ya çıkma mı teklif edecekti? Ama… Hayır. Bundan hiç hoşlanmadım. Onu, Angela’nın yakınında görmek istemiyorum. O… onun için doğru değil. Güvenli… değil.

Cesareti, koruyucu içgüdüyü beklemiyordum. Kıskançlık üzerinden çalışıyordum; ama her ne işlerse…

“Bunun seni durdurmasına izin mi vereceksin?” diye sordu Emmett hakaret edercesine, tekrar doğaçlama yaparak. “Rekabete yok musun?”

Ona öfkeyle baktım; ama bana verdiği şeyi kullandım. “Bak, sanırım o Ben denen çocuktan gerçekten hoşlanıyor. Onu ikna etmeye çalışmayacağım. Başka kızlar da var.”

Arkamdaki sandalyedeki tepki gergindi.

“Kim?” diye sordu Emmett, senaryoya dönerek.

“Labaratuvar partnerim Cheney soyadlı biri olduğunu söyledi. Kim olduğundan emin değilim.”

Gülümsememi engelledim. Sadece mağrur Cullen’lar bu küçük okuldaki herkesi tanımıyor gibi yapıp inandırıcı olabilirdi.

“Edward.” diye mırıldandı Emmett daha alçak bir sesle, çocuğa doğru gözlerini devirerek. “Tam arkanda.” dedi ağız hareketleriyle, öyle kadar açıktı ki o insan rahatlıkla okuyabilirdi.

“Ah.” diye mırıldandım.

Sandalyemi döndürdüm ve arkamdaki çocuğa bir bakış attım. Bir saniyeliğine, gözlüklerin arkasındaki siyah gözler korku doluydu; ama sonra açıkça aşağılayıcı değerlendirmemden gücenerek dar omuzlarını dikleştirdi. Çenesi kasıldı ve altın-kahverengi teni öfkeyle kızardı.

“Hah.” dedim kibirle Emmett’e dönerken.

Benden daha iyi olduğunu düşünüyor; ama Angela öyle düşünmüyor. Ona göstereceğim…

Mükemmel.

“Dansa Yorkie’yle gideceğini söylememiş miydin ama?” diye sordu Emmett.

“Bu bir grup kararıydı belli ki.” Ben’in bundan emin olmasını istiyordum. “Angela utangaç bir kız. Eğer B–eh, eğer bir oğlanın ona çıkma teklif edecek cesareti yoksa, o da ona asla sormaz.”

“Sen utangaç kızları seviyorsun.” dedi Emmett, doğaçlamaya dönerek. *Sessiz kızları. Hmmm, bilmiyorum… Belki Bella Swan?*

Ona sırıttım. “Kesinlikle.” Sonra rolüme geri döndüm. “Belki Angela beklemekten bıkmıştır. Belki ona baloya beraber gitmeyi teklif ederim.”

Hayır, etmeyeceksin, diye düşündü Ben sandalyesinde doğrularak. *Ne var o benden uzunsa? Eğer o önemsemiyorsa, ben de önemsemem. O bu okuldaki en iyi, en zeki, en güzel kız… ve o beni istiyor.*

Bu Ben’i sevmiştim. Parlak ve iyi niyetli gözüküyordu. Belki de Angela gibi bir kıza layıktı.

Bayan Goff sınıfı selamlarken, sıranın altından Emmett’e doğru başparmağımı kaldırdım.

Tamam, itiraf etmeliyim – bu biraz eğlenceliydi. diye düşündü.

Bir aşk hikayesini mutlu sona bağlamaktan memnun olarak kendi kendime gülümsedim. Ben’in takip edeceğinden ve bu imzasız hediyemin Angela’ya ulaşacağından emindim.

Bu insanlar altı inç uzunluğun mutluluklarını etkilemesine izin vererek ne kadar da aptalca davranıyorlardı…

Başarım beni iyi bir ruh haline soktu. Yerime yerleşir ve eğlenmeye hazırlanırken tekrar gülümsedim. Sonuçta, Bella’nın öğle yemeğinde söylediği gibi, onu Beden dersinde hiç görmemiştim.

Mike'ın düşünceleri spor salonunun etrafındaki çağıltıda bulunması en kolay olanıydı. Son birkaç haftada zihni tanıdıklaşmıştı. İç çekerek kendimi onu dinlemeye verdim. En azından dikkatini Bella'ya vereceğinden emin olabilirdim.

Tam ona badminton eşi olmayı önerirken yetiştim; bunu söylerken diğer ortaklıkları kafasından geçti. Gülümsemem soldu, dişlerim birbirine kenetlendi ve kendime Mike Newton'ı öldürmenin hoşgörülebilir bir seçenek olmadığını hatırlatmam gerekti.

"Teşekkürler Mike – bunu yapmak zorunda değilsin, biliyorsun."

"Endişelenme, yolundan uzak tutarım."

Birbirlerine sırıttılar ve sayısız kazalar – her zaman bir şekilde Bella'ya bağlı – Mike'ın kafasında belirdi.

Bella raketini sanki bir çeşit silahmış gibi temkinle tutar ve kortun gerisinde duraklarken Mike başta tek başına oynadı. Sonra Koç Clapp oraya geldi ve Mike'a Bella'nın oynamasına izin vermesini söyledi.

Eyvah, diye düşündü Mike, Bella iç çekip raketini garip bir açıyla tutarak ileri yürüdüğünde.

Jennifer Ford kuşu düşünceleri kendini beğenmiş hale gelirken direkt olarak Bella'ya gönderdi. Mike Bella'nın raketini hedefinin çok uzağında sallayarak sendelediğini gördü ve atışı kazanmak için atıldı.

Bella'nın raketinin yörüngesini korkuyla izledim. Elbette, gergin fileye çarptı ve tekrar ona doğru gelip alnına indi, ardından çınlayan bir *küt* sesiyle Mike'ın koluna çarptı.

Of. Of. Ah. Bu iz bırakacak.

Bella alnını ovuyordu. İncindiğini bile bile oturduğum yerde kalmak zordu; ama ne yapabilirdim, eğer orada olsaydım? Ve ciddi gibi görünmüyordu… İzleyerek durakladım. Eğer tekrar denemeye çalışma gibi bir niyeti varsa, onu dersten çıkarmak için bir bahane bulmam gerekecekti.

Koç güldü. "Kusura bakma Newton." *Bu kız gördüğüm en uğursuz kişi. Diğerlerinin başına sarmamalı…*

Bella eski izleyici rolüne geri dönebilsin diye kasten arkasını döndü ve başka bir oyun izlemeye gitti.

Of, diye düşündü Mike tekrar kolunu ovarak. Bella'ya döndü. "İyi misin?"

"Evet, sen?" dedi mehcup bir şekilde kızararak.

"Sanırım sorun yok." *Mızmız gibi görünmek istemiyorum; ama acıyor!*

Mike kolunu döndürdü ve irkildi.

"Ben burada bekleyeceğim." dedi Bella yüzünde acıdan çok utanç ve üzüntüyle. Belki en kötüsü Mike'a olmuştu. Kesinlike durumun bu olmasını *umuyordum*. En azından Bella artık oynamıyordu. Raketini arkasında çok dikkatle tutuyordu, gözleri vicdan azabıyla büyümüştü… Kahkahamı öksürükle gizlemek zorunda kaldım.

Bu kadar komik olan ne? Emmett öğrenmek istedi.

"Sonra anlatırım." diye mırıldandım.

Bella tekrar oyuna girmedi. Koç onu görmezden geldi ve Mike'ın tek başına oynamasına izin verdi.

Sınavı dersin sonunda çabucak bitirdim ve Bayan Goff erken çıkmama izin verdi. Kampuste yürürken Mike'ı dikkatle dinliyordum. Bella'yla benimle ilgili konuşmaya karar vermişti.

Jessica çıktıklarına yemin ediyor. Niye? Niye Bella'yı seçmek zorundaydı?

Mike buradaki asıl olağanüstülüğü anlamamıştı – onun *beni* seçtiğini.

"Ee."

"Ne ee'si?"

"Sen ve Cullen, ha?" Sen ve ucube. Sanırım, eğer zengin biri senin için bu kadar önemliyse…

Aşağılayıcı sanısına dişlerimi gıcırdattım.

"Seni ilgilendirmez Mike."

Savunmacı. O zaman doğru. Kahretsin. "Bundan hoşlanmıyorum."

"Hoşlanmak zorunda değilsin." diye çıkıştı.

Niye onun nasıl bir sirk şovu olduğunu göremiyor? Diğerleri gibi. Ona bakışı. İzlerken beni ürpertiyor. "Sana sanki… sanki yiyecek bir şeymişsin gibi bakıyor."

Korkuyla sinerek cevabını bekledim.

Yüzü parlak kırmızıya dönüştü ve dudaklarını nefesini tutuyormuş gibi birbirine bastırdı. Sonra aniden, dudaklarının arasından bir gülüş çıktı.

Şimdi de bana gülüyor. Harika.

Mike döndü, düşünceleri aksi şekilde üzerini değişmek için soyunma odasına girdi.

Spor salonunun duvarına yaslandım ve kendimi toparlamaya çalıştım.

Nasıl olurdu da Mike'ın suçlamasına gülebilirdi – tam isabetti, öyle ki, Forks'un her şeyin farkına varmaya başladığını düşünmüştüm… Niye onu öldürebileceğim fikrine gülmüştü, bunun tamamen doğru olduğunu bile bile? Burada mizah neredeydi?

Onun *sorunu* neydi?

Hastalıklı bir mizah anlayışı mı vardı? Bu karakteriyle uyuşmuyordu; ama nasıl emin olabilirdim? Ya da belki uçarı melekle ilgili hayalim bir açıdan doğruydu, hiç korku hissi olmaması konusunda. Cesur – kelime buydu. Başkaları aptal diyebilirdi; ama ben onun ne kadar zeki olduğunu biliyordum. Ancak sebebi her ne olursa olsun, bu korkusuzluk ya da çarpık mizah anlayışı onun için iyi değildi. Onu daima tehlikeye atan bu garip yoksunluk muydu? Belki de bana burada her zaman ihtiyacı olurdu…

Ruh halim düzelmeye başlamıştı.

Eğer kendimi disipline sokabilir, güvenli hale getirebilirsem, o zaman belki de onunla kalmam doğru olurdu.

Spor salonunun kapılarından yürüdüğünde, omuzları katıydı ve alt dudağı yine dişlerinin arasındaydı – bir sıkıntı işareti. Ancak gözleri benimkilerle buluştuğu anda, katı omuzları rahatladı ve geniş bir gülümseme yüzüne yayıldı. Bu garip

şekilde huzurlu bir ifadeydi. Tereddüt etmeden yanıma geldi, vücudunun sıcaklığı bana bir medcezir dalgası gibi çarpana kadar durmadı.

"Selam." diye fısıldadı.

O anda hissettiğim mutluluk, yine, eşsizdi.

"Merhaba." dedim ve sonra – çünkü ruh halim aniden öyle düzelmişti ki onunla alay etmemeye direnemedim – ekledim, "Beden dersi nasıldı?"

Gülümsemesi bocaladı. "İyi."

Kötü bir yalancıydı.

"Gerçekten mi?" diye sordum, üzerine gitmek üzereydim – başıyla ilgili hala endişeliydim; acı çekiyor muydu? – ama Mike Newton'ın düşünceleri o kadar yüksek sesliydi ki konsantrasyonumu bozdu.

Ondan nefret *ediyorum. Keşke ölse. Umarım o gösterişli arabasını bir uçurumdan aşağı sürer. Niye onu yalnız bırakamıyor? Kendi türüyle ilgilensin – ucubelerle.*

"Ne?" diye sordu Bella.

Gözlerim tekrar yüzüne odaklandı. Mike'ın geri giden sırtına ve sonra tekrar bana baktı.

"Newton sinirlerimi bozuyor." diyerek itiraf ettim.

Ağzı açıldı ve gülümsemesi yok oldu. Belalı son saatini izleme gücümün olduğunu unutmuş ya da kullanmadığımı ummuş olmalıydı. "Tekrar dinlemiyordun?"

"Başın nasıl?"

"İnanılmazsın!" dedi dişlerinin arasından ve sonra arkasını dönüp sinirle park yerine doğru ilerledi. Teni koyu kırmızı renge büründü – utanmıştı.

Sinirinin çabuk geçeceğini umarak adımlarımı ona uydurdum. Genellikle beni çabuk affederdi.

"Seni Beden'de daha önce hiç görmediğimden bahseden sendin." diye açıkladım. "Meraklandım."

Cevap vermedi; kaşları birleşti.

Arabama giden yolun erkek öğrencilerden oluşan bir kalabalık tarafından kesildiğini görünce aniden durdu.

Acaba bu şeyle ne kadar hızlandılar…

Şu SMG vites pedallarına bak. Bunları dergiler dışında hiç görmemiştim…

Güzel ızgaralar…

Keşke öylece duran altmış bin dolarım olsa…

İşte bu Rosalie'nin arabasını sadece kasaba dışında kullanmasının daha iyi olmasının nedeniydi.

Kalabalık ve hevesli oğlanların arasından arabama doğru yol açtım; bir saniye tereddüt ettikten sonra Bella beni takip etti.

"Gösterişli." diye mırıldandım içeri girerken.

"Ne tür bir araba bu?"

"Bir M3"

Suratını astı. "Arabala dilinden anlamıyorum."

"Bir BMW" Gözlerimi devirdim ve sonra birilerini ezmeden çıkmaya odaklandım. Yolumdan çıkmak istemeyen birkaç çocukla göz göze gelmek zorunda kaldım. Bakşımla yarım saniyelik buluşma onları ikna etmeye yetmiş gibi göründü.

"Hala sinirli misin?" diye sordum ona. Hoşnutsuzluk bildiren bakışı rahatlamıştı.

"Kesinlikle," dedi sertçe.

İç çektim. Belki konuyu hiç açmamalıydım. Ah peki. Sanırım özür dilemeyi deneyebilirdim. "Eğer özür dilersem beni affeder misin?"

Bir süre düşündü. "Belki… eğer gerçekten kastedersen," diye karar verdi. "*Ve* bir daha yapmamaya söz verirsen."

Ona yalan söylemeyecektim ve *bunu* kabul etmemin imkanı yoktu. Belki ona başka bir değiş tokuş önerirsem.

"Peki ya kastedersem ve bu cumartesi senin sürmene izin verirsem?" Bu düşünceye içimden irkildim.

Kaşlarının arasındaki kıvrım yeni pazarlığı kafasında tartarken tekrar geri geldi. "Anlaştık." dedi bir süre düşündükten sonra.

Özrüme gelince… Daha önce Bella'yı özellikle büyülemeyi hiç *denememiştim*; ama şimdi iyi bir zaman gibi görünüyordu. Doğru yapıp yapmadığımı merak ederek gözlerine derin derin baktım. En inandırıcı tonumu kullandım.

"O zaman, seni üzdüğüm için çok üzgünüm."

Kalp atışının sesi yükseldi ve ritmi aniden kesik kesik hale geldi. Gözleri büyüdü, biraz sersemlemiş göründü.

Yarım gülümsedim. Doğru yapmışım gibi gözüküyordu. Tabii ki, ben de onun gözlerinden uzağa bakmakta zorluk yaşıyordum. Eşit büyülenme. Yolu ezbere bilmem iyi bir şeydi.

"Ve cumartesi sabahı erkenden kapında olacağım." diye ekledim.

Gözlerini hızla kırpıştırdı, kafasını sanki boşaltmak istermiş gibi salladı. "Iı," dedi, "eğer yolda açıklanamaz bir Volvo belirirse Charlie konusunda yardımcı olmaz."

Ah, beni hala ne kadar az tanıyordu. "Arabayla gelmeye niyetim yok."

"Nasıl–" diye sormaya başladı.

Onu böldüm. Cevaplamak kanıt olmadan zor olacaktı ve şimdi zamanı değildi. "Merak etme. Orada olacağım, arabasız."

Başını yana eğdi, bir saniyeliğine cevap için bastıracak gibi gözüktü; ama sonra fikrini değiştirmiş göründü.

"'Sonra' oldu mu?" diye sordu bugün kafetaryadaki bitmemiş diyalogumuzu hatırlatarak; zor bir soruyu sadece daha da zoru için bırakmıştı.

"Sanırım oldu." diye kabul ettim isteksizce.

Evinin önüne park ettim, nasıl açıklayacağımı düşünürken gerildim… canavar yanımı çok belli etmeden, onu tekrar korkutmadan. Yoksa bu yanlış mıydı? Karanlığımı az göstermek?

Öğle yemeğinde takındığı kibarca ilgili maskeyle bekledi. Eğer daha az gergin olsaydım, mantıksız sakinliği beni güldürürdü.

"Hala niye beni avlanırken göremeceğini mi merak ediyorsun?" diye sordum.

"Eh, çoğunlukla tepkini merak ediyordum." dedi.

"Seni korkuttum mu?" diye sordum yalanlayacağından emin olarak.

"Hayır."

Gülmemeye çalıştım ve başaramadım. "Seni korkuttuğum için özür dilerim." Sonra gülümsemem silindi. "Sadece senin orada olman fikri… biz avlanırken."

"Kötü mü olur?"

İç görüntü çok fazlaydı – Bella, boş karanlıkta çok savunmasız; ben, kontrolden çıkmış halde… Kafamdan atmaya çalıştım. "Fazlasıyla."

"Çünkü…?"

Derin bir nefes alıp bir anlığına yakıcı susuzluğa odaklandım. Onu hissettim, idare ettim, üzerindeki hakimiyetimi kanıtladım. Beni bir daha asla kontrol edemeyecekti – bunun doğru olmasını istedim. Onun için güvenli *olacaktım*. Onun kokusuyla karşılaştığımda kararlılığımın bir fark yaratacağına inanmayı dileyerek görmeksizin gelen bulutlara baktım.

"Avlanırken… kendimizi duyularımıza veririz." dedim ona her sözcük üzerine düşünerek. "Mantığımızı daha az kullanırız. Özellikle koku duyumuza. Eğer sen, kontrolümü kaybettiğimde yakınlarda olursan…"

O zaman şüphesiz olacakların – *olabileceklerin* değil, *olacakların* – düşüncesinin ıstırabıyla kafamı salladım.

Kalp atışındaki zıplamayı dinledim ve sonra huzursuzca gözlerini okumak için döndüm.

Bella'nın yüzü sakin, gözleri ciddiydi. Dudakları endişe olduğunu tahmin ettiğim bir duyguyla büzülmüştü; ama neyin endişesi? Kendi güvenliği? Yoksa benim ıstırabım? Belirsiz ifadesini kesin bir şekilde anlayabilmek için ona bakmaya devam ettim.

O da bana baktı. Bir süre sonra gözleri büyüdü ve ışık değişmediği halde gözbebekleri genişledi.

Nefes alıp verişim hızlandı, sessiz araba aniden vızıldıyor gibiydi, tıpkı bu öğleden sonra karanlık Biyoloji sınıfında olduğu gibi. Nabız gibi atan akım yine aramızda yarıştı ve kısa bir süre için, ona dokunma arzum susuzluğumun isteklerinden bile daha güçlüydü.

Çarpan elektrik tekrar bir nabzım varmış gibi hissetmemi sağladı. Vücudumun onunla şakıyordu. Sanki insanmışım gibi. Dünyadaki her şeyden çok, dudaklarının sıcaklığını benimkilerde hissetmek istedim. Bir saniyeliğine o gücü, o kontrolü bulabilmek için çaresizce çabaladım, ağzımı onun tenine o kadar yaklaştırabilmek için…

Düzensizce bir nefes aldı ve ancak o zaman daha hızlı soluk almaya başladığımı ve onun nefes almayı tamamen kestiğini fark ettim.

Aramızdaki bağı koparmaya çalışarak gözlerimi kapattım.

Daha fazla hata yok.

Bella'nın varlığı binlerce narin dengeleli kimyasal işleme bağlıydı, hepsi çok kolay bozulabilirdi. Akciğerlerinin ritmik çalışması, oksijen akışı onun için hayat ya da ölümdü. Narin kalbinin titrek temposu durdurulabilirdi, pek çok aptal kaza ya da hastalık ya da… benim tarafımdan.

Ailemin hiçbir ferdinin bir geri dönüş şansı önerildiğinde tereddüt edeceğine inanmıyordum – eğer ölümsüzlüğü tekrar ölümlülüğe değişebilirse. Hepimiz bunun için ateşin içinde dururduk. Gerekirse günlerce ya da yüzyıllarca yanardık.

Türümüzün çoğu ölümsüzlüğü her şeyin ötesinde bir hediye olarak görürdü. Bunun için yalvaran insanlar bile vardı, onlara hediyelerin en karanlığını verebilecek kişileri bulmak için karanlık yerleri arayanlar…

Biz değil. Benim ailem değil. Biz insan olabilmek için her şeyi verirdik.

Ama hiçbirimiz bir geri dönüş yolu için şu anda benim olduğum kadar çaresiz olmamıştı.

Ön camdaki mikroskobik oyuklara baktım, sanki camın içinde saklı bir çözüm varmış gibi. Elektrik gitmemişti ve ellerimi direksiyonda tutmak için odaklanmam gerekiyordu

Elim ona dokunduğum yerden tekrar acısız olarak iğnelenmeye başladı.

"Bella, bence artık içeri girmelisin."

Yorum yapmadan uydu, arabandan çıktı ve arkasından kapıyı kapattı. Felaket potansiyelini benim hissettiğim netlikle hissetmiş miydi?

Gitmek onu incitmiş miydi, gitmesine izin vermenin beni incittiği kadar? Tek avuntum onu kısa zaman içinde tekrar görecek olmamdı. Onun beni göreceğinden daha kısa süre içinde. Gülümsedim ve onunla bir kere daha konuşmak için pencereyi indirdim – vücudunun sıcaklığı arabanın dışındayken daha güvenliydi.

Ne istediğimi görmek için döndü, meraklıydı.

Hala meraklıydı, bugün çok fazla soru sormuş olmasına rağmen. Kendi merakım hiçbir şekilde tatmin olmamıştı; sorularını cevaplamak sadece benim sırlarımı ele vermişti – tahminlerim dışında ondan çok az şey almıştım. Bu adil değildi.

"Ah, Bella?"

"Evet?"

"Yarın sıra bende."

Alnı kırıştı. "Ne sırası?"

"Soruları sorma sırası." Yarın, görgü tanıklarıyla dolu, daha güvenli bir yerdeyken kendi cevaplarımı alacaktım. Arabanın dışında bile elektriğin yansıması havada vınladı. Ben de dışarı çıkmak istedim, yanında durabilmek için bir bahane olarak onu kapıya kadar geçirmek…

Daha fazla hata yapmak yok. Gaza bastım ve arkamda kaybolduğunda iç çektim. Her zaman ya Bella'ya doğru ya da Bella'dan uzağa kaçıyor gibi görünüyordum, hiçbir zaman olduğum yerde kalmıyordum. Eğer biraz huzur bulacaksak kendimi yerde tutmanın bir yolunu bulmak zorundaydım.